

Türker GÖKSEL

Özgeçmiş

1969 yılında Samsun'da doğdu.

İlk, orta ve lise eğitimini Samsun'da tamamladı.

Afyon Kocatepe Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi mezunu olan Türker Göksel birçok ulusal ve uluslararası projeye imza attı. Uzmanlık alanıyla bağlantılı konferans ve seminerler yoluyla topluma hizmet vermeye çalışan yazarın farklı ulusal gazetelerde köşe yazarlığı ve televizyon programları bulunmaktadır.

Halen Afyon Kocatepe Üniversitesinde Öğretim Görevlisi olarak çalışmakta olan Göksel evli ve iki çocuk babasıdır.

Yazarın Yayınlanan Diğer Kitapları:

Hayat Kaybedeni Olmayan Bir Oyun Kurmaktır - 2009

Yazılar Yazgılar Gibidir Silinmez - 2010

İletişim:

tgoksel@aku.edu.tr

tgoksel55@hotmail.com

<http://www.turkergoksel.net>

Annem
Makbule Göksel'e...

BEYAZ YAZILAR

İÇİNDEKİLER

Biliyorum...

Bu Dünya Kimin Dünyası?

El Öpenleriniz Çok Olsun!

Afyon'dan Maraş'a Selam Götürün

Mutluluk Dediğin ne ki...

Diğergâmlık Üzerine

Ne İstiyorum?

Öngörünüz Hep Tuta!

Bizim Yarı Aydınlar...

O Geliyor...

Hepimiz Âdem'iz

Bayramsa Bayramınız Mübarek Olsun

Hasretin de Adı Var: Samsun...

Genç Adam...

İlham Üzerine...

Bir Gün Değil Her Gün En Sevgiliye

Ateşböcekleri ve Yıldızlar

Dört Duvar Arasından Mektup Var

Günümüz Bukalemunları

Sorular ve Cevaplar

Dost Dediğin O Kişidir ki...

Bakıp da Görmeyenler...

Kimin Ahlakı...

Öğrencilerime...

Entelektüel Sermaye ve Afyonkarahisar

Ben Gidiyorum...

Yaşanabilir Olursanız Yarışabilirsiniz

Esnaf ve İnsaf

Güven Kavramı ve İş Yaşamı Üzerine

2023 Yılında Nasıl Bir Türkiye? (I)

2023 Yılında Nasıl Bir Türkiye? (II)

2023 Yılında Nasıl Bir Türkiye? (III)

2023 Yılında Nasıl Bir Türkiye? (IV)

Takdim

Yazmak bir kabiliyetse; yazı şahadettir. Kendimizi nefsimiz, cemiyet ve tarih nezdinde kayıt altına sokmaktır. İlk planda hürriyetimizi sınırlıyor gibi gözükse de mutlak özgürlüğün penceresidir. Ömür denilen zamanın sınırlarını zorlayarak hatırlarda ve hatıralarda bir hoş seda bırakabilmenin mesuliyetli eylemidir, yazmak. Yürek ister. Zira yazılanlar yürekte neşet etmiyorsa muhatabın gönlüne nüfuz etmez. Esasında bu durum söz için de caridir. Yazı sözün harflere dökülmüş hali olduğuna göre tesiriyeti gönül imbiğinden süzülerek kaleme istikamet vermesine bağlıdır. Aksi hal vebaldır. Yazmamak daha efdaldır.

Yazı “İkra” mukaddes buyruğunun aracıdır. Her yazılanın Kelam-ı Kadim’e ırcası mümkünse -ki Ümm’ül Kitap sıfatı münasebetiyle mümkündür- yazmak kutsal bir zahmettir. Yaratıcıyı merkeze alan bir okuma vetiresine vesile olmanın bahtiyarlığını bahşeder. Nihayet yazılanlar nefsinin hatırlatmalıdır ve oradan “Nefsinin bilen Rabbini bilir” hakikatine kapı aralatmalıdır. Bu suretle “Oku” ilk emri muhteviyat kazanır ve kıymeti ancak ehline takdir edilebilecek bir definenin haritasını sunar okuyucuya.

Yazmak mesuliyet olduğu kadar mecburiyettir de. İnsan ve İslam oluşu anlamlandırılan “Emr-i bil Maruf nehy-i ani’l Münker” muvacehesinde kutsal vazifedir. Mutlak hakikatlerin izan ve irfanda tebellür ettiği kadarıyla mürekkeple izdivacıdır. Her yiğidin farklı yoğurt yiyişine emsal sözlere farklı desenlerdeki elbiselerin giydirilerek alıcılara takdimidir. Vazifenin ifası kalem erbabını mutmain kılmaya yetse de; aslolan Cenab-ı Erhamürrahimin yazılanları hidayete vesile kılmasıdır.

Bu yazılanlardan murat kadim dostum/kardeşim Türker Göksel’in -hakkımız ve haddimiz olmadığı halde- bizi layık gördüğü üçüncü kitabına yazılacak takdime girizgâh yapmaktı. Öncelikle kendisini tebrik ediyor, takdim yazma şerefini layık gördüğü için teşekkür ediyor ve peşin peşin bu eserin okuyucularına Hakikat mücadelesinde ufuklar açmasını Cenab-ı Hak’tan niyaz ediyorum.

“Beyaz Yazılar” isminden mülhem okuyucunun zihninde ve gönlünde beyaz sayfalar açmaya muktedir yazılar demeti. Eserden müessire prensibi icabı yazıların o kudreti haiz olduğunu söylemek kesinlikle mübalağa değildir. Hayat ve Hakikat mücadelesine aynelyakin tanıklık ettiğim dostumun gönül dünyasının tezahürü olarak gördüğüm yazılarının Hakikat yolcularının gönüllerinde makes bulacağına inancım tamdır.

Kendi şahsi mazimize bir yolculuk yaptığımızda karakterimizin istikamet tutmasında bazı gelişmelerin diğerlerinden farklı rol oynadığını görürüz. Bu kimi zaman yaşadığımız bir olay kimi zaman tanıştığımız bir insan kimi zaman ise okuduğumuz bir kitap değil midir? Kendimizle yüzleşmemize vesile olan bu durum adeta bir inkılâp hükmündedir. Zira bir milat addettiğimiz bu gelişme kendi şahsi serüvenimizi evveli ve sonrası olarak ikiye böler. Evveli ile sonrası arasındaki değişim şimdiki halin daha önceki halden tanınmayacak kadar farklı oluşu kadardır. İşte Türker Göksel kardeşim bu eserindeki yazılarıyla okuyucusunu böyle bir iklime davet etmektedir. Davet etmekle kalmamakta, kendine özgü üslubuyla o iklimin bir parçası olmaya zorlamaktadır.

“Beyaz Yazılar” yazarının muhayyilesinin fantezileri olmadığı için “yazmış olmak için yazmak” sıradanlığından kurtulmakla kalmıyor; tam aksine kendi ruhunun gıdalandığı Anadolu coğrafyasından mayalanarak önce kendi insanı olmak üzere tüm insanlığa mesajları da bünyesinde saklıyor. Kâh insanı kendi iç dünyasıyla hesaplaşmak zorunda bırakıyor kâh içtimai bir meseleye karşı kendi sorumluluğundan hareketle diğer insanlara sorumluluğunu hatırlatıyor kâh var oluş hakikatinin inceliklerini kendi usul ve üslubuyla okuyucuyla paylaşıyor.

“Beyaz Yazılar” bir çırpıda okunacak sıcaklıkta olsalar bile bir çırpıda okuyup tüketilecek cinsten yazılardan mürekkep değildir. Yazılarda ele alınan konuların önemi ve çağımız insanının malul olduğu meselelere vurgu yapıyor oluşu “Beyaz Yazılar”ı tüketim toplumunun bir “meta”ı olmaktan çıkarmaktadır. Yarınların mutlu ve müreffeh Türkiye’sinin ve hatta dünyasının kilometre taşlarının neler olabileceğinin öngörülerini ihtiva etmesi münasebetiyle, el altında bulundurmaya hak edecek bir niteliktedir.

Hülasa “Beyaz Yazılar”, yazmanın mesuliyet olduğu kadar mecburiyet olduğunun idrakinde; bu mesuliyet ve mecburiyetin sınırlarının “İkra” ile başlayıp, Emr-i bil Maruf nehy-i ani’l Münker” muvacehesinde devam ettiğinin farkında ve hedefine “Nefsini bilen Rabbini bilir” hakikatini koymuş samimi bir gönlün ve kafanın mahsulüdür. Sadece bu samimiyet dahi bu eserden istifade etmek için yeterli sebeptir diye düşünüyor ve dostluğuyla şeref duyduğum kardeşimin bu eseri vesilesiyle Cenab-ı Allahın rızasına muvafık olmasını ve daha nice eserlere imza atmasını niyaz ediyorum.

Önsöz

Elinizdeki kitap benim üçüncü eserim. 2009 yılının Ocak ayında; *Hayat Kaybedeni Olmayan Bir Oyun Kurmaktır* adlı eser ile yola çıktık, ardından 2010 yılında; *Yazılar Yazgılar Gibidir Silinmez* adlı ikinci kitabım okuyucuyla buluştu ve şimdide üçüncüsü: *Beyaz Yazılar*.

Kitaplarım yayınlandıktan hemen sonra çoğu olumlu olmak üzere her biri birbirinden değerli, yapıcı katkı ve eleştirilerin muhatabı oldular. Reaksiyon almak güçlendiriyor beni, motive ediyor.

Okuyucularımın büyük bir bölümü bu serüvenin belli bir disiplin ile devamı yönünde bilinçli görüş ve önerilerde bulundular.

Ben dertli bir adamım. Derdim; insanlarım, ülkem, bizi biz yapan değerler. Sabah kalkıp da güne merhaba dediğimde, bu ülke ile ilgili her zamankinden çok daha yoğun umutlar soluyorum.

Bayrağın ancak ve ancak düştüğü yerden kalkacağına dair inancım artarak devam ediyor. Yazmaya dair bir cüretim varsa bundandır.

İnancım odur ki hiçbir kitabın ismi rasgele belirlenmemiştir. Bu düşünce *Beyaz Yazılar* için de geçerlidir. Beyaz rengin ifadelendirdiği anlamlara her birimiz aşinayız. Geleceğin aydınlık günlerine duyulan özlemin rengidir beyaz, bizim nazarımızda. Kitabın ismi tamamen bu nedenden dolayı *Beyaz Yazılar*.

Türkiye’de düşünmek ve düşündüğünü yazıya dökmek zor zanaat oldu. Ama sürecin ondan çok daha zor olan yanı, yazıların kamuoyu, yani hedef kitle ile buluşturulması aşamasında yaşanıyor. Hele kitap yayınlamak bu sürecin en zor aşaması olsa gerek.

Bahse konu olan zorlukları aşma noktasında gösterdiği özveri ve verdiği destek için, gölgesi yaşadığı topraklara her zaman çok uzun düşen adamlardan İbrahim Alimoğlu ağabeyime müteşekkirim.

Zaferin kazanıldığı topraklarda büyük bir özveri ile vücuda getirdiği AKSAM (Alimoğlu Kültür Sanat Araştırma Merkezi) aracılığıyla kültür ve sanat projelerine verdiği destek her türlü övgünün üzerindedir. Bu eserin AKSAM yayınlarından çıkması benim için büyük bir mutluluk ve onur vesilesidir.

Bu cümleden hareketle üçüncü eserimin takdim yazısı kaleme alma nezaketini gösteren, benim için fevkalâde önemli bir dost olan değerli kardeşim Yozgat Bozok Üniversitesi Öğretim Üyesi Yrd. Doç. Dr. Recep Temel'e huzurunuzda içtenlikle şükranlarımı sunuyorum.

Kitabın, kapak tasarımı sürecinde kılı kırk yaran bir titizlikle çalışan Erdem Özkan'ın ellerine sağlık. Her zamanki gibi çok güzel bir iş çıkardı.

İlk iki kitabım da olduğu gibi üçüncüsünün de koordinatörlüğünü üstlenen Kümbet Yayınları yöneticisi Nurullah Gündoğan'a teşekkür borçluyum.

Evimizi sığınılacak, huzurlu bir liman kılan sevgili eşim Sevim ve varlıkları hayattaki en önemli yaşam kaynağım olan, Asım'ın nesli olmalarına varlığımı adadığım oğullarım Batuhan Yaşar ve Tunahan Hazar'a gönlümden kopup da gelen muhabbetlerimi sunuyorum.

Onların, bizlerin nazarındaki değerlerini anlatabilme kabiliyetinden yoksun olduğumu itiraf ederek, *Beyaz Yazılar'ı* annem Makbule Göksel'in nezdinde tüm annelere ithaf ediyorum.

Yaşadığımız zaman diliminde; alnında, zihninde ve gönlünde daima ışığı hissedem, saygıyı hak eden tüm gönül dostlarımı ise bu vesileyle bir kez daha hayranlıkla selamlıyorum.

Söz bu aşamadan sonra duygu ve düşüncelerindir, samimiyetindir, sohbetindir. Tarihe not düşebilme iddiasınıdır.

Afyonkarahisar, Nisan 2012

Biliyorum...

Biliyorum; yerinin asla doldurulamayacağını sadece dostların değil seni rakip görenler dahi söyleyecekler. İyi ki de söyleyecekler.

Biliyorum; anaların senin kadar yiğidini bir daha zor yetiştireceğinden dem vuracak dostların. İyi ki de dem vuracaklar.

Biliyorum; yurdun birçok yöresinde adına bulvarlar, caddeler açılacak. Adını parklara, kültür merkezlerine verecekler. İyi ki de verecekler.

Biliyorum; kabrini on binler değil sana gönülden bağlı milyonlar ziyaret edecek. Aziz hatıranın ardından Fatihalar, Yasinler ardı ardına gönderilecek. İyi ki de gönderilecek.

Biliyorum; gönüldaşların seninle soludukları yaşanmışlıkları paylaşacaklar sohbetlerde sevenlerinle ve gözyaşlarına yine ve yeniden hâkim olamayacaklar. İyi ki de olamayacaklar.

Biliyorum; sevenlerinin rüyalarına misafir olacaksın, zemheri gecelerde. Onlara ötelerin ötesinden hayırlar muştulayacaksın. İyi ki de muştulayacaksın.

Biliyorum; doğan çocuklara ismin verilecek üzerlerinde emeğin olan dünün gençleri bu günün anne ve babalarınca. İyi ki de verilecek.

Biliyorum; cesaretin, sevecenliğın, mütevazılığın, dürüstlüğün, yiğitliğın destansı bir şekilde anlatılacak ağızdan ağza yetişen yeni nesillere. Şiirle, nazımla. İyi ki de anlatılacak.

Biliyorum; hasletlerini yansıtmaya yetmeyeceğini bile bile seninle ilgili yazılar yazacak birileri. Bencileyin gibi. İyi ki de yazacaklar.

Biliyorum; sesine ses verilmesini istediğini bilenlerinin sesleri kutsal saydığım vatan toprağında her zamankinden çok daha gür çıkacak. İyi ki de çıkacak.

Bunları biliyorum. Gücüm, takatim ancak bu kadarına yetiyor.

İtiraf ediyorum ki ağabey sensiz ne yapacağımızı
ise bilemiyorum...

Bu Dünya Kimin Dünyası?

Bilinmeyen mekânlarda, bilinir kişilerin organize ettiği ve son otuz, kırk yıl özelinde değerlendirildiğinde toplumu neredeyse yediden yetmişe kuşatan bir çılgınlık almış başını gidiyor. *Bu dünya birincilerin dünyası* diyorlar. *İkincilerin ne anımsandığını duyduk ne de takdir edildiklerini* diyorlar. *Varsa yoksa birinciler. Hatta en birinciler* diyorlar. Ben diyenlerin yalancısıyım.

Hâl böyle olunca, özellikle günümüz gençliğini de bir telaştır alıyor ister istemez. En önlerde yer kapma hevesi, sevdası, koşuşturmacası hatta paronayası. Nasıl tasvir ederseniz edin artık.

Oysa akliselim düşünüp bu doğrultuda davranabilmeyi başarabilenlerimiz biliyorlar ki; verimlilik ve buna bağlı olarak oluşması umulan toplumsal refah, bireysel tavır ve başarıların çok ötesinde organize olan birliktelikler sonrasında elde edilebilecek bir değerler bütünüdür.

Bilinmeyen mekânların bilinir sakinleri, bahse konu olan dönemde *kendi kendine yetmek* düşüncesini musallat ettiler toplumun başına. Bireyin, toplumda birlikte yaşadığı diğer fertlere, hatta ve hatta dost bildikleri insanlara karşı bile kepenkleri kapalı tutmasını salık veren bir düşünce salgınıydı bu.

Oysa ben şahidim. On beş yılı aşkın kariyerim boyunca binlerce üniversite öğrencisi ile çalışma imkânım oldu. Uluslararası ve ulusal çalışmalar, projeler gerçekleştirdim bu genç zihinlerle. Şimdi geriye şöyle bir dönüp baktığımda, kısa sayılabilecek yaşamları boyunca başarıyı diğerlerine nazaran çok daha kısa zamanda ve hazmederek yakalamayı başaranların, ders notlarını diğer arkadaşlarından kaçıranlar arasından değil, tüm arkadaşlarını her koşulda kucaklayabilmeyi başarabilenler arasından çıktığını rahatlıkla ifade edebiliyorum.

Hiç âdetim olmadığı halde, tecrübelerim bana bu konuda genelleme yapma hakkı da tanıyor. Tanıklık edilen farklı resimlerin, sonuç itibarıyla oluşturduğu benzerliğin rastlantı olamayacağına ise yürekten inanıyorum.

Bu bağlamda tespitlerde bulunmak işin kolay kısmı, biliyorum. Bu istikamette gençleri

yönlendirebilmenin önündeki engeller ise özellikle günümüz koşullarında çok daha çetin, bunu da biliyorum.

Olumlu ve birlikte hareket etmeyi önceleyen düşünce ikliminin tarafı yapmayı başaramadığımız yüzlerce gencin varlığından haberdar olmak ise ıstırapların en acısını tattırır muhataplarına. Bunu da birileri artık bilsin istiyorum. Derdim bu.

Hayat denilen serüvende, imkânları elimizin tersiyle ittiğimizin farkına varmaktan daha kahredici bir süreç tasavvur dâhi edemiyorum. Bu duyguları yüzlerine karşı haykırmak istediğim gençliğin tamamına yetişemiyoruz ve bu güzelim evlatlarımızın bazıları hiç arzu etmediğimiz halde elimizden kayıp gidiyor ya, işte ben asıl buna kahroluyorum.

Başarıya odaklanmanın asli unsurlarının başında, yoğunlaşılacak konuya öncelikle sizin inanmanız gelir. Bu içselleştirmenin dışında kalındığında oluşması muhtemel durum ise çoğu kez trajikomik sonuçlar doğurur.

Bu bağlamda sizlerle paylaşacağım anekdotta olduğu gibi:

Zamanın birinde, herhangi bir ülkede kamuoyunun dikkatini odakladığı bir cinayet davası görülmektedir. Sanık sandalyesindeki kişinin katil olduğu kesin gibidir. Bütün deliller bunu işaret etmektedir. Sanık avukatının aklına son şans kabilinden bir kurnazlık gelir. Savunmasının sonuna gelen avukat, müvekkilinin öldürdüğü iddia edilen kişinin bir dakika içinde mahkeme salonundan içeri gireceğini dillendirir. Herkes şaşkınlık ve merak içinde kapıya gözlerini çevirir ama elbette mahkeme salonuna gelen giden olmaz. Buna rağmen avukat savunmasında:

— Kapıya gözlerinizi çevirdiğinize göre sizlerin de içinde bu davaya yönelik bir şüphe var” bağlamında ifadeler kullanarak, kafa karışıklığına neden olmanın hazırcılığına soyunur ve son bir ümitle verilecek karara odaklanır.

Hâkim, zanlıyı suçlu bulur ve en üst sınırdan cezalandırılmasına hükmeder.

Avukatın bu karar sonrasında itirazı ise gecikmez:

— Hâkim bey siz de etkilendiniz, siz de kapıya baktınız, itiraf edin” der.

Hâkim bu söylemi kabullenir kabullenmesine ama cevap verirken gelecek nesillerin zihinlerinde efsaneleşecek bir tahlilde bulunmayı da ihmal etmez. Genç avukata ve onunla aynı safta bulunanlara tokat gibi gelecek bir tahlil ve tecrübenin yansımasıdır verilen cevap:

— Evet, hakkınız var hepimiz baktık. Bir tek müvekkiliniz bakmadı.

Ben; özgeçmişî uzun, ensesi kalın, cüzdanı şişkin, bedeni büyük adamı ne yapayım. Gönül lazım bana, yürek lazım.

Sadece insanları değil, tüm canlıları gönlüyle kucaklayışı dillere destan olan adamlar nerelerdesiniz?

Sizlere duyulan ihtiyaç her geçen gün artıyor.

Elma denilmesini beklemeden çıkın artık.

El Öpenleriniz Çok Olsun!

Elleri öpülesi tüm babalara...

Yaşamın içinde; yığınları toplum, toplumları millet, milleti oluşturan fertleri bir ve beraber kılan duyarlılıklar gizlidir.

Biz insanlar için bahse konu olan değerlerin ifa ettiği anlama kayıtsız kalmak değildir marifet. Marifet; bu farklılıkları hissetmektir, yaygınlaştırıp yaşatmak, gelecek nesilleri de bu güzellikler ikliminin içine çekebilmektir.

Küçüklerin, kendilerinden yaşça büyük olanlarının ellerini öpmesini oldum olası önemser ve çok severim. İhtişamlı anlamlar yüklü bir ritüel hissi uyandırır bende bu davranış şekli.

Bilindiği üzere, el öpme yüzyıllardır, batı kültüründe erkeklerin kadınlara karşı gösterdikleri nezaket gösterisi olarak değerlendirildi ve içselleştirildi.

Bizim toplumsal yaşamımızdaki küçüklerin yetişkinlere gösterdiği saygının yansıması olan tavır ise en başta içimizde ki yerli (!) bireyler olmak üzere yıllardır ne hikmetse hep yadırgandı.

Oysa öpülen elin, başa götürülüp, alın konulması çoğu zaman kelimeleri dize getirecek anlamlar içerir, idrakleri açık olan muhatapları için.

Bir yandan bu güzelim bizdenliği solurken, diğer yandan Türk Dil Kurumu sözlüğünde; *bir işi yaptırmak için çok yalvarmak, yaltaklanmak* olarak tanımlanan *el etek öpmek* deyiminin çağrıştırdıklarından ve riyakârlığından hep kaçınan ve dalkavukluktan vareste kalan tarafını severim el öpmenin.

Güzelliklere vesile olan el öpmelerden bahsediyorum sizlere, dostlar. İkbâl için bel büktüren zavallılıklardan değil. Bu haysiyetsiz tavırlarla hiç alâkamız olmadı yaşamımız boyunca, bundan sonra da olmaz inşallah.

Elleri, eldivenlerinden kara adamların ellerine yıllar yılı değil öpmek, sıkmak için bile hamlede bulunmadık, bulunmayız. Ellerini öpmek şöyle dursun, yanlarına dahi sokulmayız bu karakterde insanların. Onlar; bizim gözbebeklerimizde saklı olan geleceğe

dönük umutlarımızın, özlemlerimizin tanıklığına hep kapalı kaldılar ve hep öyle kalacaklar.

Ben; bu haftaki sohbetimizde, çocukluğuma göndermelerde bulunarak, bahse konu olan yadırgamanın şiddetini daha da arttıracak farklı bir el öpme vesilesinden bahsedeceğim siz değerli dostlarıma, rahmetli nineciğimden kalan bir öğretiden hareketle.

Benim çocukluğumda banyo yapan küçükler, temizlendikten hemen sonra orada bulunan büyüklerinin ellerini öperlerdi. Temizlenen bedenlerin sahipleri, bu güzelliği ve paklığı büyükleriyle de paylaşırlardı. Hatırlarım, bundan büyük keyif alırlardı konunun muhatapları. Temizliğe, birlikteliğe, paylaşım açılan güzelliklerdi yaşanan bu hasletler.

Hatırlıyorum; güzel yaşanmışlıklarla yıkanmış kalplerimize leke düşürmeyelim diye hep bir ağızdan dualar ederdik çocuk halimizle o günlerde.

Moliere'nin dediği gibi: *Yalnız yaptıklarımızdan değil, yapmadıklarımızdan da sorumlu tutulacağımızdan* olsa gerek, bizi biz yapan bu hasletleri çoğaltmanın ve yaygınlaştırmanın çaresine el birliği ile çözümler bulunması düşüncesi beni oldum olası heyecanlandırmıştır.

El öpenlerin bu anlamda çoğalması için gereken ilk şart ise elbette eli öpülesi insanların sayılarının artması, bundan da önemlisi bu insanların niteliklerinin nezaketle bezeli olmasıdır.

Siz değerli dostlarıma da benim gibi günümüz toplumsal yaşamının gidişatına, kuşakların birbiri arasındaki kopukluğa içten gelen bir itirazınız varsa; olmak istediğinizi, olduğunuz gibi kalarak olamayacağınızı da tespit etmiş olmalısınız.

Bu teklife tembellik ederek mukabelede bulunacak olanların itirazlarını da duyar gibiyim: *Devir değişiyor, bu günün gençliğinden bizim tavırlarımızı beklemek yersiz olur* kabilinden sözler edilecektir.

Onlara da verilecek bir cevabımız var elbette: *Devir değişiyor olabilir ama devir ilk defa değişmiyor.* Mücadeleden bu anlamda kaçma kolaylığına ne vaktimiz var ne de mecalimiz. Toplum olarak böyle bir boş verme lüksüne sahip değiliz. Anlayalım artık.

Bazılarına önemsiz gibi gelen bu ayrıntıların yeni nesillerle paylaşılması ve evlatlarımızın bu güzelliklerin tarafı haline getirilmeleri, her birimiz için görün bakın ne kadar rahatlatıcı sonuçlar doğuracak.

Neden bu kadar kesin ifadeler kullanma gücünü kendimde bulabiliyorum?

Çünkü benim milletimin kumaşı kaliteli. Bunu biliyorum ve tüm benliğimle buna inanıyorum.

Dört bin yıllık geleneğinde, bükemediği eli öpebilme erdemini gösterebilen bir topluma, bu anlamda güvenilmez de ne yapılır ki zaten?

Bilenin yapmadığı, yapanın bilmediği kara gecelerden. Bilenin yaptığı, yapanın ise bildiği ak sabahlara uyanmak dileğiyle.

El öpenleriniz çok ve içten olsun, değerli dostlarım.

Afyon'dan Maraş'a Selam Götürün

Aziz Şehitlerimize...

Ekmek, Türk milletinin hürmet gösterdiği nimetlerin başında yer alır. Benim mümtaz milletim yerde bir ekmek parçası gördüğünde tazimle eğilip, onu alır, öper, alınına götürür ve ayakaltından kaldırıp, baş üstüne çıkarır.

Sohbete neden buradan girdik? Açıklayayım. Bildiğiniz üzere, ekmeğe değer ve tat katan onun mayası ve piştiği ocaktır.

Ocak, bizim kültürümüzün çoban yıldızlarından sayılır. Bizler öyle nitelendirir öyle değerlendiririz bahse konu olan bu kavramı.

Bu terime değer katan, ocak sözcüğünün çağrıştırdığı anlamların farklı maksatları kuşatmış olmasından kaynaklanır.

Yine bizim kültürümüzde, insan da en az ekmek kadar değerlidir, kutsaldır ve onun da mayasının sağlamlığına, piştiği (yetiştigi) ocağa dikkat ve itibar edilir.

Bu topraklardan mayası bozuk karakterler az da olsa maalesef çıktı. Çıktı ama hiç bu kadar cüretkâr olmamışlar, hiç bu kadar gemi azıya almamışlardı tarih boyu. Arkası olan köpeğin kurt basabileceğini kulaklarına efendilerimi fısıldadı bilemem. Bildiğim bir şey var. Ocaklar söndürenin ocağı tütmez, tütmez, tütmeyecek. Bu da böyle biline.

Kutsal Anadolu coğrafyasında bölücülük yapan, mayası bozuk, bebek katilleri, asla ama asla hedeflerine ulaşamayacaklar. Hamaset yapmıyorum. İçimden gelenleri aklımın süzgecinden geçirip de yazıya döküyorum.

Ey Emperyalist dünyanın kapı kulları, insanlıktan nasipsiz nankörler; şehit kanlarıyla sulanmış Anadolu topraklarında sizlerin ve efendilerinizin hiçbir zaman yeri olmadı, bundan sonra da olmayacak. Benim milletim hangi etnik kökenden gelmiş olursa olsun, asıl beslendiği kaynağın öğretileri ışığında sizlere her zaman ve şartta hak ettiğiniz cevabı verecektir.

Şer yuvalarında tüttüğünü iddia ettiğiniz o ocaklar mı ne olacak? Söyleyeyim: **Sönecek... Yok olacak...**

Ve Karakoç ustanın dediği gibi: Akça kanatlı bir güvercin Afyon'dan Maraş'a kıyamete dek selam getirip, götürecektir.

Mutluluk Dediğin ne ki...

Gözlerin konuştuğu dilin, her yerde aynı olduğunu kavrayıp bu metotla çevrelerine ışık saçan nur yüzlüler, ne mutlu size.

Yaşadıkları toplumda, bir tek insanın bile mutlu olmamasının, yaşamları boyunca tanıklık edebilecekleri en büyük ahlaksızlık olduğunu gönüllerinde hissedebilen duygu yoğun insanlar, ne mutlu size.

Dil ile düğümlenenin, dış ile çözülemeyeceğini kavrayabilen akil adamlar, ne mutlu size.

Taşı delenin, suyun kuvvetinden ziyade, damlaların sürekliliğinde gizli olduğunu çözümleyebilen öngörü sahibi insanlar, ne mutlu size.

Yaşamın bizatihi kendisinin yüzde yüz öldürücü bir hastalık olduğu teşhisini koyup, yine yaşamın ölümü tanıyabilmek için verilen bir izin olduğunun farkına varabilen erdemli insanlar, ne mutlu size.

Problemi oluşturan zihinle, bahse konu olan problemin çözülemeyeceğini kavrayabilen akil tutulmalarından kendilerini varestede tutabilen nasipli insanlar, ne mutlu size.

İnsanın gerçek özgürlüğünün, kendisine yapılan haksızlıklara karşı, takındığı olumlu tavırda gizli olduğunu sezineleyebilen edepli insanlar, ne mutlu size.

Anı yaşamının ve yazmanın, ölümün elinden bir şeyler kurtarmak olduğunu kavrayıp, yazan ve acıların azalmasına çabalayan fedakâr insanlar, ne mutlu size.

İnsanın, aslında inandığından öte bir şey olmadığı gerçeğiyle yüzleştiği halde, bundan korkmayan cesur insanlar, ne mutlu size.

Nezaketin, her şeyi satın alabilecek bir güç olduğunu hissedip, bu güzelim hasletleri yaşantılarına hâkim kılabilen nazenin insanlar, ne mutlu size.

Her tanımlamanın belli bir sınırlamayı da beraberinde getireceğini tahmin edebilen, yaşamı bu bağlamda sorgulayabilen insanlar, ne mutlu size.

Ağlamanın, gülmenin kardeşi olduğunu kavrayıp, ağlamasını bilmeyenlerin gülmeyi beceremeyeceğine kanaat getiren gözü yaşlı insanlar, ne mutlu size.

Fırsatları ganimet bilip o fırsatları toplumun yararına kullanıp, sonrasında bu değerleri milletin ayakları altına serebilme ferasetine sahip yiğit insanlar, ne mutlu size.

İnsanın ömrü boyunca öğrenmesi gereken ilk dilin, tatlı dil olduğunun farkına varabilen gül yüzlüler ne mutlu size.

Yürüyüşleri bile terbiyeli olan, katıkları bir dilim ekmeğin yanında güven, sevgi ve huzur olan benim büyük milletim, ne mutlu size.

Velhasıl dostlar; bu kadar mutlu olmak yetişir size.

Mutlu olmayı biraz da bizlere öğretsenize.

Diğerğamlık Üzerine

İnsanlık, çağın getirdiği rahatsızlıkları tetikleyen birçok sorunla yaşamı boyunca mücadele etmek zorunda kaldı ve halen de kalıyor.

Bu sorunların etkisiyle olsa gerek toplumun büyük bir kesimi, konular farklılık arz etse bile sürdürülemediği yaşam ile ilgili eleştiriler geliştirmekten kendisini alamadı. Memnuniyetsizliklerini her platformda dillendirmekten ise hiç çekinmedi.

Buna rağmen; yaraya, merhem babında reçeteler üretilmesinden, olayın matematikleştirilmesinden, hele hele önerilen çözüm yöntemlerinin alternatifsizliğinden bahsedilmesinden oldum olası rahatsızlık duymuşumdur.

Doğruya ve güzele götüren birden farklı yol olduğu ümidini, inadına hep taşıdım ve yarınlara ümitle bakma adına daima taşımak isterim.

Bahse konu olan güzellikleri, yaşantımızın her evresine hâkim kılabilmemiz adına girilen mücadelenin iyinin ve doğrunun lehine sonuçlanabilmesi için Diğergâm olmayı insanımıza anlatmanın ve toplumun çoğunluğunun bu kavramı içselleştirmesine gayret etmenin gerekliliğine ise her zamankinden çok daha fazla inanıyorum.

Kavram olarak: *Kendisinin ihtiyacı olduğu halde başkasını kendi nefsine tercih etme duygusu, cömertliğin bir üst derecesi ve hatta ondan da daha büyük bir fazilet ve davranış* olarak tanımlanan Diğergâmlık olgusu toplumsal yaşamın her evresinde bizlerin eliyle bilinçli olarak yaygınlaştırılmalıdır.

Çoğunluğun bu yönde bir irade ortaya koymasını sağlayabilirsek, toplumun diğer kesimlerinin de bundan vareste kalamayacağına olan inancım ise çok fazla. Atalar boş yere: *Aza nereye diye sorduklarında, çoğun yanına demiş* tespitinde bulunmamışlardır.

Diğergâmlık hasletinin sürdürülemediği yaşamımıza hâkim kılınmasında asli görev öncelikle toplumun kanaat önderlerinin sorumluluğundadır. İnsanların her daim gözü önünde bulunan bireylerin sergileyeceği olumlu tutum ve davranışlar ister istemez belli bir etki oluşturacaktır, bireyler üzerinde.

Bu bağlamda unutulmaması gereken; her kadının sakız çiğneyebileceği ama Ayşe kadın gibi patlatamayacağı gerçeğidir.

Bu cümleden hareketle; toplum yararına çalışan sivil toplum örgütlerine, eğitim kurumlarına ve özellikle biz eğitimcilere de büyük görevler düşmekte.

Bu kurumların içinde yer alan Türkiye Eğitim Gönüllüleri Vakfı'nın yüreklere su serpen, insanın içini bir farklı ısıtan harika bir sloganları var: ***Bir Çocuk Değişir, Türkiye Değişir*** diye.

Harikulade bir tespit ve söylem. Niye mi? Açıklayayım:

Etrafindakiler, Firavun'a:

— “Seni Firavunlaştıran, azdıran neydi?” diye sorduklarında.

Cevaben:

— “Beni yaptığımdan alıkoyacak birisinin çıkmaması” cevabını vermiştir ya hani, işte bu cümleden hareketle doğruyu ve güzeli her platformda ve koşulda cesaretle dillendirebilmek için yollara düşen gönül erlerine ne mutlu. Bu yönde insan yetiştirmek için kolları sıvayanlar ne kadar da desteği hak ediyorlar.

Bu yolda gayret sarf eden insanlarımızı yüreğimden kopup da gelen bir hayranlıkla selamlıyorum.

Son kertede sizlere de bir müjde vereyim de hep birlikte bu yöndeki azmimizi ve inancımızı ayakta tutabilelim: Sergilenen her güzellik Allah içindir ve Allah asla vadine muhalefet etmez.

Ne İstiyorum?

İnsanoğlunun bizatihi kendisi ucu açık bir soru ise. Ki kanımca öyledir. O zaman, kendimi alamayıp soruyorum işte. Ne istiyorum ve ne isteyebiliriz diye.

Gecikmiş ve mazlumun boynunu bükük bırakan adaleti asla istemiyorum. Bunu biliyorum. Kendisini bu anlamda yeryüzünde ki her insandan çok daha güvende hisseden bir toplumun ferdi olmanın özlemiyle yanıp tutuşuyorum.

Fırsat eşitliği ve dürüstlüğün hayatın her aşamasına hâkim olduğu bir coğrafyada yaşam sürmek istiyorum.

Tüm yaşamı boyunca eleştirdiği konular hakkında, imtihan verme zamanı gelip çattığında, omurgalı davranabilen, başını dik tutabilen bireylerden müteşekkil bir toplumun mensubu olarak anılmak istiyorum.

Kendisinin hayal bile edemeyeceği çalışmaları gerçekleştiren, eserler ortaya koyan insanları bir kalemde silebilecek dedikodu ve iftira sistemine geçit vermeyecek, buna yeltenen ipsiz sapsızlara pirim tanımayacak vicdanın temsilcilerinin özlemini çekiyorum.

Bir şey taklit edilecekse bu taklit edilenin sadece ve sadece çocukların masumiyeti olmasının temennisiyle donanmış bir yaşam sürmek istiyorum.

Karalamayan, kötülemeden, hayra çağıran ve hayırda yarışan, bilgi sahibi olmadan fikir sahibi olmanın ne kadar tehlikeli bir rahatsızlık olduğunun farkına varabilen bir neslin yetiştirilmesi için topyekûn seferberlik ilan edilmesini arzuluyorum.

Bağrından çıktığı milletin değerleriyle ters düşmeyen, vatandaşının nabzını tutabilen ve yüreği sadece bu milletin hayrına hizmet üretmek için atan yöneticilerce idare edilen ülkenin mensubu olmak istiyorum.

Toplum olarak yaşamının tüm medeni gerekliliklerini yerine getirmek için gayret sarf eden, bu bağlamda tavır alabilen, samimi davranabilen insanların çoğalması için her daim dua ediyorum.

Güçlünün değil, haklının baş üstünde tutulduğu bir yaşama tanıklık etmek istiyorum.

Efendilerin değil, kardeşlerin ve kardeşliğin hüküm sürdüğü bir coğrafyada soluk alıp vermek istiyorum.

Yetim ve öksüzlerin başlarının okşandığı, çocukların ağlamadığı, ağlatılmadığı bir ülkenin sabahına uyanmak istiyorum.

Özü, sözü bir insanlarla muhatap olup, onlarla selamlaşmak, onlarla kucaklaşmak istiyorum.

Eğer kaderimde bir savunmasızlık yaşamak yazılı ise bu savunmasızlığı sadece ve sadece sevdiklerime karşı yaşayacağım zamana teslim olmak istiyorum.

Yaşamında ahde vefa duygusunu baş tacı etmiş nefis sahiplerinden gelen, nefeslere muhatap olmak istiyorum.

Her insanın sığınabileceği bir Hira'sının daima olabileceği bir dünya ümidiyle yaşamak ve bu ihtişamla yüzleşmek istiyorum.

Esenliklere yelken açtırabilecek, sığınılacak en güvenilir liman olan kitaplarla bezenmiş bir dünya ümit ediyorum.

Hak arama noktasında dilsizlerin bile susmadığı, konuşabildiği, hakkını arayabildiği, özgürlüklerle çepeçevre kuşatılan bir Türkiye hayal ediyorum.

Gelecek nesillere onurlu ve tertemiz bir isim bırakabilmenin en değerli miras olduğunun farkına varabilen dostlarla tanış olmak istiyorum.

Sorarım size a dostlar, çok şey mi istiyorum?

Öngörünüz Hep Tuta!

Öngörmek kavramı, Türk Dil Kurumu sözlüğünde; *önceden kararlaştırmak, ilerisi için düşünmek, göz önünde tutmak* olarak tanımlanıyor.

Bu günün, dünü vardı ve yaşandı. Yarınının olmaması için ise en azından bu günlerde bir neden görünmüyor. – Bakın ben de ister istemez haddimi zorlayarak bir öngörüde bulundum – Tuhaftır, insanoğlu dünü -geçmiş- değerlendirmeyi oldum olası ötelemiştir. Bu günü ise kestirmeden yaşamaya adanmıştır kendini.

Onun ilgisini çeken hep yarın -gelecek- hatta yarınlar olmuştur. Yarınların, bekleyeni için oldukça yakın olmasının da etkisi var mıdır bu düşünce ikliminin oluşumunda bilemiyorum.

Sizlerde farkındasınızdır, toplum olarak geçmişi çok çabuk unutan bir zihin yapısına sürüklenir olduk son yıllarda. Aslında bu konuda tehlike çanlarını da üzerimizde çalar buluyorum ne hikmetse. Üzüntü veren yaşanmışlıkların unutulmasını mertlik olarak değerlendiren nazeninliği vareste tutarak dillendiriyorum bu düşünceyi elbette.

İnsanoğlu, geleceği öngörmek adına canhıraş bir koşuşturmanın içerisinde buluyor kendini. Bu yolda aklı önceleyen bilimsel çalışmaların yanı sıra, istismara daima açık olan geniş bir kitlenin bazı sahtekârların elinde oyuncak olması da olasılık dâhilinde görünüyor elbette.

Başarının çoğu zaman doğru yolda atılmış yanlış bir adımla geleceğine inanıp bu yolda uğraş veren bir kesimin dışında; seçim tahminlerinden, ekonomik göstergelerin tespitine, şans oyunlarının tahminine kadar uzanan geniş bir yelpazede öngörü telaşı yaşanıyor, günümüz dünyasında.

Milyon dolar bütçeli ve binlerce insan çalıştıran araştırma şirketleri, rekabette bir adım önde olma adına yeni ve özgün stratejiler belirleyip uygulamaya koyuyorlar, birbiri ardına.

Dünya kupası maçları için tahminde bulunan ahtapot Paul'un tercihlerinin televizyonlar aracılığıyla canlı yayında tüm Dünya ile paylaşılmasının ötesinde, tahminlerinde başarı görülen bu hayvancağızın transfer tekliflerine muhatap olmasının kara mizahının tanığı da olduk ya ömrü hayatımızda ne gam.

Durun daha bitmedi. Bu anlamda hızını alamayan bazı çevrelerin kıyametin kopacağı gün ile

ilgili tarih, hatta saat verir hale geldiklerini görüyoruz ki çılgınlığın ulaşabileceği son nokta olması babında oldukça manidar geliyor bana.

Öngörüde bulunma adına kendini bu yola adanmış başka bir grup da var ki onlar; düşlemenin, bilmekten daha değerli bir tarz olduğundan hareketle referanslandırıyorlar gerçekleştirdikleri eylemleri ve bu söylem ile savunuyorlar kendilerini.

Netice itibariyle bilinmeyen gizemlidir ve gizemli olan daima ilgi çeker. Bu mantığa söylenecek sözümüz yok. Ancak ayakları yere basan ve toplumsal hayata değer katan öngörülerin ve bu anlamda gerçekleşen güzelliklerin peşinde sarf edilecek performansların tüm insanlık adına daha faydalı olacağı da bilinen bir gerçektir. Nasıl mı? Anlatayım:

Antik bir Hint masalı vardır, çok eski ama bir o kadar da büyük bir öneme sahip bir öyküdür. Çok büyük bir güce sahip ama o nispette de saf olan bir kral, sert zeminin ayağını acıttığını söyleyip tüm krallığın sığır derisiyle kaplanmasını emretmiştir mahiyetindekilere. Sarayın soytarısı bu fikre kahkahalarla güler; soytarı denildiğine bakmayın, aslında o bilge bir adamdır. Krala ve yanındakilere hitaben der ki:

— Kralın fikri en basitinden komiktir, saçmadır.

Kral bu söze çok kızar ve soytarıya cevaben:

—“Bana daha iyi bir seçenek gösteremediğin takdirde öldürüleceksin” der.

Durumun vahametini kavrayan bilge soytarı:

—“Efendim küçük bir sığır derisi parçasını kesip ayağınızı kaplayın” diye cevaplandırır kralı.

Ve ayakkabı dediğimiz ürün bu şekilde icat edilmiş olur. Bütün dünyayı sığır derisiyle kaplamaya gerek yoktur elbette; sadece ayağını bu madde ile kaplamak aynı faydayı fazlasıyla sağlayacaktır. Bu konuda kafa yoranlar bahse konu olan yaşanmışlığı bilgeliğin başlangıcı olarak değerlendirmektedirler.

Ağacın köksüzleşmesinden ziyade fikrin ve yaşamın köksüzleşmesinden endişe eden akliselim

insanlar ve toplumlar yukarıda verdiğimiz örnek misali
güzellikleri dâhil edeceklerdir yaşanması bir dünyaya ve
akıp gitmekte olan zamana.

Temennimiz ve beklentimiz bu yöndedir.

Gelecek; yalnızca, düşlerinin gösterdiği yolda
yürüyüp en iyiyi başarma azmi ve kararlılığında olup,
güzelliklere inananların olacaktır çünkü.

Gelecek sizlerin olsun ve tüm öngörüleriniz
tutsun...

Bizim Yarı Aydınlar...

İnsanlar; iddialarından imtihana tabi
tutulacaklarsa eğer, işte ben de bu sütunlar aracılığıyla

iddia ediyorum: Yeryüzünde; bağrından çıktığı toplumla bizim aydınımız kadar kavgalı, başka bir aydın tipine rastlayamazsınız.

İstisna kişilikler elbette var. Ve iyi ki de var. Hatta son yıllarda sayılarının arttığına da tanık oluyoruz ama kabul edelim ki toplum ve aydın arasında yüzyıllardır devam eden ayrı düşme hastalığının tedavisi bu güne dek maalesef bulunabilmiş değil. Bırakın tedaviyi tutarlı bir teşhisinin yapılabildiğine bile şahit olamadık.

Bu tespitlerde bulunurken; fikir çilesi çekmenin, proje üretmenin kuduz bir köpek gibi tehlikeli bulunup kovalandığı bir ülkede düşünce adamı yetiştirmenin ne kadar zor bir ideal olduğunun elbette farkındayım.

Zaten, sıkıntısını tüm benliğimde hissettiğim ayrı düşünüş ile ilgili bu denli endişe duymamın temel nedenlerinden birisi de bu vasıflarda insanın yetiştirilmesinin çokça zorlaştığı bir coğrafyada soluk alıp veriyor olmamızdan kaynaklanıyor.

Bahse konu olan endişelenmelerimizde bizi haksız bulanlar elbette ki olacaktır. Onlara şöyle cevap vermek isterim: Zamanın birinde yarı aydın diye tanım bulan gürhün ağa babalarından birisi bir Yahya Kemal şiirini eleştirirken:

—“Çevir bakalım o şiirleri Fransızcaya bir Fransız ondan bir şey anlayabilecek mi?” diyecek kadar Levanten bir tavır sergileyebilmiştir ya, işte bu yetenek sadece bizim yarı aydınlarımıza has bir davranış şeklidir.

Bizimle ilgili, bize dair değerlendirmelerde en fanatik oryantalistler bile bu kadar ileri gitmemişler, bizim yarı aydınlarımızdan daha insafli davranmışlardır, çoğu zaman.

Kendini bilmeyen, tanımayan yarı aydından topluma nasıl bir fayda gelebilir ki? Yaşadığı toplumun birikimlerine, hasletlerine pamuk ipliği ile bağlı olan yarı aydınlar, insanımızın hangi yarasına merhem olabilirler ki? Realist bir medeniyet değerlendirmesi yapamamış, milletinin gönlünü fethetmeye asla talip olamamış insanlar neye talip olabilirler ki?

Gönlü, kafası ve ruhu kara olan aydın müsveddeleri, toplumun manevi tokadını daima yediler ve yiyecekler. Ama ne çare yüzyıllar boyu akıllanmadılar. Onlar; insanımızın hassasiyetleriyle alay etmeyi biricik öncelikleri olarak kabul ettiler.

Bizim yarı aydınımız; o beğenmediği, dudak bükerek izlediği avam (!) toplumdan çıkan bireyin başarısı karşısında ölüm gibi sessiz olmayı marifet olarak kabul ediyorsa bende bu cümleden hareketle vicdanlarını Washington'a, Londra'ya, Paris'e satanların bu toprakların yiğitlerinin sorunlarının çözümüne talip olamayacaklarını haykırma hakkını kendimde bulurum.

Yarı Aydınlarımız; asıllarını hatırlayabilmiş olsalardı birçok şey evveleminde onlar ve sevenleri için çok daha güzel olacaktı. Ah, bu toplumu bir anlayabilselerdi. Ah, bu toplumu meydana getiren insanlarla oturup bir ağlayabilselerdi. Bir kez olsun ağlayabilselerdi, anlayacaklardı zaten.

Eğer onlar; millet, memleket ve medeniyet kavramlarını olabildiğince içten ve tutarlı yeni baştan tanımlayabilselerdi çok daha güzel sabahlara uyanmak adına her zamankinden daha fazla iştah ve iştiyak duyabilirdik, hep birlikte.

Artık fildişi kulelerde yaşayan, saksılarda yetişen aydınlar istemiyoruz. Toplumdan kopuk, milleti adına medeniyet kurmak için gerekli olan sevgi miktarından mahrum, ölç miktarından ise taşkın yarı aydınlar, çeki düzen verin artık kendinize.

Düşünce bağımsızlığını yeniden elde etmiş, daha güçlü ve insanına çok daha bereketli eserler bırakacak olan evlatlarını kucaklamaya dünden hazır bir milletin varlığını nasıl göremiyorsunuz?

Boynunuza sarılmak, sizi kucaklamak için, bırakın ona adım atmanızı, suratına yüz çevirmenizi bekleyen bağı yanık Anadolu insanının varlığına nasıl duyarsız kalabiliyorsunuz? Hayret.

Bu anlamda çözümün bir parçası üstat Cemil Meriç'in Hilmi Yavuz'a yazdıklarında gizlidir: *Türk aydınları, zahiri ihtilafları unutup, hakikati dostça, dürüstçe aramaya çalışsalar bahtiyar yarınların mimarı olabilirlerdi. Doğru söze şapka çıkarılmaz da ne yapılır?*

Bizim bir ömür boyu hasretini çekip gece gündüz gelişini beklediğimiz aydın tipi milleti için geleceği bu güne çekebilme vasfına sahip olan kişilerden oluyor. Bu böyle biline.

Bir ekmek kadar kutsal olan fikirlerini pişiren ve milletin hizmetine sunan gerçek aydınları hayranlıkla selamlarken, onlardan birisinin, stat Yavuz Bülent Bakiler'in *Anadolu Gerçeği* adlı muhteşem şiirini duygularımıza tercüman olması babında, son söz kabilinden siz değerli dostlarımla paylaşmak istiyorum.

Bu şiir oldum olası etkilemiştir beni. Duygularımızın tam sözcüsüdür.

Seslenişi, fkesi, hasreti, her şeyi bizimdir. Bizdendir.

Söz Yavuz Bülent Bakiler hocamızın. Söz Anadolu Gerçeğinin:

Yalın ayaklarınla koştun mu tarla tarla
Duydun mu çıplak toprağın, çıplak insanın yasını
Ağlayan kadınlarla, ihtiyarlarla
Yaşadın mı bir yağmur duasını
Boz bulanık ırmaklarda imdin mi
Kulak verdin mi yürekte kovala, saza
Bir ipek seccade üstünde gibi, huzurla
Durdun mu toprakta namaza?

Bilir misin köylerde akşam olunca
ekilir el ayak ortalıktan...
Bir hüzünlü ay doğar karanlığa sapsarı
Başlar bir ağıt gibi sulardan, kapılardan
Kurbağa feryatları, köpek ulumaları...

Geceleri süt kokan, gübre kokan evleri
Topraktır hep damları, duvarı kerpiç...
Seferberlik yıllarını dinlerken rpererek
Tandır başlarında uyudun mu hiç?

Kış günleri trenlerle geçtin mi uzak köylerden
Gördün m deşetini, tipinin karın...
ektin mi hiç acısını istasyonlarda
Tandır ekmeği satan, yumurta satan
Yarı ıplak ocukların...

Kılığın kıyafetin sarmadı beni

Söylediğin türküler bizim türkümüz değil
Başka çeşmelerden doldurmuşsun tasını
Yüreğinde nakış yok, acı yok bizden
Bulutlar rahmetini kesmeden yavaş yavaş
İnsanlar selâmını esirgemedен
Savaş git içimizden...

Gönlünüze ve zihninize sağlık Bakiler hocam.

Bir ömür boyu dert görmemesini dilediğim
ellerinizden bu vesile ile hürmetle öpüyorum.

O Geliyor...

Gelen, bekleyenlerince çok özlenmişse, o
gelişler insanlar için mutluluk vesilesidir.

Gelenin, gelişi bekleyenler için muştularla bezeli ise o ne güzel, o ne hoş bir geliştir.

Ve bekleyenlerin gözleri yollarda kalmıştır. Bekleyenlerin gözlerini yollarda bırakan gelişler, görünmeye değer, yaşanması gelişlerdir.

O gelişler için hazırlıklar günler hatta haftalar öncesinden yapılır.

Yollara güller serilir. Gelene yol verilir, yollar açılır, beri durulur.

Çünkü O gelmektedir.

Gelen, on bir ayın sultanı Ramazanı Şeriftir.

Ramazan; merhamet ile mülkiyeti uzlaştırmak için, maddiyat ile insan arasındaki mesafeleri kaldırmak için geliyor.

O; bütün insanlığı, eşyaya tapma ablukasından kurtarmak için geliyor.

O; adeta, Sura üflenmiş gibi bütün insanlığın doğrulup ayakta olmasını sağlayacak bir toplumsal yapının inşası için geliyor.

O; çağın tüm buhranlarına çare bulmak, materyalizmin insanı metafizik planda maddeye mahkûm edişine tepki vermek, başkaldırmak için geliyor.

O; terbiye ve edep çizgilerini yeniden ve her zaman çizmek için geliyor.

O; paylaşımın asaletini, bencilliğin çirkinliğine değişmeyen insanları müjdelemek için geliyor.

O; geçmiş ümmetlerin bizlere bıraktığı en değerli miras kabilinden, kutsallığın işçisi Orucu bünyesinde barındırarak geliyor.

Bir mazlumun, yetimin, öksüzün gözyaşı kara toprağa düştüğünde en kısa zamanda ve her türlü koşulda o gözyaşından bin merhamet doğmadıkça, o toprağın rahat etmeyeceğini bildiği için geliyor Ramazan.

Sarıp sarmala bizi, kuşat bizi ey Ramazan.

Seni çok ama çok özlemişiz.

Hoş geldin sefalar getirdin, hanemize,
şehrimize, ÷lkemize ve tüm evrene.

Hepimiz Âdem'iz

Mademki öyledir. O zaman yaşlı dünyamızı bir
uçtan bir uca kuşatan bu sorunlar sarmalı da ne oluyor?

Her gün televizyon ekranlarından tanığı olduğumuz katliamlar, insanlık ayıpları, vahşet görüntüleri...

Dua ediyoruz. Son sözü hep iyilerin ve haklıların söylediği günlerin özlemiyle yanıp tutuşuyoruz. Çünkü onların Hak dili ile konuştuklarına inanıyor, onlar da susarsa kâinatın da susacağından endişe ediyoruz. Bu bağlamda hepimiz Âdem'iz ve bundan aldığımız cesaretle de soruyoruz:

Özellikle son yıllarda toplum olarak yegâne avunuşu geçmişi hatırlamamakta bulur olduk. Sanıyoruz ki geçmişi hatırlamamayı becerebilirsek onun tesirlerini hissetmeyeceğiz. Biz insanlara neler oluyor böyle Âdem?

Materyalist mantığı baş tacı eden zihniyetler insanı istatistikî bir veri olarak kabul ettikleri halde, manevi duyguları önceleyen düşünce sistemlerinin, insana bir şahsiyet yüklediğinden bizatihi o insanın kendisinin haberdar olmaması senin de içini burkmuyor mu Âdem?

Biz insanlar için var olmak, bir mesajı olmayı da beraberinde getirecekse eğer, bizlere vereceğin mesajın nedir Âdem?

Sorular elbette çoğaltılabilir Âdem.

Biz gelelim hasbıhale sevgili kardeşim:

Seni her yok saydıklarında sen daha da var olacaksın ve o var oluş bize muştular getirecek Âdem. Bundan emin ol.

Sen bu dünyaya esir olmak için değil özgürlüğünü haykırmak ve onu tüm insanlık adına hâkim kılmak için geldin. Seni anlayanlar azalabilir Âdem. Ama o azınlık gibi görünenlerin toplumun özünü teşkil ettiğini asla unutmamalısın.

Sen yanmaktasın, savrulmaktasın. Olana eyvallah Âdem. Hatta sen harmandasın. Ona da eyvallah. Ama asla unutma sevgili dostum ekini verecek olan da yine sensin.

Âdem; ismin var oldukça ve nesilden nesle geçtikçe, ardın sıra gelenler senin yaşadıklarını işittikçe, yaşadıkça sana hak verecekler ve “ne çilekeşmiş” diyecekler. Ama ben biliyorum ki; sen

bütün bu olup bitene ve söylenenlere rağmen tebensümlü yüz hatlarını hiç değiştirmeyeceksin. Öyle değil mi Âdem?

Zor ve engellerle dolu bir ömür yaşıyoruz. Ama ne gam. Zaten biz bu zorluklarla imtihan olmak için yaratılmadık mı Âdem?

Hakikati eskimez ki Âdem. Eskiye maddedir, cesettir. Ruhun eskidiği nerede görölmüştür aziz kardeşim?

Sabrı baş tacı et Âdem. Hani o Asra yemin edilerek vurgu yapılan ve kutlanan sabrı. Dem o demdir çünkü.

Bak seni uyarıyorum; yüzünü çevirdiğin yönleri karartacaklar, sana yaşam hakkı tanımamak için her türlü hile ve komplonun hazırlayıcıları olacaklar ama sen oraya, ileriye bakmaktan asla vazgeçmeyeceksin. İlerileri; bize doğru, berilere getiren sen olacaksın ve gün gelecek yeryüzünün herhangi bir yerinden yeniden sen zuhur edeceksin.

Sen, zamanı kovalamayı bırak, zaman seni kovalasın Âdem. İmanınla diril, ruhunla düşün ve onun gösterdiği yolda ilerle sevgili kardeşim.

Kıldan ince, kılıçtan keskin olan bu yolda, kaygılarının gereksizliğini anladığın gün sen zaten Âdemsin, Âdem.

Sana iyi gelecekse, işte buradan bu vesile ile tekrar sesleniyorum; bilmeye devam etmen dileğiyle.

Ezelden, ebede hepimiz Âdem'iz Âdem.

Bayramsa Bayramınız Mübarek Olsun

Doğruyu ve gerçeği söylemeye dilleri bir türlü dönmeyenlere, emek verenlerin hakkını teslim etme noktasında daima zorlananlara düne kadar kızılıyordum şimdilerde ise sadece acıyorum.

Bakmayın siz onların ağızlarından özgürlük şarkılarını düşürmediklerine. Onlar sadece ve sadece kendileri gibi düşünenlerin özgürlüklerine methiye düzmeyi becerebilirler. İddia ediyorum, gönülleri ve zihinleri hür değildir bu tür insanların.

Bu karakterdeki bireylerin basiretleri bağlanmış gibi gelir bana. Onların yüz ifadelerine bakıp da huzur bulabilmek mümkün değildir. Asık suratlı, somurtkan, huzursuz tiplerdir onlar. Ve onların dilleri bir türlü hakikati söylemeye varmaz, varamaz.

Nereden hâsıl oldu bu giriş?

Bayram ile bu tür bir serzenişin öncelenmesinin ne alakası var diyenleriniz olduğunu duyar gibiyim.

Anlatayım:

Hafızam beni yanıltmıyorsa yirmi beş, otuz yıl öncesiydi. TRT'nin tek kanal olduğu siyah beyaz günlerden bahsediyorum. Ve bir Ramazan bayramı öğleden sonrasından. Ekranda bayrama özel bir müzik eğlence programı yayınlanmaktaydı. Programın sunucusu, tam da yukarıda ortaya koymaya çalıştığım tarife uygun karakterde, nevi şahsına münhasır bir birey olan sanatçımıza bayram mesajının ne olduğunu soruyordu, milyonların tanıklığında. Cevap gecikmeden, anında geliyordu:

- Tüm insanlığın bayramını kutluyorum.

Tüm İslam Âleminin Ramazan Bayramını tebrik ederim diyemiyor, dikkat edin. Dili varmıyor bunu söylemeye. Bu kadar dahi bu topraklardan, bu coğrafyadan taraf olamıyor. Bu kadar dahi hoş görü gösteremiyor, kendi insanının değerlerine.

Ne kadar acı. Ne kadar yazık.

Tüm insanlığı, mesajının içine katışı, *Müslüman* sözcüğünü ağızdan çıkarmamak için bir kaçış vesilesi, aslında. Kendince bir kaçış. Yoksa Ramazan bayramı üzerinden evrensel mesaj verebilmek kim, o kim.

Onda ve onun gibilerde o yürek ne gezer. O, militanlığın peşinde. O, hürmetsizliğin esiri olmaya devam eden zavallı bir gürhunun acınası temsilcisi.

Kutsallığın sadık işçisi Ramazan orucunun inananları belli bir disipline ve güzelliğe davet eden kuşatıcılığına kapalı olanlar elbette ki olabilir.

İnsanların, mazeretleri olacağı gibi bu güzelliğe bilinçli bir kapalılığın elemanı da olabilirler. Bu anlamda getirecek eleştirimiz elbette olamaz.

Bizi bilenler bilirler ki inanç sayacı tutup, insanları kategorize edişimiz bu güne dek görülmüş şey değildir. Bu anlamda ham softa kaba yobazlığın hiçbir zaman tarafı olmadığımız ise bizi tanıyanların malumudur.

Bütün bu gerçekleri bilenler şunu da bilsinler ki; Ramazan sonrası gelen Bayram en çok onu idrak edebilenlerin hakkıdır.

Bayram; henüz on yaşında olmasına rağmen orucun o güzelim kuşatıcılığına teslimiyeti yaşayan Tunahan Hazar'ın ne kadar hakkı ise insanların inancına hürmet göstermeyip, sokak ortasına kurulu masalarda alenen içkisini yudumlayan yobazın asla ve asla hakkı değildir, olamaz.

Dürüst olun beyler. Ömrü hayatınızda bir kez olsun dürüst olun.

Bayrama vesile olan günlerde, bu bağlamda alnınızı terletmemiş olmanız, beni hiç ama hiç ilgilendirmiyor. Ama sonrasında çıkıp da asırların Ramazan bayramına, şeker bayramı yakıştırmasında bulunmanız cahillikle açıklanmazsa ancak yobazlıktır.

Hele hele Müslümanların en önemli bayramını tamamen art niyet ve komplo kokan bir şekilde tüm insanlığa mal etme gayretkeşliğiniz, sadece sizin gibilerin gizli niyetlilerini ele veriyor ve açığa düşmenize neden oluyor.

Bütün bunların artık farkındayız. Bilesiniz.

Bu Ramazan bayramını buruk kutluyoruz. Hoş, buruk kutlamadığımız çok az bayram hatırlar olduk ya son yıllarda, her neyse.

Kim bilir, belki de o yüzden bu haftaki hasbıhalin başlığı da böyle atıldı.

Pakistan ve Rize’de ki sel felaketinin acısını yüreğimizin derinliklerinde yaşadık ve halen yaşamaktayız.

Bu bayram en çok; Pakistan’da ve Rize’de yaraları sarmak için yollara düşen fedakâr gl yüzlülerin hakkıdır.

Bu bayram en çok; kutsal vatan toprağı uğruna uğursuz eşkıyalarca Őhit edilenlerin emanetlerinin ve bu dul ve yetimlerin gl ehrelerinde glmsemi olsun diye uğraş veren gönül erlerinin hakkıdır.

Bu bayram en çok; Oruç güzelliğinin kendilerini sarıp sarmalamasına, koşarak can atanların hakkıdır.

Bu bayram en çok; dünyanın gelmiş geçmiş en mükemmel yardımlaşma organizasyonu olan zekâtı tastamam veren ve bu harkulade temizliğı malına yaşatanların hakkıdır.

Bu bayram en çok; materyalizmin insanı metafizik plandan, maddeye indirilişine tepki verme dönemi olarak kabul edilen Ramazan ayının bir anını bile gaflette geçirmeyenlerin hakkıdır.

Gerçekleştirilen hayır ve hasenatlarla; kâğıt paraların, madeni paraların; altına ve yakuta dönüştüğü ilahi bir simyayı geride bıraktığımız bu günlerde, istedim ki sözde sanatçının ve onun maalesef bu güne gelen bakiyelerinin dile getirdiği türden davranışlara bir cevap da bu sütunlar aracılığıyla verebileyim.

Gel karnını doyrayım kabalığından bu gün iftarı birlikte yapalım estetiğine geçiş olan Ramazan iklimini Ramazan Bayramıyla neticelendiren gl yüzlüler bayramınız mübarek olsun.

Gün gelecek gl de açacaktır, bülbül de otecektir diyen ve bu muştuya, oluşa kendini adayın, bayramı bu yönde bayraklaştırabilmek için gecesini gündüzüne katan alperenler, bayramınız mübarek olsun.

Ramazın’ın ölürken yeniden doğabilmek için ölebilmek olduğunu içselleştirebilen, vicdanları gökyüzü kadar hr olan kardeşlerim bayramınız mübarek olsun.

Bayramları, Allahın razı olduğu kişilerin sığındığı bir liman olarak görebilen gönül dostları bayramınız mübarek olsun.

Bayramınız, bayramsa mübarek olsun.

Hasretin de Adı Var: Samsun...

Bu yazıyı okuyacak dostlardan tek bir istirhamım var: Lütfen benim *Samsun'u* tarifleyip, nitelediğim bölümlere kendi memleketlerinin ismini getirmekten asla geri durmasınlar.

Çekinmesinler bu nesnel değişiklikten. Şehit kanlarıyla sulanmış vatanımın her parçası bu sevgiyi hatta daha da fazlasını hak ediyor çünkü.

Hasbıhalin en başında vurgulamak istediklerim bunlar. Şimdi, gelem asıl konuya.

Ramazan ayının büyük bir bölümünü ve takip eden bayram dönemini, Samsun'da, doğup büyüdüğüm, sevenlerimin, ailemin halen yaşamlarını sürdürdüğü 19 Mayıs şehrinde geçirmek nasip oldu.

Ne olduysa zaten o zaman zarfında oldu. Samsun'a ne denli kuvvetli hislerle bağlanmış olduğumu bu dönemde çok daha net tahlil etme imkânına kavuştum.

Samsun'un benim için ne kadar özel olduğunun daima farkındaydım ama yirmi bir yıllık hasretin bu denli bir sevgiye dönüşebileceğini ancak yaşayarak görebilmek nasibimizde varmış. Ötesinde ne söylenebilir ki?

Samsun bizim sevdamızdır, önceliğimizdir. Tutkudur 19 Mayıs şehri sevenlerine ve bu tutku; özlemle, gurbetle harmanlandığında bencileyin de olduğu gibi akıllara durgunluk veren bir hasret kaplıyor insanın içini.

Ben Samsun'u nasıl anlatayım? Nasıl tarif edeyim onu bilmeyenlere, ziyaret etmeyenlere? Tek kelime ile acizim.

Bu duyguları yazıya dökerken dahi ancak acizimin farkına varabiliyorum.

Samsun'u anlatmaya çabalarken ancak kelimelerin dize gelmesini dileyerek konumda bulabiliyorum kendimi.

Yaşayan ve sevenleri bilirler ki Samsun tarih boyu, daima ilklerin şehri olmuştur.

Herkesçe bilinen gerçekleri bu sütunlar aracılığıyla tekraren sıralayarak vaktinizi alacak değilim. Hoş sıralamaya ve açıklamaya kalksam da bu sütunun hacmini onlarca kez aşacak olduğumdan da o kadar eminim ki.

Ciltler dolusu kitap muhtevasında bir anlatımı zorunlu kılacaktır, yazılıp, açıklanması gerekenler.

Kutsal vatanın, kurtuluş destanı için atılan ilk adımın bu topraklar da gerçekleşmiş olması gerçeği bile, sırf bu neden bile, Samsun'un muadillerinden farklı bir konumda değerlendirilmesini zorunlu kılar kanaatindeyim.

Dostluk adına, birliktelik ve kucaklaşma adına aklınıza gelebilecek olumlu hangi hasletler var ise zihninizin bir yerlerinde Samsun şehrinde muhakkak onun bir karşılığı vardır. İşte tam da bu nedenlerden ötürü sevenleri tutku ile bağlıdır Samsun'a.

Samsun'dan olur almayan, burada yaşayan insanların zihinlerde aklanmayan, onaylanmayan hiçbir düşünce ve tutum ülkenin sınırları içinde uygulama imkânı bulamamıştır, bulamaz.

Türkiye ne ise Samsun da odur. Bilinmesini isterim ki Samsun, benim ülkemin daima canlı kalan vicdanıdır.

Samsun deyince bunlar geliyor aklıma ve aklıma söz geçiremiyorum. Zaten Samsun sadece akıl ile değerlendirilip yazıya dökülebilecek bir coğrafya da hiçbir zaman olmadı.

O; gönlüyle düşünen ve gönlü en az yaşadıkları şehir kadar geniş ve güzel olan sakinleri barındırdı bu güne dek.

Samsun'u bu son ziyaretimde "emeği geçenlerin ellerine sağlık" dedirtecek güzelliklere, hizmetlere tanıklık etmekle beraber yerel anlamda sergilenen bazı tembelliklerin beni üzdüğünü de yeri gelmişken belirtmeden geçemeyeceğim. Kanaatim odur ki benim memleketim, yapılanlardan çok daha fazlasını hak ediyor çünkü.

Biz Samsun'u değil Samsun bizi seyrediyor gibi geliyor bana ve birçok konuda kendisini ihmal edişimizden dolayı da korkarım bize küsüyor.

Ey Samsun; ey Şimalin yıldızı ne olur bize darılma.

Ey tutkunun toprağı, seni yine ve yeniden mesaj verir hale getirmemiz gerektiğinin farkındayız. Bunu

böyle bil ve bize sakın darılma. Bizler mesajını aldık ve bu mesajların kodlarına da vakıfız.

O mesajın kodlarının çözümlenmesinde zorlanacağımızı ise zannetmiyorum. O kodlar, senin geçmişinde, geleneğinde var olanlardan başka bir şey değildir zaten. Sevenlerin bunun da farkında.

Seni ne kadar rahatlatır bilemem ama şunu asla unutma: Hâlihazırda ağırladığın insanların bir o kadarı da gurbette senin özleminle yaşam sürüyorlar. Ve bir gün sana geri dönmenin özlemini gönüllerinde daima canlı tutuyorlar.

Gurbette söylenen sıra şarkılarının en güzel ve en içlileri senin için yazılıp, senin için besteleniyor.

Buda mı yetmiyor sana aziz Samsun?

Genç Adam...

Bir adam vardı. İlk tanıdığım yıllarda henüz on sekizinde, on dokuzunda olan genç bir adam. Onun yaşadıklarıdır anlatacaklarım. Onun ve belki de hepimizin, hepimizin.

Ege bölgesinin şirin bir şehrinden Ankara'ya okumaya gelmişti, genç adam. Zamanında önemli bir servetin sahibi olan ailesi kıt kanaat geçinir haldeydi son yıllarda.

O, eğitimini devam ettirmeyi ve önemli mevkilere gelmeyi, sevdalısı olduğu memleketine hizmet etmenin yanı sıra bu ekonomik ezilmişlik belasını da def etmenin yegâne çaresi olarak görüyordu. Her şeyin eskisi gibi olması için mutlaka eğitimini tamamlaması gerekiyordu. Başka çaresi yok gibiydi.

Bu inanmışlık ve mecburiyetten olsa gerek çok önem veriyordu derslerine. Büyük şehirdeki tüm yaşamı, neredeyse okul ve kaldığı devlet yurdunun arasında mekik dokuyarak geçiyordu. Başkalarına son derece monoton gelebilecek olan bu yaşantı tarzı onu aksine memnun ediyordu. Ders kitaplarından arta kalan zamanını da farklı disiplinlere ait eserlerin okunmasına ve araştırılmasına ayırıyordu. Kitaplar en büyük sırdaşı ve arkadaşı olmuştu, genç adamın.

Yurtta beraber kaldıkları arkadaşlarının yoğun ısrarlarına rağmen bozmadı bu düzenini genç adam. Sabah erkenden kalkıyor, sabah namazını kıldıktan sonra kahvaltısını yapıyor sonrasında okuma salonuna geçip o günkü derslerinin notlarını gözden geçiriyordu. Akabinde yola koyuluyor, büyük şehrin keşmekeşine aldırış dahi etmeden fakülteye gidiyor dersleri aksatmadan, anfinin en ön bölümünden pür dikkat hocalarını takip ediyordu.

Bu süreç bir müddet daha böyle devam etti. Ama memleketten gelen haberler hiç de iç açıcı değildi. Aileyi uzun zamandır etkisi altına alan ekonomik darboğaz artık son noktasına erişmişti. Genç adamın annesi, eğitimi için az da olsa gönderdikleri parayı dahi yollayamayacakları bilgisini gözyaşlarını yüreğine akıtarak bildiriyordu oğluna.

Genç adamın içinden bir şeyler koptu o an. Onun üzüntüsünün nedeni arkadaşlarının harcamalarıyla kıyaslanamayacak kadar az olan harçlığının kesilmesi değildi elbette. O, ailesine bu durumda bir katkı sağlayamamanın çaresizliği için dertleniyordu. Bu çaresizliğin karşı konulamaz ağırlığını duyuyordu vicdanında.

Genç adamı bir kez daha hırs basmıştı. Hem de ne hırs. Zorluklar ve sıkıntılar onun isteklendirme güdüleri idi adeta. Ne yapıp edecek, eğitimini vaktinde tamamlayacak ve ailesinin tüm yükünü omuzlamanın onurunu tadacaktı.

Bu düşünceden hareketle gece yarısından hemen sonra garajlara getirilen belediye otobüslerinin temizlenmesine yönelik bir işte çalışmaya başladı. Temizlediği otobüs sayısınca para kazanıyordu. Çoğu kez bu işten direkt okuluna gittiği oluyordu. Zordu ama gerekliydi. Çalışmalıydı.

Bu işin getirisinin yetersizliği öğleden sonraları için de çalışabileceği iş alanlarını araştırmaya yöneltti onu. Kısa bir süre geçmişti ki sinemanın birinde biletçilik yapmaya başladı. Film başladığında sönen ışıkları ne de çok seviyordu. O an arka koltuklardan birinde bedenini dinlendirmenin verdiği keyfi bu gün bile özlediğini paylaşmıştı benimle genç adam da ne kadar da şaşırtmıştı. Günde üç, beş saatlik uyku süresi bile lüks olmuştu genç adam için. Ama olsun diyordu içten içe. O en büyük sermayesi olan hayallerini hangi şartta olursa olsun arttırabilmeyi öğreniyordu.

Ne de olsa hayat denilen serüvene arkadaşlarından çok daha hazırlıklı girecekti. Bunları düşünmek rahatlatıyordu onu. Rahatlayınca çok daha fazla çalışmak için engellenemez bir iştiağ duyuyordu. *Şifa, yaranın en yakınında* diyordu kendi kendine ve seviyordu kendine yönelttiği bu seslenişleri.

Hayatı böyle bir düzensizliğin düzenine erişmiş olan genç adam, okul kantininde arkadaşlarıyla birlikte ders saatini beklerken kendisine tanıştırlan genç kızın elini sıkarken hayatının en önemli kırılma noktalarından birisini yaşadığını bilemezdi elbette. Ne olduysa birkaç saniye içinde oldu zaten. Eli sıkılan kızın gözlerine yöneldiğinde gözleri artık çok geçti bir şeylerden dönebilmek için. O gözler çok işler açacaktı genç adamın başına. Ama o nereden bilebilirdi ki.

Ne olduysa o an oldu. Aslında olması gereken oluyordu. En fazla âşık olmayı o yaşta bir genç adam hak ediyordu elbette.

Ama sırasımıydı şimdi? Genç adam o ilk görüşmeden sonra genç kızını hep görmek istiyordu artık. Aslında artık yalnızca onu görmek istiyordu. İnsanı

bütün özgürlüklerden daha özgür kılan bir esaretin son temsilcisi gibi hissediyordu kendisini ve bu hissedişe engel olamıyordu. Ne garip bir durumdu bu olup bitenler. Anlam veremiyordu. Aslına bakarsanız anlam vermek de istemiyordu o zamanlar.

Yemeden, içmeden kesilmişti genç adam. Kendisine yöneltilen en basit sorulara bile baştan savma cevaplar verir olmuştu. Boğazına bir şeyler düğümleniyor, çözülmüyordu. Çözemiyordu. Dalgınlaşmış, başka bir dünyada başka bir zaman diliminde bulmuştu kendisini adeta. *Bir şey haddini aşarsa, zıddına dönüşür* sözünü çok severdi oldubitti. Ama bu olup bitenler ürkütüyordu kendisini.

O andan itibaren arkadaşlarının da yardımıyla genç kızla çok sık bir araya gelmeye başladı. Sanki genç kızda bütün bu olup bitenlere kayıtsız değildi. Bu algılama, genç adamı daha farklı boyutlara sürüklüyordu. Belli bir zaman sonra arkadaş grubunun dışında birlikte zaman geçirmeye de başlamışlardı genç adam ve genç kız.

Genç kız oldukça varlıklı sayılabilecek bir ailenin ferdi olduğu halde bundan hiç bahsetmediler birbirlerine. Olayı akışına bıraktılar bir nevi. Gençlik parkında gerçekleştirilen uzun yürüyüşler her ikisini de mutlu ediyordu ne de olsa. Zaman, o an yaşananlardı her ikisi için de. Gerisi koca bir teferruat geliyordu onlara.

Takvimler 1990 yılının son gününü gösterene kadar bu böyle devam etti. Herkesin o akşam için bir programı vardı. Genç adam bütün arkadaşlarına ve elbette ki genç kıza da yalan söylemek zorunda kalmıştı. O gece saat ona kadar sinemada çalışmalıydı. Sonrası için ise ne plan yapacak parası ne de neşesi vardı. Böylesi geceleri hiç sevmemişti ve onun için hiç de özel olmamıştı yılbaşı geceleri.

Sinema salonundan planladığı gibi ayrıldı. O gece bir başka soğuktu Ankara. Yaşanacakların mesajını verircesine soğuk. Yerde kar vardı ama yer yer de eriyordu. Su birikintileri oluşuyordu başkentin caddelerinde.

Bir an acıktığını hissetti. Ulus'ta bulunan bir börekçiye girdi. Bir porsiyon börek ve limonata söyledi cebindeki son parayla. Yemeğini bir çırpıda bitirdi ve kendisini dükkândan dışarı attı. Nedendir bilinmez çok

yalnız hissetti kendisini bu koskoca şehirde. Yalnızdı. Ailesi çok uzaklardaydı. Genç kız ise kim bilir nerelerde ve kimlerleyleydi. Evet, sevmiyordu yılbaşı gecelerini genç adam. O, kandil gecelerinin insanı sınımsızca kavrayışını hiçbir şeye değişmezdi. Ama nedendir bilinmez, o an, o da bir yerlerde sevenleriyle olmayı istedi, diledi.

Bir sigara yaktı. Yeni başlamıştı bu illete. Sigarayı sevmiyordu. Bir an evvel bırakmalıydı. Anneannesinin ilk duyduğunda kendisini çarpan bir sözü geldi aklına nedense: *Dumanını yel alır, parasını el alır* diye. Doğruydü. Bir an evvel kurtulmalıydı bu illetten. Sevmediği sigaradan bir nefes daha çekti ve çok sevdiği bir şey yapmaya başladı. Yürüdü, yürüdü, yürüdü...

O kadar yürümüştü ki her yerin ışıl ışıl olduğunu gözlemlediğinde anladı Bahçelievler yedinci caddeye geldiğini. Epey yürümüştü demek ki. Yedinci cadde cıvıl cıvıldı. Yeni bir yıla girilmesine de yarım saat kaldığını anladı, saatine göz attıktan hemen sonra. Bir şey daha fark etti. Ayakkabılarının içine su girmiş soğuktan olsa gerek parmak uçları uyuşmaya başlamıştı. Parmak uçlarının uyuşmasına rağmen eskimiş paltosunun yakasını kaldırmış olmasına ise o da bir anlam veremedi. Evet, üşüyordu ama yine de yürüyordu.

Tam o sırada son model lüks bir otomobil yanından süratlice geçerken yerde biriken suyu genç adamın bedenine boca etti adeta. Islanmıştı. Hem de tepeden tırnağa tabir edilen cinsten. Otomobilden duyulan kahkahalar içeridekilerin bu yaşananları fark etmedikleri anlamına gelebilir miydi bilinmez ama genç adam bu zemheri kış gecesinde sırlı sıklamdı.

Otomobil sıkışan trafikten olsa gerek elli metre sonra durakladığında arka pencereden bir çift gözle genç adamın ela gözleri kesişti. Çok tanıdıktı bu gözler ve onları ilk gördüğünde hissettiği heyecan işte o anda da içini yine kaplamıştı. O an, zamanın durduğu andı.

Lüks otomobilin arka penceresinden kendisine bakan gözlerin sahibi ailesinin yanındaydı, güvendeydi, mutluydu ve o andan itibaren de artık genç adamın değildi.

Genç adam o yılbaşı gecesinde olduğu kadar üşümediğini söyledi bana yıllar sonra karşılaştığımızda.

Şaşkınlığı atlattıktan ve hıçkırırçasına ağlamasına ket vurabildikten sonra cebinde bulunan son jetonla en kadim arkadaşını evinden aradı ve şunları söyleyebildi.

- Bahçelievler'de, yedinci caddedeyim. Beni al. Al ve sıcak bir yere götür. Çok üşüyorum.

Yıllar birbiri ardına geçiyor. Artık geri gelmeyecek bir vakti kaybediyoruz adeta. Genç adam için de böylece geçti yıllar.

Genç adam okulunu bitirdi. Hem de dönem birincisi olarak. Şirin Ege şehrine geri döndü. Evlendi. Severek evlendi. İki kız üç tane birbirinden güzel evladı var. Çevresinden hep saygı gördü. Görmeye de devam ediyor.

Sevgi bebeğini, merhamet sütannesine emzirtilmesini rehber edinmiş olan genç adam ile son görüştüğümde sevgiye hala inanıyordu. Ve bir Ömer Hayyam dizesi mırıldanıyordu.

Sevgiyle yoğrulmuşsa yüreğin
Tekkede, manastırda eremezsin
Bir kez gerçekten sevdin mi dünyada
Cennetin, cehennemin üstündesin

Mırıldanıyordu sevgiyi yücelten bu dizeleri genç adam mırıldanmasına ama 1990 yılının o son gününü de bir türlü unutamıyordu.

İlham Üzerine...

Bir milletin, topyekûn bütün dünya medeniyetinin istifadesine sunduğu değerlerde bir azalma hissediliyorsa, o toplum için tehlike çanları da alıyor demektir.

Edebiyatta, resimde, müzikte, siyaset biliminde, teolojide ve benzeri alanlarda söz ve eylemleriyle herkesin takipçisi olduğu insanlar yetiştirme noktasında eğer yaşadığımız coğrafyada, bir eksiklik hissediyorsak, kendimize ciddi anlamda çeki düzen verme vakti gelmişte geçmektedir.

Sizler de böyle bir verimsizliğin, epeydir mensubu olduğumuz toplumu tehdit ettiğine inananlardansanız; oturup, dertleşeceğimiz çok Şey var demektir.

En çok ihtiyaç duyulan anda, buhranın en yoğun hissedildiği zaman diliminde, insanlığın kurtuluşuna vesile ve sorunlarına merhem olacak, Hz. Mevlana gibi büyük bir değeri yeniden yetiştiremiyorsak, bunun asıl nedeni bağrımızdan Őemsi Tebrizi'ler çıkarma noktasında yaşadığımız kısırlıktan kaynaklanmaktadır.

Bilmenizi isterim ki; Şu anda, böylesi büyük değerlerin yetişmesi ve çevresini kuşatabilmesi için gerekli olan en önemli koşulun, ilham kavramında gizli olduğuna inanan bir adamın görüşlerine muhatap oluyorsunuz.

İnsanlık, topyekûn esin kaynaklarını yitiriyor. Kaybedecek zamanımız kalmadı. Ne zaman göreceğiz bu gerçeği? Ne zaman görüp de çareler üretilip, çıkış yolları bulacağız?

İlhamın; nereden, nasıl, kimden ve ne zaman geleceği bilinmez. İlham vardır dağları deldirir insana, ilham vardır toprağı vatan eder sevdalılarına. İlhamın kendisi değil, beslendiği kaynak önemlidir çoğu zaman muhatapları için. İlham bazen bir bireydir, bazen bir ses, bazen bir nefestir. Ama illaki bir çarpıcılığı ve âlemleri kuşatıcılığı vardır, ilhamın.

Bazen bir dua ilham verir insana. Kişinin; ninesinden, dedesinden, ana ve babasından almış olduğu dupduru bir dua. Yârin kömür karası gözlerinden alınan ilhamlara da Şahit olursunuz, cansız bir bedenle karşılaştığı anda etkilenenlerin, gözlerdeki perdelerin adeta kalktığını hissedenenlerin varlığına da tanıklık edersiniz. O kadar değişken, o kadar çeşitlidir ki insanın ilham kaynakları, an gelir siz de Őařarsınız.

Yüzyıllar boyu; en eşsiz besteler, adı konmamış ilham esintileriyle bestelenmedi mi? Őairler en güzel Őiirlerini, kendilerinin bile sonraları hayretle

karşıladıkları dizeleri, böyle bir ilham esintisi içinde kâğıda dökmediler mi? Mutluluğun dahi resminin yapılabileceğini, yapanın gönlüne nakşeden yine bu tür bir ilham kuşatıcılığı değil miydi?

İnsanın işi her zaman rast gitmez elbette. Bazen tıkanır insan. Üretemez. Kızgınlık ve kırgınlık yaşar. Ama kendisine değil. Her defasında o bir türlü gelmez olan ilhama serzenişte bulunur, her nedense.

Bu bağlamda, biz; üniversite hocalarının işi zordur. Öğrencilerimizle gerçekleştirdiğimiz dersler esnasında, aktardığımız teorik bilgilerin ne kadarının muhataplarımızın reel yaşam serüvenlerinde işlerine yarayacağı konusu zihnimizin bir bölümünü daima meşgul eder.

Bu cümleden hareketle istedim ki bütün bu yazılanlar ışığında kimilerine oldukça basit gelebilecek bir yaşanmışlığı bu sütunlar aracılığıyla paylaşayım. Daha büyük faydalar sağlayacak olan yaşanmışlıklara zemin hazırlasın aktardıklarım. Daha büyüklerini, tarihin müstesna sayfalarına ise sizler yazdırın.

Bundan yaklaşık iki ay öncesinde yaşadığım bir olayı paylaşacağım sizlerle. Afyonkarahisar da konferansımı tamamlamış, çalışmanın gerçekleştiği salonun yanındaki odaya dinlenmeye çekilmiştim ki kapı çalındı. Yiğit bir Anadolu hanımefendisi benimle bir konu hakkında konuşmak istediğini dile getiriyordu. Buyur ettim. Hanımefendi sözü devraldı ve hala etkisinde olduğum bir yaşanmışlığı paylaşmaya başladı benimle.

Muhatabım olan hanımefendi Trakya'nın şirin bir şehirden geliyordu. Eşinin görevi gereği bu şehrimizde yaşamlarını sürdürüyorlardı. Ev hanımıydı. Evin ekonomisine katkı sağlamanın da ötesinde çalışmak ve üretmenin keyfini sürme kararlılığı içinde yapabileceği en iyi işi gerçekleştirmeyi hedefliyordu. Aktardığına göre bu düşünceler ve sonrasında yaşanan gelişmeler mütevazı sayılabilecek bir lokantanın açılmasına vesile olmuştu.

Bu lokantada ev yemekleri bin bir emekle yapılıyor ve müşterilerin beğenilerine sunuluyordu. İlk zamanlar istenilen seviyede ilgi görmemiş olmak moralleri bozsa da geleceğe dönük ümit ve beklentiler de daima zinde tutulmuştu. Bundan sonrası değerli

hanımefendinin kendi ifadelerine emanet edilecek kadar içten ve önemli:

- Hocam, ikinci kitabınız olan **Yazılar Yazgılar Gibidir Silinmez** adlı eserinizi bir şekilde elde ettim ve okumaya başladım. Kitabınızın kırk ikinci sayfasına geldiğimde **Bulun Şu Ayşe Teyzeleri** başlıklı makaleniz dikkatimi çekti. Okudum ve lokantam için ihtiyaç duyduğum açılımın yazınızda belirttiğiniz Ayşe teyzeleri bulmakta gizli olduğuna kanaat getirdim. Kısa bir araştırma sonrasında çevremdeki Ayşe teyzelerle irtibat kurdum ve onları lokantamda ağırlamaktan duyacağım memnuniyeti dile getirdim. Ayşe teyzeler geldiler ve çok memnun olarak ayrıldılar. Ne olduysa takip eden gün ve haftalar içinde oldu zaten. Kitabınızda belirttiğiniz tavsiye pazarlaması uyarlaması sonuç vermiş, Ayşe teyzeler misyonlarını kitabınızda ifadelendirdiğiniz gibi yerine getirmişlerdi. Lokantamın namı dillen dile yayılmaya başlamıştı. İşlerim o kadar verimli olmaya başladı ki ikinci şubenin açılışı için çalışmalara başladım bile.

Bu kadar. Hepsi bu. Var olasın yiğit kardeşim. Sen; bana, benim; sana kattığım değerden bahsetmiş ve teşekkür etmiştin ya hani o ilk ve tek görüşmemizde. O anda paylaşmamıştım ama işte şimdi binlerce okurun huzurunda söylüyorum. Asıl teşekkürü hak eden sensin. Sadece sen. Neden mi? Dur ve dinle o zaman:

Sen; benim ertesi gün işime, okuluma, öğrencilerime çok daha büyük bir hevesle sarılmama sağlayan ilham kaynağım oldun.

İyi ki de oldun. Ve ne iyi ettin de o gün bunları benimle paylaştın.

Bahtın açık olsun yiğit kardeşim. Olsun ki benim gibi birçoklarına daha ilham kaynağı olasın.

Bir Gün Değil Her Gün En Sevgiliye

Materyalistler kendi akıllarını kutsayan kişilerdir. Onlar; asırlar boyu, insanları bu dünyadan asla ayrılmayacakları konusunda inandırma gayreti içinde oldular. Ahirete karşı kayıtsız kişilerdir materyalistler. Ruhsuz ve duygusuz olan materyalizm, ahiret inancına karşı kendisi ilgisiz olduğu gibi tüm insanlığı da bu çirkef kayıtsızlığın içine çekmek için yoğun bir uğraş vermiştir ve halen de vermektedir. Bu bağlamda maddeyi tanrılaştıran materyalizmin,

insanlığın başına gelebilecek en büyük felaketlerden birisi olduğunu iddia etmek pekâlâ mümkündür.

Bu cümleden hareketle kapitalist sistemin aktör ve uygulayıcıları da hiçbir konuyu şansa bırakmazlar. Onlar, tüketimin kutsallığını önceleyen ve doğada bulunan her şeyi pazarlanabilir bir obje olmaya mahkûm etmeyi başarı kabul eden bir ekolün, inancın temsilcileridirler.

Tüketim çılgınlığı sarmışsa dört bir yanınızı; çevrenizde, şehrinizde ve ülkenizde bu anlamda işini iyi yapan figürler ve faktörler yaygınlaşmış ve güçlenmiş demektir, bilesiniz.

Sakin yanlış anlaşılmasın. Bu konuda kalem oynatan adam; meşru zeminde gerçekleştirilen ticari çalışmalara sadece saygı duyar. Onu; dökülen alın terinin karşılığını almak için verilen mücadeleyi daima alkışlar bulursunuz. Bizim eleştirimiz, toplumların dezenformasyonuna yol açan manipülasyon uygulamaları sonrasında ki sömürü anlayışınadır.

Emperyalist Batı, her şeyi, her zeminde satmanın bir yolunu bulmuştur. İnanıkları Peygamberin doğum gününü dahi tamamen ters düz ederek bir tüketim çılgınlığına hatta ve hatta çirkefliliğine çevirmekten geri durmamış bulursunuz bu gözü dönmüş adamları.

Dediğim gibi; günler, haftalar peydahlarlar ve üç yüz atmış beş günün neredeyse her birine tüketmeyi tetikleyen bir görev yüklerler. Yakın bir tarihte onlardan bir yenisi daha geliyor, hazır olun. Her yılın on dört Şubat'ında kutlanan sevgililer gününden bahsediyorum.

Tüketim baronlarının bir tarihe belli bir görev yüklemesi için yoğun bir çaba sarf etmelerine gerek bile yok. Bu düşünceleri toplumun benliğine pompalayan medya gücünün büyük bir bölümünün zaten bu toplum mühendislerinin emrinde bulunduğunu konunun ilgilileri olarak artık biliyoruz. Farkındayız, gizlenemez hale gelen bu gerçekliliğin.

Bu yazıyı kaleme alan kişinin Üniversite'de on dört yıldır Pazarlama sahasında eğitim verdiğini yeni öğrenenler, bu türden bir yazıya imza atmasından dolayı şaşkınlık yaşayabilirler. Ben sizlerle daha da ilginçini paylaşacağım. On dört Şubat tarihi benim ve

eşimin evlilik yıldönümü aynı zamanda. 1998 senesinin 14 Şubatı. İroni üstüne ironi diye ben buna derim.

Gelelim idrak etmeye hazırlandığımız 2011 yılının 14 Şubat'ına: Bu yıl 14 Şubat, Mevlid Kandiline denk geldi. Bilindiği üzere Mevlid kelimesi doğum anlamına gelir. Son Peygamber Hz. Muhammed'in dünyayı şereflendirdiği Rebiyülevvel ayının on birinci gününü on ikinci güne bağlayan geceye *Mevlid Kandili* denilmektedir. Bu mübarek gece bütün Müslümanlar için bayram hükmündedir. Çünkü Allah'ın sevgilisi - Habibullah- olan Resul-i Ekrem bu şerefli zaman içerisinde dünyamızı şereflendirmiştir.

Ben, din âlimi değilim. Bırakın âlim olmayı bu hassas konuda kalem oynatabilecek kadar bile bilgi birikimine sahip görmüyorum kendimi. Bununla birlikte Enbiya Suresi, 107. Ayetinde ***Seni ancak âlemlere rahmet olarak gönderdik*** ilahi mesajının beni sarıp sarmalamasına da, inanmış bir Müslüman olarak muhatap olmak beni alıp bambaşka âlemlere götürüyor.

Bu cümleden hareketle siz gönül dostlarından bu 14 Şubat'ta bir ricam olacak. Hepimiz bir an olsun gözlerimizi kapatalım. Başımızı, iki elimizin arasına alalım ve Sevgililer Sevgilisi Şanlı Peygamberimiz için zikredilen ve bütün büyük İslam âlimlerince genel kabul görmüş olan hadis-i kudsisi'ye dikkat kesilelim. Gönül penceremizi ardına kadar açalım ***Sen olmasaydın âlemleri yaratmazdım.***

Yeryüzüne böyle bir hitaba mazhar olmuş başka bir insan gelmedi ve gelmeyecek. O; Fahri Kâinattır. O; yaratılmışların en şerefliyelerinin, en şerefliyesidir.

Bu yılki 14 Şubat Sevgililer Günü'nün Mevlit Kandil'ine denk gelmesi, gece yapılacak eğlence programlarda değişikliklere neden olmuş. Basından öğreniyoruz. Birçok otel ve lokanta Kandil nedeniyle etkinliklerini 12 Şubat Cumartesi gecesine almışlar. Bence yersiz ve beyhude bir kaçış. Ne gerek var? Sevgililer günü hiç bu kadar anlamlı olmadı ki. Güzel idrak edilip, güzelliklere vesile olduktan sonra ne gerek var bu tür bir ertelemeye ve telaşa?

14 Şubat sevgililer günü, Sevgililer Sevgilisinin doğum günüdür. O; bizim sevgilimizdir. O; bizim

rehberimizdir. O; bizim her şeyimizdir. O; bizim sevgili Peygamberimizdir. Onun kapısında kıtmir olmayı en büyük şeref olarak gören bir birey olarak, bütün materyalistlere inat, 14 Şubat günü için bazı tekliflerim var: Onun doğum gününde çok sevdiği ümmetinin tüm fertleri, Onun çok sevdiği çocukları sevindirsinler. Onlara bu günün anlamıyla örtüşen maddi boyutu hiçbir önem arz etmeyen hediyeler sunsunlar.

Gül dağıtın, dostlarım. Güller dağıtın. Yoldan geçenlere, akrabalarınıza, komşularınıza, sevdiklerinize, sevmediklerinize, gülen yüzlerinizle güller dağıtın. Güle, neden kokarsın diye sormuşlar ya hani. **Benim ibadetim budur** demiş gül. O yüzden o günde güllerle donatın dört bir yanı.

Gül yüzünüz hiç solmasın, güllerin Efendisinin doğum günü kutlu olsun.

Ateşböcekleri ve Yıldızlar

Ateşböcekleri; bilindiği gibi kın kanatlılar sınıfına giren, karanlıkta ışıldama özelliği olan böcek türüdür ve kısa aralıklarla yanıp sönen bir ışık saçar bu tür canlılar. Bu ışığın yanıp sönmeye ritmi, erkek ile dişinin buluşmasını sağlayan işaret sisteminin bir parçasıdır ve ateşböceklerini diğer ışık saçan böceklerden ayırt eden bir özellik olarak değerlendirilir konunun uzmanlarınca.

Yıldızlar ise yoğun ışık saçan bir plazma küresi ve gökyüzünde görülen ışıklı gök cisimlerinden her biri olarak tanım bulur sözlüklerde. Bunun yanı sıra günümüzde herhangi bir toplulukta, bir meslekte, üstün

başarı gösteren kimselerin de toplum tarafından yıldız olarak değerlendirdiğini her birimiz biliyoruz.

İyi de birisi yerde diğeri göklerde olan bu iki kavram hangi nedenden dolayı yakınlığı birbirlerine bu satırlar aracılığıyla. Sorarlar adama. Anlatacağım.

Öyle bir dönemden geçiyoruz ki insanları ve toplumları verimli hale getirecek, her anlamda gelişime tabi tutacak yeni koşullara ihtiyaç duyuyoruz.

Toplumlar; liyakatli insanların yönetiminden uzaklaştırdıkça tarihte oynayacakları roller de sönmeye yüz tutuyor.

Geleceğe güvenle bakan ve sabahları uyandığında kendisine inanan bireylerden oluşan toplumların yeniden doğuşu öngörülüyorsa, bu ancak ve ancak liyakatli insanların gölgelerinin toprağa uzun düştüğünden bahsedebilmekle mümkün olacaktır.

Bağrından çıktığı topluma hizmet etmekten daha ulvi bir yol bilmeyen, toplumun derdine derman olabilmek için tüm benliğini çile çekmeye adanmış insanları o toplumun yıldızları olarak tanımlamak gerektiğine inanmaktayım.

Yıldızların yanında ateş böceği kadar ışık saçmayan bireylerin ise kendi kültür ve medeniyetlerinin yabancıları olan nesillerin temsilcileri olarak değerlendirilmesi gerektiği düşüncesindeyim.

Bir milletin toplumsal hayatını tasarlayan önemli hasletleri olduğu gibi önemli yanlışları ve eksiklikleri de olabilir. Bu doğaldır. Doğal karşılanmalıdır. Bize düşen asli görev bu yanlışların asgari seviyeye çekilmesi için çalışmak ve bilgilendirme vazifesinin bilincine varabilmektir.

Bireylerin ve toplumların tarih karşısında sorumlulukları olduğunu bildiğim için, üstüne üstük tarihi çalınmış bir milletin ferdi olarak ve mezarlıkların kendilerini vazgeçilmez gören insanlarla dolu olduğunun farkında olarak sesleniyorum sizlere:

Ateşböceği kadar ışık saçmayan insanlara yıldız muamelesi yapmayın. Bu yola sapmış toplumların sonlarının hazinliğini hatırlayın, diyorum.

Ateş böceklerini görmek için başınızı yere çevirmeniz yeterli olacaktır. Yıldızları görebilmek için ise olabildiğince yukarıya. Hatta en yukarıya, diyorum.

Yukarıda zikrettiğim, kaosa düşmüş toplumlardan olmayalım, onlara benzemeyelim diyorum.

Çağımızın gözkapakları olmayan zekâlarına, yıldızlarına sahip çikalım diyorum.

Milletinin vicdanı olmaya namzet, yiğit evlatlarımıza sahip çikalım diyorum.

Sözün bittiği yerdeyiz. Daha ne diyeyim?

Dört Duvar Arasından Mektup Var

Tarih 15 Mart 2011 Salı. Sabah dersini yürütmek için Üniversitedeki odama geldiğinde, masanın üstüne bırakılan bir mektup gözüme çarptı. Mektup almam doğaldı belki ama göndericinin ismini ilk kez duyuyordum. Mektubun sahibini tanıımıyordum. Bundan çok daha ilginç ise mektubun postaya verildiği adrestir. Mektup, Afyonkarahisar Kapalı Cezaevinden gönderilmişti.

Meraklı ve itiraf edeyim ki telaşlı bir şekilde, hızla zarfı açtım. İlk dikkatimi çeken şey ise cezaevi mektup okuma komisyonunun “görüldü” kaşesi oldu.

Ne kadar da yabancıyım bu tür uygulamaların diye düşünerek okumaya başladım mektubu.

Okudukça, merak ve telaş hisleri yerini suçluluk ve pişmanlığa bıraktı. Nedenini paylaşacağım, aceleye mahal yok. Paylaştıkça sizler de hak vereceksiniz bana.

Mektup 10 Mart 2011 Perşembe günü yazılmıştı. İsmi bende saklı olan gencecik bir delikanlıdan geliyordu.

Aslına bakarsanız bütün bu yaşadıklarımı yazıp yazmama konusunda kendimce yoğun bir sorgulama yaşadım. Yazmamak ve toplumla paylaşmamak bana yeni bir hatanın altına imza atmak gibi geldiği için yazıyorum. Benden mektubu yazanın ismini beklemeyin o bende gizli ve şu an Afyonkarahisar cezaevinde tutuklu.

İşte bahse konu olan mektuptaki satırlar. Muhatabımın kişisel bilgileri dışında noktasına virgüline dokunmadan paylaşıyorum sizlerle. Paylaşıyorum ki başta bendeniz olmak üzere biraz kendimize gelelim ve çevremizden bu kadar kopuk yaşamaktan bir an önce kurtulalım.

Çok değerli Türker hocam;

Öncelikle bu ülkeme ve ülkemin gençlerine verdiğiniz hizmetler için Allah sizden razı olsun. Allah'ın sabır ve selameti siz ve sizin gibi değerli insanların üzerine olsun.

Eminim ki mektubu alınca ve zarfın üzerindeki adresi görünce şaşırılmışsınızdır. Size biraz kendimi tanıtmak istiyorum. Ben anladığınız üzere cezaevinde yatmakta olan ve daha uzun yıllar yatması gereken yirmi yedi yaşında bir gencim. X şehri doğumluyum ve Y şehrinde yaşıyorum yani yaşıyordum. Er ya da geç buradan çıktığımda gelecekte umutlu ve bilinçli bir birey olmak için çaba sarf ediyorum.

Sizin de tavsiyenizle bunun okumakla olacağı kanaatindeyim. İşe Açık Öğretim Lisesine kayıt yaptırmakla başladım. Elime geçen her kitabı okuyorum. Şu an bulunduğum cezaevinde maalesef bir kütüphanemiz yok. (Yetkililerle yaptığım görüşme sırasında cezaevi bünyesinde kütüphane olduğu bilgisini aldım. Zannediyorum bir yanlış anlama var.

*TG) Balıkesir cezaevinde yatan bir arkadaşımın bana istediği kitaplar arasında sizin **Yazılar Yazgılar Gibidir Silinmez** adlı eseriniz de vardı. Keyifle okudum. Sizi tanımaktan onur duydum.*

Size mektup yazmakla yazmamak arasında biraz tereddüt yaşadıkten sonra yazmaya karar verdim ve sabah ezanının okunduğu şu saatlerde yazıyorum.

Hocam sizden bir ricam olacak. Bana kitap gönderebilir misiniz? Sizin gönderdiğiniz kitapları okumayı çok isterim. Göndermezseniz de canınız sağ olsun.

Başarılarınızın devamını dilerim. Tüm güzellikler sizinle olsun. Kitap gönderecek olursanız bir tanesine imzanızı atmayı unutmayın.

Umarım bu mektup elinize geçer.

Sevgilerimle.

Mektup böyleydi. Okuduktan sonra ne mi oldu? Burnumun direkleri sızladı. Üzıldüm. Derslerimi bitirdim ve mektubun elime geçtiği gün vakit kaybetmeden değerli bir akademisyen arkadaşım ile Afyonkarahisar Cezaevi Müdürü Sedat Karaca beyefendiyi ziyarete gittim. Sayın müdürün yardımlarıyla getirdiğim ve imzaladığım iki kitabımı muhatabıma iletmek üzere yetkililere teslim ettim.

Üzıldüm dedim. Üzülmemin ana nedeni Afyonkarahisar cezaevine yürüme ile yedi dakikalık mesafede ikamet etmem rağmen burada tutuklu bulunan bir mahkûmun kitabımı yedi saat uzaklıktan, Balıkesir'den getirtmiş olmasında gizliydi.

Bu duyarsızlığıma üzıldüm. Müdür bey ile de bu görüşlerimi paylaştım. Sedat Bey ile sohbet etmek ve birlikte yapabileceğimiz çalışma önerilerini konun bir numaralı muhatabından dinlemek ise beni ziyadesiyle mutlu etti, gelecek günler adına.

Müdür beyi ziyaretim esnasında **Mehmet Akif ve İstiklal Marşı** konulu konferansı vermek üzere cezaevine davet edilen Kocatepe Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesi Öğretim Üyesi Doç. Dr. Abdullah Şengül hocamı görmek ise gönlümü gül gülistan eyledi. Abdullah Şengül hocamı uzun yıllar öncesinden tanırım ve çok severim. Bu buluşma sonrasında sevgim

de saygım da kat ve kat arttı. Gıpta ettim kendisine sergilediği bu güzel hizmetinden dolayı.

Bir baharı bekleyen ve gelesi baharlar için sonbaharlara ve kışlara dayanmaya değer olduğuna inanan bir vatan evladından mektup almış olmak duygulandırdı beni elbette ama ötesi de var tabi.

Biz ne kadar da koptuk yaşadığımız toplumdun diye düşündüm. Neden bu kadar bakan kör ve sağır olduk çevremize karşı diye düşündüm. Toplumun bu bariz ve apaçık yarasından neden bu kadar habersiz diye hayıflandım, kendi kendimce.

Okumak, öğrenmek ve hayata tutunmak için dört duvar arasında bu tür gençler var da sen nasıl bunlardan haberdar olamazsın diye düşündüm. Düşündüm ve yine kızdım kendime. Öğrenmek için yıllar yılı tuttuğun yaslarda mı sana bir şey öğretmedi Türker Göksel? Yazıklar olsun sana diye geçirdim gönlümden.

Cezaevlerinde bulunan insanlarımıza sırtımızı dönmemeliyiz. Her bireyin başına gelebilecek bu tür olumsuzluklara kurbanlar vermemeliyiz bu insanlarımızı.

Ben bu insanlarımızın çelik gibi olmalarının duacıyım. Bilirsiniz; demir, ateşte kızıp su gibi erimeden çeliğe dönüşmezmiş ya hani. İşte öylesine bir çelikleşmenin gerçekleşmesini diliyorum Rabbinden.

Okumak ve insanın kendisini daima geliştirmesinden bahsediyorum. Ben; haddini bilen, ömrünü bu yola adayan bir dost olarak sesleniyorum. Buralardan, oralara.

İnanmak bir görüşür, inkâr etmek ise tenkittir. Geleceğin çok daha barışçıl günlere gebe olmasına inanacak ve çalışacağız. İnkâr edip görmezlikten gelmek sorunu çözmüyor. Aksine halının altına süpürülen sorunlar bir zaman geliyor çok daha onarılmaz şekilde karşımıza çıkabiliyor.

Yerin altında, yer kalmadığında ölümler dirilecektir diyor değerli bir büyüğümüz. Yaşadığı toplumun dirilişi için kendini her anlamda adayabilenlere, yaralara merhem olabilenlere ne mutlu.

Selam sadece onlara.

Günümüz Bukalemunları

Bukalemun özel bir hayvan türüdür. İnsanlığın; sosyal serüveninde yaşadığı gariplikleri, ani değişimleri anlama ve açıklama bağlamında sık sık atıfta bulunan bir referans noktasıdır aynı zamanda.

Yavaş hareketli bir hayvan olan bukalemunu diğer kertenkelelerden ayıran en belirgin özellik ise ayaklarının, dilinin ve gözlerinin alışılmadık biçimleri ve renk değiştirme özelliğidir.

Bu anlamda tutarsızlık sergileyen, fikri planda yalpalayan kişilere çevrenizde bukalemun benzetmesinin yapıldığına zannederim sizlerde şahitlik etmişsinizdir.

Bukalemun ile bu perspektifte benzeşen kişilerin her şart ve koşula, şahsiyetinden ve geçmişinden ödünler vererek çok çabuk adapte olduklarını gözlemlediğinizde sizlerin de midenizde

garip haller oluyor mu bilemem. Ne yalan söyleyeyim bende oluyor.

Sindiremiyorum bu tutum değişikliklerini, hayretler içinde kalıyorum ve hedefe giden yolda her şeyi mubah gören Makyavelistlere bile rahmet okutacak davranışların tarafı olan bu adamlara kızıyorum, öfkeleniyorum.

Liyakatsizlikleri başa beladır günümüz bukalemunlarının. Onların her türlü nabza göre hazırladıkları çeşit çeşit şerbetleri sizi temin ederim ki vardır.

Dalkavukluk ve riyakârlık ise vazgeçemedikleri davranış stilleri içinde yer alır.

Her devrin adamı olmaya adarlar kendilerini ve olurlar da zaten. Onlar olmasına olurlar da bu payeleri onlara kazandıran güç sahiplerine ne demeli? Zaten toplumu oluşturan sağlıklı zihinlerden kopup da gelen en büyük eleştiriyi onlara sahip çıkan iktidar sahipleri göğüslemek zorunda kalırlar zaman içinde.

Tarih; faturayı daima bu tür insanlara keser. Hoş iktidardan düştükten sonra en büyük darbeyi bukalemun karakterli adamlardan yiyeceklerini de en iyi onlar bilirler ya her neyse. Basiret ve feraset bağlanmıştı bir kere. Ne gelir ki elden!

İnanç ve değerlerini, her daim makam elde etmek uğruna değişkenliğe tabi tutan insanlardan bahsediyorum, sizlere.

Zamanla, düşüncede baş gösteren tutarsızlık, davranışlara ve üsluba da yansır. Sonrasında dinleyenleri dâhi hayrete düşüren absürt yaşanmışlıklar ve efsaneler çıkar ortaya ister istemez.

İşte meramımı aktarma kabilinden paylaşmak istediğim bir örnek:

Bir Rus Yahudi'si İsrail'e göç müsaadesi alır.

Ülkeden çıkışta Ruslar bagajını kontrol ederken elbiseleri arasında Lenin'in büstünü bulurlar ve sorarlar:

— Bu nedir?

Yahudi:

— “Bu nedir değil, bu kimdir diye sormanız gerekirdi” diye cevaplandırır soruyu ve bu türden bir soruya hazırlıklı olduğu her halinden belli şekilde devam eder konuşmaya:

— Bu Lenin’dir. Sosyalizmin temellerini atan, Rus halkına iyilikler getiren, büyük lider. Ben de bu büstü bereketli günlerin hatırası olarak yanıma aldım.

— “Tamam” der Rus gümrük memurları ve Yahudi’nin geçişine izin verirler. İkna olmuşlardır.

Sonrasında Tel Aviv havaalanında İsraili gümrük memurları büstü fark ederler ve bu kez onlar sorarlar:

— Bu nedir?

Yahudi:

— “Bu nedir değil, bu kimdir diye sormanız gerekirdi” diye söze girer ve devam eder.

— Bu Lenin’dir. Bu cani yüzünden Rusya’yı terk etmek zorunda kaldım. Yanıma aldım ki her gün bakıp lanet okuyayım.

— “Tamam” der İsraili yetkililer, Rus meslektaşları gibi onlar da ikna olmuşlardır bu açıklamadan.

Adam nihayet evine gelir ve büstü misafir odasında bulunan büfenin üstüne özenle yerleştirir.

Takip eden günde kahramanımız, İsrail’e gelişi sebebiyle akrabalarına bir davet verir.

Davetliler içinde yer alan yeğenlerinden birisi sorar:

— Bu kimdir?

Yahudi cevap verir:

— Bu kimdir değil, bu nedir diye sorman gerekirdi.

Cevap da gecikmeden gelir:

— On kilogram ağırlığında, yirmi dört ayar altın, vergisiz, gümrüksüz, KDV'siz üstelik.

Yeri gelmişken konunun önemine binaen belirtmeden geçmeyelim. Bukalemun karakterli olmanın; dili, dini, ırkı, cinsiyeti olmaz. Homojen bir grup olarak nitelendirmek zor görünüyor bahse konu olan bu topluluğu.

Bütün bu yazıp, çizilenlerin dışında bukalemunlar güzel canlılardır aslında. Haklarını yemeyelim. En temel özellikleri olan renk değiştirmelerinin izleyenleri görsel bir şölene tabi tuttuğu da rahatlıkla dillendirilebilir. Maalesef davranış anlamında onu andıran insanlar için aynı iyimserliği gösterebilmek ise mümkün değildir.

Yılan bile yaratılış itibariyle ne kadar kıvrılırsa kıvrılsın, delikten geçerken dümdüz olmak zorundadır da bizim bukalemun karakterlilerden bu kadar bile dik bir duruş göremezsiniz, yaşamları boyu.

Bu nedenden midir bilinmez, asırlar boyu yılandan korkulmamıştır bu topraklarda, yalandan korkulduğu kadar.

Dirayet, feraset, liyakat ve ehliyet lügatlerinde asla bulunmaz bu omurgasız adamların. Lügatlerinde olmadığı gibi bu hasletlerden nefret de ederler, kaçarlar köşe bucak.

Gerçeklerle yüzleşmek, suyu görenin teyemmümünün bozulması gibi etki bırakır muhataplarında.

Bütün bunlara rağmen emanetin ehline verilmesi buyruğu ne şaşmaz bir hakikat yüzleşmesidir verilen mesajı içselleştirip, vicdanlarında hissedebilen aydınlık yüzlü insanlar için.

Sayıları artsın bu türden omurgalı ve dik duruşlu insanların.

Bukalemun karakterlileri, kelaynaklar gibi andığımız günlere gebe bir Türkiye hayal ediyorum.

Gerçekleşmesi çok yakınlaşmıştır, inanıyorum.

Bu bağlamda güzel günler göreceksiniz, göreceğiz inşallah.

Sorular ve Cevaplar

Bir yetimin başını okşamannın gönlünde oluşturduğu hoşluğu tüm benliğinde hissedebildin mi?

Anne ve babanın haklarının ödenmezliğini hatırdan çıkarmadan, değil elbiselerine gölgelerine bile basmaktan geri durabildin mi?

Ömrü boyunca yaşadığı zorlukları haykırırcasına beli iki büklüm olmuş bir yaşlıyı gördüğünde gelecekte onun yerinde olabileceğin gerçeğiyle yüzleşip, saygı ve şefkatle ona bir omuz da sen verebildin mi?

Belediyelerin ücretsiz ekmek dağıtım birimlerinin önünde üç, dört ekmek alabilmek için bekleyen insanların, çevrelerinin sorgulayan bakışlarına muhatap oluşlarına içerlediğin oldu mu?

Tren istasyonlarında, sokak aralarında simit satan yarı çıplak çocukların dertleriyle dertlendin mi?

Daha şafak dahi sökmeden, çöpçüler gelmeden yanındaki bebeğiyle çöpleri karıştırıp nasibini arayan annenin çaresizliğine bir damla gözyaşıyla dahi olsa eşlik edebildin mi?

Her gün kayıtsızca önünden geçip gittiğin hastanelerde şifa arayan hastaların derdine merhem olacak sımsıcak dualarını tanımadığın belki de hiç tanımayacağın muhatapların için gönderebildin mi?

Yokluğun yüzünü karatmak uğruna çalışıp, alnını terletip bu duygunun hazzını yaşayabildin mi?

Terk etmenin çoğu zaman tahrip etmek olduğunu idrak edip bir ve beraber olma adına fikir çilesi çekmeye talip olabildin mi?

Teşvik etmenin beklendiği yerde, desteğinle genç nesillere yeni ufuklar açabildin mi?

Yağmurun duasına kulak kesilip bir ağaç da sen dikebildin mi?

Ağlamayı, gülmenin kardeşi bilip burun direklerinin sızlamasına şahitlik edebildin mi?

Fırsatları ganimet bilip, canhıraş bir şekilde yaşadığın toplumu yüceltmek adına geceni gündüzüne katıp çalışabildin mi?

Kaba bir insanı hiçbir çiçeğin zarif gösteremeyeceği gerçeğini olabildiğince gür bir sesle haykırabildin mi?

Hayatta hiçbir şeyin biz insanlara altın tepsiler içinde sunulmadığı gerçeğiyle yüzleşebildin mi?

Düşünmenin, tefekkür etmenin eylemin atası olduğu gerçeğini vicdanında içselleştirip zihninde ki prangaları söküp atabildin mi?

Topa sahip olanın oyunu kurduğu sisteme bir sitem de sen gönderebildin mi?

Dostlarının gönlümü sadakatle doldurabilmek adına, nefsini bir Anadolu kilimi misali toprağa serebildin mi?

Komşun açken tok yatabilme olasılığın seni de uykudan uyandırıp tir tir titretebildi mi?

Sorular da sorunlar kadar çok aziz dostlarım.

Ama unutmayın ki yaşadığımız çağda sınavlarda uyguladığımız gibi dört yanlış bir doğruyu götürmüyor.

Yaşam denilen saha öyle bir er meydanı ki yapılacak bir yanlış bütün doğrularının üstünü örtebiliyor.

Dolayısıyla soruları yanlış cevaplama olasılığımız söz konusu değil.

Daha yaşanması bir dünya için sorun bu soruları vicdanlarınıza ve vakit kaybetmeden cevaplarınızı hazırlayın.

Kim bilir...

Dost Dedigin O KisiDir ki...

Bu güne degin gerceklestirdigim konferanslarimin buyuk bir bolumunde - ozellikle de katilimcilar genclerden olusmus ise - butun benligimle icselfestirip, sarf ettigim bir ifade var, muhatabim olan dostlar bilirler: *Eger on yıl sonra nerede olacaginizi merak ediyorsanız, kimlerle arkadaşlık yaptiginiza, dostluk kurdugunuza ve kimleri okudugunuza bakmalısınız. Referansınız bu yaşanmişlikler olmalıdır.* Bu ifadeleri ısrarla kullanmakta ne kadar da haklıymışım. Bu günlerde çok daha net görebiliyorum.

Konferans ve seminerlerimde sohbet imkânı bulduğum dostlarla inanmadığım hiçbir düşünceyi paylaşmadım. Yukarıda zikrettiğim söze de tüm benligimle ve daima inandım. Bundan sonra ise çok daha sesli ve inanmış vurgular yapacağım. Bu inanmışlığın nedenlerini yazıyı okumayı tamamlayanlar bana hak vererek anlayacaklar.

İnsanoğlu için, dostluk önemlidir. Dost; insanı yüceltir, alır sizi ötelere ötesine, gerçek âlemlere götürür. Bu bağlamda dostluğu ile her zaman iftihar ettiğim yirmi beş yıllık arkadaşım, sevgili kardeşim Yozgat Bozok Üniversitesi öğretim üyesi Recep Temel ile telefon vasıtasıyla da olsa hasbıhallerimiz aralıksız devam ediyor.

Her ne kadar ben yıllar önce Samsun'un caddelerini arşınlayarak yaptığımız doyumsuz sohbetleri özlemle ansam da mekân anlamıyla yaşanan ayrı düşünüş telefonla sohbeti zorunlu kılıyor. Bu dost sesi duymak ise beni ziyadesiyle mutlu ediyor.

Öğrencilik dönemimizde gerçekleştirdiğimiz geleceğin büyük Türkiye'sinin inşasına yönelik saatlerce süren, kendimizden geçercesine dalıp gittiğimiz sohbetlerimizi büyük bir özlemle anıyor ve arıyorum. Sohbetle eşlik eden çaylar kadar yüreklerimiz de demliydi o dönemler, hatırlıyorum.

Çok değil, yaklaşık bir hafta önce, işte yine böylesine bir hasbıhal esnasında Recep hoca, âdeti olduğu üzere bir kitap ismi paylaştı benimle. **Dostluk Üzerine** adlı eserin sahibi ilk duyuşta yabancı gelmese de derinlemesine tanıdığım bir şahsiyet değildi ne yalan söyleyeyim.

Kitabın siparişini gecikmeksizin verdim ve gelişini hasretle beklemeye başladım. Hasretle diyorum çünkü ben dostlara hasret çeken bir yaratılışa sahibim. Kitaplar benim daima vazgeçilmez dostlarım, sırdaşlarım oldular bu güne dek. Hasret çekişim ondandır.

Kitap geldi. Okumaya koyuldum. Okudukça yerimde duramaz oldum. Heyecanlandım. Coştum. Bırakamadım elimden bu güzel eseri. Soluksuz derler ya hani tam da öyle bitiriverdim.

Neler ve kimler yok ki bu kitapta. Anlatamam. Aslına bakarsanız anlatmamam da lazım aslında. Fakat odak noktasında öyle bir insan var ki bu eserin, şu ana kadar ondan habersizliğime yandım da yandım. İsmiyle müsemma gönülleri fetheden Fethi Gemuhluoğlu'ndan bahsediyorum.

Anlatmamam lazım dedim ya hani biraz önce, bunun nedeni kitap hakkında gereğinden fazla bilgi verip, sizleri okumama ataletine sevk etmemek. Bu sevgi ve duygu selinden sizleri nasipsiz bırakmama kaygısı, başka bir neden aranmasın sözlerimizde. Bulunamaz.

Ama itiraf etmeliyim ki bazı konuları paylaşmadan da edemeyeceğim, tutamıyorum bu anlamda kendimi. Neylersiniz, fitrat böyle.

Önce selam, sonra kelim düsturuna dikkatlerimizi çeken bir Peygamber sevdalısıyla tanışıyorsunuz kitapta. Onun; o güzelim sohbetinin muhatabı oluyorsunuz.

Fethi Gemuhluoğlu; *cebinizde kalan son parayla simit alıp da karnınızı doyurmayın. Gidin onunla bir film ya da tiyatro seyredin* diyecek kadar kültürel hamlelere meyilli bir insan. İslam dininin estetik bir anlayışa sahip olduğunu devamlı dile getiren bir münevver.

Otuz yıldır yazı, kırk yıldır konuşma orucu tutuyorum. Bırakın biz gizli kalalım diyecek kadar mütevazı bir kişilik.

Her şeye Muhammedi bir nazarla bakmasını bilen bir Peygamber aşığı ile karşı karşıya kalıyorsunuz kitabı okuduğunuzda ve onunla aynı havayı soluyan, onu tanıma bahtiyarlığına kavuşan dostlarının sesleniş ve özlemine tanıklık ediyorsunuz ilerleyen sayfalarda.

Türk Petrol vakfındaki görevi esnasında bu günün Türkiye'sinin yönetiminde görev alan birçok kişinin tahsillerini en donanımlı şekilde gerçekleştirmeleri için o günün gençlerine maddi ve manevi her alanda kol kanat geren bir eğitim gönüllüsü ile karşılaşıyorsunuz.

Hayat düsturu; *Halik'a tazim, mahlûka şefkat* olan gönül erinden bahsediyorum dostlar, ötesi sözlere ne hacet.

Geleceğin büyük Türkiye'sinin inşa edilmesinde halis insanlara olan ihtiyacı kavramış bir vatan sevdalısı olan Gemuhluoğlu: *Dost göze sezdirmeden gözyaşı silendir* diyor. Belki de bu ve benzeri ifadelerinden dolayı *Fethi ağabey, söz ile*

sema yapıyordu tespitinde bulunuyor bir başka söz ustası Hilmi Yavuz hoca, kitabın ilerleyen bölümlerinde.

İnsanı düşünürken coşmadan edemiyorum diyecek kadar kendini insana adanmış bir gönül erinden bahsediyoruz. Belki de en çok bu cümlesi vuruyor beni can evimden.

Bir baba olarak Fethi Gemuhluoğlu'nun oğluna yazdığı mektuplar da beni ziyadesi ile etkiledi kitabı okurken. Günümüzde evlatlarına:

- *Oğlum, fikir arkadaşım ve derviş kardeşim Ali beye...*
- *Umudum, mutluluğum, fikir ve inanç arkadaşım, yolda yoldaş, gönüldeşim Alişan ve Alican'ın babaları oğlum Alim'e... diye hitap eden kaç baba tanıyorsunuz?*

Günümüz babaları da evlatlarına böyle seslenebilselerdi keşke. Ne güzel olurdu. Örnek alınması ne güzel hitaplar bunlar.

Dostluk Üzerine adlı kitap Gemuhluoğlu'nun yazı orucu tutmadığı günlerde yayınlanan yazılarının, mektuplarının ve ardından yazılanların toplandığı bir eser. Kitapla aynı ismi taşıyan *Dostluk Üzerine* adlı konuşması günümüz insanının derdine derman, yarasına merhem olacak türden. Okumayan bilemez.

Velhasıl kelim bu gün iş başında olan güzel bir neslin yetişmesine gönlünü hatta ve hatta kısa sayılabilecek ömrünü koyan, gölgesi yaşadığı topraklara uzun düşen adamlardan bir adam Fethi Gemuhluoğlu.

İdraklerimize giydirilmeye çalışılan deli gömleklerinden sıyrılmamıza kendini adayan, toprağa düşünce buğday, denize düşünce inci olacak türden bir yiğit.

Yeni yetişen genç nesle o ve onun gibi alperenleri, gönül dostlarını anlatıp tanıtmak da bundan böyle eskiden vali gönderdiği diyarlara şimdilerde büyükelçi göndermenin çilesini çeken bizlerin boynunun borcu.

Beni Fethi Gemuhluoğlu gibi abide bir şahsiyetle tanıştışıp, buluşturdüğun için sağ olasin Recep kardeşim.

Benim nazarımda dost diye daima sen ve senin gibilere deniyor ve denecek. Bunu da böyle bilesin.

Müminin her nefesi bayramsa eğer. Ki öyledir. Her dem yeniden doğarız, bizden kim usanası.

Bakıp da Görmeyenler...

Sizlerin de çevresinde eminim ki ömrü hayatını eleştirerek ve yapılan hayırlı hizmetleri hor görüp, yapıcı olmayı, inşa etmeyi bir kez dahi olsun içtenlikle zihninden ve gönlünden geçirmeden yaşayan insanlar vardır. Sizlerde muhatap olmuş ve oluyorsunuzdur bu türden karakterlere.

Bu insanlar sadece eleştirirler. Ortaya koyabildikleri ne bir eserleri vardır ne de bu yönde atılmış adımları, niyetleri, düşünceleri. Mütemadiyen noksan aramak, inşa edilenden mutlu olmamak ve felaket tellallığı yapmak adı konmamış misyonları olsa gerek bu vicdan nasipsizlerinin.

İşin çok daha vahim olan yanı ise bu karakterde ki insanların, eleştiri yönelttikleri konularda görev alan bireylerin ve kurumların ortaya koydukları eserleri bırakın başarmayı hayal bile

edebilecek takat ve yeteneklerinin olmamasında gizlidir.

Ben bu tür insanlara kızmayı bıraktım artık. Onlara sadece acıyorum. Acıyor ve gölge etmemelerini murat ediyorum. Hepsi bu kadar.

Çünkü onların sadece fiziki gözleri ve bakış açıları mühürlü değildir. Kanaatimce olay çok daha derinlemesine incelemeyi gerektiren sebeplere dayanıyor. Gönül gözleri de kapalıdır bu adamların. Varın durumun ciddiyetini siz değerlendirin. Ben tam da bu noktayı sözün bittiği yer olarak tanımlamaktan kendimi alamıyorum.

Yara varsa merhem her dem hazır bu bereketli topraklarda. Bahse konu olan felaket çıkırtkanlarına inat bu ülkede taş üstüne taş koymak, kadir kıymet bilmeyenlere itirazı olan herkesin boynunun borcudur. Tarih bu anlamda ne de güzel bir yargılayıcıdır.

Bu anlamda geleceğe güvenle bakmak için Türkiye'nin son on yıl içinde geçirdiği değişimi doğru tahlil etmek önemli ipuçları verecektir konunun ilgililerine.

Eleştiri getirdiğimiz güruh biraz sonra nakledeceğimiz olay kadar kara mizah konusudur da onlar bilmezler.

Bu bağlamda gelin yazımızı, meramımızı anlatma noktasında hoş (!) bir anekdotla bağlayalım. Akabinde son sözümüzü nasıl olsa söyleriz.

Bir çift tatile çıkar, gittikleri yerde kamp kurarlar. Akşam, güzel bir yemeğin ardından da uykuya dalarlar. Birkaç saat sonra kadın uyanır ve kocasını da uyandırır. Adam uyku sersemidir; güzel bir rüyadan uyandırıldığı için de biraz kızgınlıkla sorar:

— Ne oldu? Ne istiyorsun?

—Yukarıya bak ve bana ne gördüğünü söyle.

Adam gökyüzüne bakar ve cevap verir:

— Bunun için mi uyandırdın beni? Baktım işte. Bir sürü yıldız görüyorum. Işıl ışıl parlayan milyonlarca yıldız...

Karısı tekrar sorar:

—Peki, bu sana ne ifade ediyor?

İyice uykusu kaçan adam biraz düşünür ve cevap verir:

—Teolojik olarak Allah'ın kudretini ve kendi acizliğimizi görüyorum. Felsefî olarak, evrenin sonsuzluğunu ve onun karşısındaki önemsizliğimizi görüyorum. Astronomik olarak galaksilerin, yıldızların, gezegenlerin varlığını görüyorum. Yıldızların konumuna bakarak saatin üç olduğunu görüyorum. Meteorolojik olarak da bugün havanın çok güzel olacağını görüyorum. Niye sordun bunu bana? Sana ne ifade ediyor?

Bütün bu kapsamlı tahlillerin sonrasında hanımefendinin tespiti çok manidardır:

— Necati, çadırımızı çalmışlar !

Öğrenmesi gerekenler iyi bilsinler ki biz bu ülkenin kara sevdalılarıyız. Bizim bu topraklara sevdalanmamız için sebeplere de gerek yoktur.

Gören gözler için şafak sökmektedir.

Yoksa hâlâ görmüyorlar mı?

Ne kadar da acı.

Kimin Ahlakı...

Sadece sözün değil idraklerin de tutulma yaşadığı anlara tanıklık ediyoruz. Hakkârî'nin Çukurca İlçesinde ki güvenlik birimleriyle sınırdaki askeri birliğe yönelik gerçekleştirilen kalleşçe saldırı sonrasında yirmi dört vatan evladını şehit verdik.

İnsanlıktan nasibini alamayanların söndürdüğü ocakların sayısı artıyor, analar ağlıyor o yüzden yanıyor yüreklerimiz.

Oysa bizler millet olarak yüzyıllar boyu aramızdaki farklılıklara hatta düşmanlıklara rağmen öteki ile aynı olan yanımızı arayıp bulma sürecinin insan olmanın gereklilikleri içinde önemli bir yer tuttuğuna hep inandık, inanıyoruz. Bu bağlamda yalnız da değiliz yaşlı dünyamızda.

2. Dünya savaşında Ruslar ve Almalar Stalingrad'da çarpışmaktadır. Mikhail Goldstein yılbaşı gecesi moral olsun diye Rus askerlerine tek kişilik bir keman konseri vermek için cepheye kadar gider. Melodiler hoparlör yoluyla sadece Rusların değil Alman askerlerinin de siperlerine kadar ulaşır. Sonrasında şaşırtıcı gelişmeler izler birbirini. Ateş birden kesilir. O garip sessizliğe sadece müzik hükmeder. Müzik bittiğinde ise Rus askerlerinin üzerinde derin bir sessizlik çöker. Büyüyü Alman bölgesinden gelen hoparlör sesi bozar. Kırık dökük bir Rusça ile şunu rica eder belli belirsiz işitilen ses:

— *Biraz daha Bach çalın, söz veriyoruz ateş açmayacağız.*

Bu anlatıyı her hatırladığımda içimden gelen sese kulak kabartır ve tüm benliğimle inanırım ki: *Savaşmanın da bir ahlakı vardır.*

Belli bir dönemde belli insan topluluklarınca benimsenmiş olan, bireylerin birbirleriyle ilişkilerini düzenleyen törel davranış kurallarının, yasalarının, ilkelerinin toplamı olarak tanımlanan ahlak, yüzyıllardır insanoglu için en yoğun tartışma konusu olan kavramlar içinde yer aldı.

Dillendirdiğimiz örnekte olduğu gibi savaşın ahlakı vardır da toplum tarafından dışlanan *hayat kadınlarının* yok mudur? Hani şu toplumda değişik adlarla anılan, lanetlenip, itilen, dışlanan kadınların. Ben bu tür insanlara kızamadım oldum olası. Onlar için hep üzuldüm. Toplumun bizatihi sorumluluğu ve suçu kolaycı yoldan bu zavallıların omuzlarına yükleyip, sırt çevirişine ise her zaman isyan ettim.

Ve işte bu vesile ile iddiası yüksek bir ifade kullanmanın vakti geldi, çattı, benim için: İddiam şu: Bahse konu olan bu kadınların da ahlakı vardır. Nasıl mı? Anlatayım:

Bundan yıllar önce bir gazete de yayınlanan söyleşide toplumun kendilerine hayat kadınları dediği gruptan bir bayan sorulara cevap veriyordu. Üzerinden çokça zaman geçmesine rağmen, okuduklarım hala dimağımda. Mülakatı gerçekleştiren gazeteci yaşadığı hayatta en çok neden korktuğunu soruyordu muhatabı olan hemcinsine. Toplum kurbanı olan kadın *ölümden dahi korkmuyorum ama bir tek endişem var ki*

düşündükçe kendimi her gün ölmüş sayıyorum diyordu. Bu olumsuz ortamın bir parçası olmadan hemen önce kendisinden koparılan ve on sekiz yıldır görmediği oğlunun bir gün müşterisi olma olasılığını düşünmek kahrediyordu zavallı kadıncağızı.

İşte değerli dostlarım bu tüyleri diken diken eden yüzleşmeden de anlaşılacağı üzere, son tahlilde toplumun hayat kadını dediği kişilerinin de bir ahlakı vardır.

Ahlakı olmayanlar, büyük Türkiye'nin oluşumuna tarihin hiçbir döneminde tahammülleri olmayan güçlerin taşeronu olan PKK teröristleridir. Savaşın hatta ve hatta hayat kadınlarının dahi ahlakı vardır da bu eli kanlı PKK eşkıyalarının ahlakı yoktur. Onlar, Kuran – 1 Kerim'de buyrulduğu gibi hayvandan da aşağı canlılardır.

Aman ne olur tezgâhlanmak istenen oyunların farkında olalım. Sabrı, itidali birbirimize tavsiye edelim bu günlerde. Birlikteliğimizi arttırarak, bütünleşmeyi ve kardeşlik duygularımızı daima muhafaza edelim. Kanlı kalemlerin yazdığına inandığım şer senaryoları yırtalım.

Alçaklara, vatan hainlerine bu satırlar vesilesiyle seslenişimdir. Başkaldırışımdır:

Benim Kürt kardeşlerimle arama giremezsiniz. Bizim kardeşliğimize gölge düşüremezsiniz. O güzel insanlarla paylaştığım kutsallar çarpar sizi.

Çünkü sizin ne tür bir **KAHPE** olduğunuzun her birimiz farkındayız.

Yaşadığımız çağın yegâne kahpesi sizsiniz.

Kahpesiniz...

Öğrencilerime...

Anı yazmak, ölümün elinden bir şey kurtarmaktır derler. Ben bu hasbıhal vesilesiyle anılarımı kaleme alma telaşında değilim. Daha ötesine talibim. Anılarımı değil; beklentilerimi, umutlarımı, heyecanımı paylaşıp, küçükte olsa tarihe bir not düşme derdiyle aldım kalemi elime.

Şöyle bir bakıyorum da *zekânın da zekâtı vardır* diyerek yollara koyduğumuz günlerden bu yana on beş seneyi geride bırakmışız. Göz açıp kapayınca kadar çabuk geçmiş zaman. Bir on beş senemiz, on beş ayımız hatta ve hatta on beş günümüz daha mühlet olarak var mıdır bilinmez. Bu anlamda mutlak bilinmezlikler içindeyiz. Zamanın elinden hayra hizmet edebilme adına kaçırabildiklerimizi kazanç olarak değerlendirme makamındayız.

Gelişimlerine tanıklık ettiğim, başarılarına katkı sağlamayı cana minnet sayıp, ömrümü adadığım öğrencilerimdir söyleyeceklerim. Eski, yeni fark gözetmeden.

Öğrenci hazır olduğunda, öğretmen ortaya çıkar sözünden cesaret ve ilham alarak kaleme alıyorum bu yazıyı.

İnsanın bizatihi kendisinin diğer insanların imkânı olduğuna oldum olası çok inandım. Ömrümü bu yola adadım. Birilerinin imkânı da ben olabilir miyim ideali uğruna didindim durdum yıllar boyu.

Bu bağlamda beklentilerimi maddeler halinde değil, gönlümden geçtiği gibi dillendireceğim. Anlayana, ağlayana ve uygulayabilene selam olsun.

Atalet yoldaşınız olmasın. Bilginin efendisi olmak için çalışmanın kölesi olacak kadar edepli çalışın. Benim olmadığım yerde hiç kimse yoktur diyebilecek kadar iddialı olun ve kendinize güvenin. Öğretilmiş çaresizliği, öğretmesin birileri size. Çok çalışın.

Hayırda yarışın. Şerde değil, hayırda. Okuyun ve okutun. Estetik ve ahlak sahibi olun. Sorunlardan korkmayın, sorumluluk almaktan kaçınmayın. Geçmişini unutmadan, ondan ders alarak geleceğe hazırlanın.

Bayrağın düştüğü yerden kaldırılacağını ise asla unutmayın. Kaldırın bayrağı. Kıyam edin.

Bir çocuğun eğitimi o doğmadan yirmi yıl evvel başlar diyen Çin atasözünden hareketle, eğitiminizin ilk ve son nefes arasında daim olduğunu hiç çıkarmayın zihninizden.

Yaptığımız işe imzanızı atın. Yaşantınıza bir değişim kültürü aşıl原因. Planlı yaşayın ama iradenizin sınırlılığını da içinize sindirin.

Topa sahip olun ve oyunu siz kurun. Adaletten, hakkaniyetten ayrılmayın. Adaleti geciktirmeyin. Güçlünün değil, haklının yanında saf tutun. Çalışanın emeğine saygı gösterin, emekçinin hakkını hemen teslim edin. Sevmeden çalışmanın, inanmadan ibadet etmek kadar büyük bir alçaklık

olduğunu içselleştirin tüm benliğinizde. Cesaretin bittiği yerde, esaretin başlayacağını unutmadan, cesur olun. Risk alın lakin hesap edilebilir bir risk olsun aldığınız.

Günahlardan kaçının, işlemeniz kaçınılmaz hale gelirse bile, öylesini işleyin ki cennet bile maşallah desin o günahlara!

Tahsilli cahillerden ne olur olmayın, yetti artık bu tür sersemlerden çektiklerimiz.

Dert sahibi olmayan adamlardan ve sizi hakikate götürmeyen her şeyden uzak durun. Bu mümtaz milletin bireylerinin estetik bir yapıya büründürülmesi için zonklatın zihinlerinizi. Dört yanışın bir doğruyu götürdüğü kandırmacasını ayaklarınızın altına alın.

Bu topraklar için dertlenin. Bu bağlamda derdiniz hiç bitmesin. Hayata dair söyleyecek sözleriniz de derdiniz kadar tükenmez olsun.

Bir şehidin kanı, kara toprağa düşünce en kısa zamanda o kandan bin Mehmet dirilmedikçe o topraklarda rahat etmeyin. Kardeşliği ve sevgiyi egemenleştirin aranızda. Selamı yaygınlaştırın. Birbirinizin yareni oldun. Dost olun ey gençler!

Bir olun, birlik olun. Yılmayın. Yıkılmayın.

Ama en önemlisi, annenizin ve babanızın bir dediğini iki etmeyin. Hayır dualarını almayı kovalayın o gül yüzlülerin, eli öpülesilerin. Değil elbiselerine, gölgelerine bile adımlarınızı değdirmeyin.

İnsanoğlunun huzuru, sığınılacak liman misali aradığı bireyler ve mekânlar vardır muhakkak. Sizler o güzellikleri en yakınlarınızda, ananızın ve babanızın rızasında, hayır dualarında arayın.

Sırası gelmişken her okuduğumda burun direklerimi sızlatan bir anekdotu paylaşayım sizlerle:

90 yaşındaki bir babayı, 45 yaşında yöneticilik yapan oğlu ziyaret eder. Hal hatır sorulup, çoluk çocuktan konuşulduktan sonra oğul susar ve ayrılık vaktinin geldiğinin sinyalini verir adeta. Tam

o anda pencerenin pervazına bir karga konar. Yaşlı baba kargaya gülümseyerek bakar ve oğluna sorar:

- Oğlum, bu nedir?

Oğul şaşkınlık içinde cevaplar:

- O, bir karga, baba.

Yaşlı adam kargaya bir kez daha bakar ve tekrar sorar:

- Bu ne oğlum?

Oğlu daha da şaşkın cevap verir:

- Baba, o bir karga.

Yaşlı adam üçüncü defa, dördüncü defa tekraren sorar aynı soruyu:

- Oğlum, bu nedir?

Oğlunun sabrı taşmıştır artık, sinirli bir ifadeyle:

— Baba, bunu neden yapıyorsun? Tam dört defadır soruyorsun, sana cevap veriyorum ve sen hâlâ sormaya devam ediyorsun. Sabrımı mı deniyorsun?

Baba, yüzünde eksik etmediği gülümsemeyle yerinden kalkar ve diğer odadan elinde bir defterle döner. Bir hatıra defteridir getirdiği. Yerine oturan baba defteri karıştırır ve aradığı sayfayı bulur. Sevgi dolu gülümsemesine devam ederek okumaya başlar:

— Bu gün, üç yaşındaki minik yavrumla salondaki koltukta otururken yanımızdaki pencerenin pervazına bir karga kondu. Oğlum, tam yirmi dört defa onun ne olduğunu sordu. Yirmi dördüncü kez soruşunda da ona sevgiyle sarılarak, onun bir karga olduğunu söyledim.

Böyle yere dükkân açarsanız, dükkân da böyle kapanır dostlar. Bundan ötesine mecalimiz dayanmaz gibi geliyor bana. Baba budur. İnanın budur. Anne bundan da ötesidir. Şefkatte, merhamette, sevgide ve daha nice sayılamaz güzelliklerde.

Üzerlerinde bir nebze olsun emeğim olduğuna inandığım öğrencilerime sesleniyorum: Beni, yeniden dünyanın liderliğine soyunmuş, bütün mazlum milletlerin yegâne ümidi olmuş insanların yaşam sürdüğü topraklara gömün.

Öyle bir toprağa düşelim ki son günümüzde olsun huzur bulalım.

Güneşli günümde yağmurum olun, gençler.

Zahmet ettiniz.

Yaşamı boyunca; öğrenme ve öğretmenin yaşamın en anlamlı alışverişi olduğuna inanan, kendini tüketerek başkalarına ışık saçmaya ömrünü adayan bir adamı dinlediniz.

Sizlere dünyanın bütün dillerinde muhabbetlerimi gönderiyorum.

Entelektüel Sermaye ve Afyonkarahisar

Söze sesimizin ulaştığı her yere dostça selamlarımızı göndererek başlayalım. Bizlerin de yazılarıyla katkı sağlamaya çalışacağı bu yeni platformun Afyonkarahisar'ımıza ve ülkemize faydalar getirmesini dileyelim.

Salt temenni ile yetinmeyelim elbette; söyleyecek sözü olanlara söz verelim, düşünelim, gayretli olalım, çalışalım ve elbette üretelim.

Susuşları intihar, sözleri değerli olan adamların teoriden sıyrılıp, pratik çözümler dillendirme vakti kanaatimizce gelmiş, hatta geçmektedir. Biz bu düşünceden hareketle yazılarımızla tam da böyle bir stratejinin uygulayıcısı olmaya gayret edeceğiz. Niyetimiz bu.

Afyonkarahisar, güzel günlere yelken açacaksa eğer. Ki en büyük temennimiz budur. İlk olarak bu şehrin entelektüel sermaye envanterinin çıkarması ile işe başlanmalıdır. Biliyorum bu sözleri okuyanların birçoğu

için farklı gelebilecek ifadeler kullanıyorum. Bu nedenledir ki yola; **nedir entelektüel sermaye?** sorusunu cevaplayarak devam etmekte fayda görüyorum.

İlk olarak Thomas Stewart tarafından 1991 yılında gündeme getirilen ve kavram olarak, işletmeye piyasada rekabet avantajı sağlayan, işletme çalışanlarının bildiği her şeyin toplamı olarak tanımlanan entelektüel sermaye, insan odaklı bir söylem olma özelliğini her fırsatta sergiler. İnsanı önceleyen, çalışanların yerinde ve yeteneklerine uygun alanlarda performans sergilemelerini değerli bulan bir yaklaşımdan bahsediyoruz.

Afyonkarahisar bu anlamda bereketli bir şehirdir. Zaten problem berekette değil, harekette. Birlikte olmakta, birlik olmakta. Var olan değerlerin farkında olunmamasında gizli. Bu anlamda ki önceliklerimizi tespitte objektif davranışlar sergilemeye ve tutarlı planlar gerçekleştirmeye ihtiyacımız var.

Afyonkarahisar'ın elbette uygulanabilir multidisipliner projelere ihtiyacı vardır. Bunu kimse inkâr edemez. Ancak unutulmamalıdır ki öncelikle göz önünde bulundurulması gereken bu projelere değer katacak olan yegâne unsurun çalışanlar olduğudur.

Bir iddia ortaya koyalım da bu konu hakkında neden bu kadar duyarlı olduğumuz anlaşılın. Afyonkarahisar şehri yetişmiş insan kaynaklarına hiç bu zaman ki kadar ihtiyaç duymamıştı.

Toplum olarak, ruh halimizi olumlamaya ihtiyaç duyduğumuz bu günlerde, bir şehrin en önemli itici gücü olan iki kurumun; Üniversite ile Ticaret ve Sanayi odasının işbirliği içinde yurt dışında irtibat bürolarının açılmasının sağlanması, tam da yukarıda açıklamaya çalıştığım nedenlerden ötürü gereklilik halini almıştır.

Üniversite; konusunda uzman, yabancı dil yeteneğine sahip, sosyal ilişkileri tasarlama noktasında donanımlı insan kaynakları bakımından yeterli birikime fazlasıyla sahiptir. Biz diyoruz ki; Afyonkarahisar ilinin söz sahibi olduğu sektörlerin dökümü hepimizin malumudur. Avrupa'nın farklı stratejik noktalarında - Londra, Frankfurt, Paris, Milano, Brüksel, vb.- gibi şehirlerinde görevlendirilecek öğretim üyeleri hem bilimsel alanlarıyla ilgili akademik çalışmalarına yeni bir açılım katma imkânına sahip olsunlar hem de Afyonkarahisar'lı işletmelerin yeni pazar imkânlarına

kavuşmaları ve yenilikçi stratejilerin elde etmelerinde köprü görevi üstlenirler. Bu merkezlerin Afyonkarahisar'ın genel anlamdaki tanıtımına sağlayacağı katkıyı anlatmak bile yersiz geliyor bana. Bahse konu olan büroların gider finansmanlarının Sanayi ve Ticaret birliklerince karşılanması, gerçekleştirilecek olan lobi faaliyetlerinin sağlayacağı olumlu getirilerin yanında kanaatimizce hiç hükmündedir.

Öğretim elemanlarının belirlenmesinde liyakat ön planda tutulur ve bir akademisyenin belirlenen şehirde geçireceği maksimum süre ile ilgili de belli standartlar geliştirilirse çok sayıda akademisyenin yurt dışı görgüsünün arttırılmasına yönelik farklı bir kanal da açılmış olur. Teorinin yanında pratik gelişimini de sağlamış meslektaşlarımın elde edeceği kazanımları düşünmek bile beni bu günden heyecanlandırmaya yetiyor.

Birileri topa sahip olmanın avantajını kullanıp oyunun kurallarını belirlerken, tribünde izleyici konumunda bulunanların sızlanmaya hakları olmadığına inandığım için bu ve benzer projeleri vakit yitirmeden uygulamaya koymalıyız.

Günümüz iş yaşamının şartları da kodları da değişkenlik göstermektedir. İş birliği ve sinerji oluşumu doğal bir gereklilik halini almışken bu hayati konulara duyarsızlık göstermek söz konusu olamaz.

Üniversite, sanayi işbirliği çerçevesinde Uluslararası projelere imza atmış bir birey olarak yazıyorum bu ifadeleri. Sahanın şartlarından haberdar bir dost olarak bu düşünceleri dillendirme hakkını buluyorum kendimde.

Haydi gelin günümüz iş yaşamında takım çalışmasının önemini kimilerine absürt bile gelebilecek bir anekdot yardımıyla dile getirelim de meramımız daha iyi anlaşılsın.

Çölde Amerikalılardan kaçmakta olan bir Taliban umutsuzlukla su aramaktadır. Bir ara ufukta insan figürü görür gibi olunca, umutla oraya yönelir. Kurumuş bir vahanın palmiye gölgesinde bir Yahudi kravat satmaktadır.

Taliban sorar:

- Suyun var mı?

- “Yok” der Yahudi ve devam eder
- Ama çok güzel kravatlarım var. Hem de indirim yaptım, kelepir, tanesi sadece beş dolar !

Taliban sinirlenir:

- Ben can derdine düşmüşüm, sen bana kravat mı satacaksın? Hem de fahiş fiyata! Aslında sana söyleyecek çok sözüm var ama dua et ki peşimde askerler var.

Yahudi bunun üzerine sözlerine devam eder:

- Benden nefret ediyorsun ama sana önemli bir iyilik yapacağım. Buraya iki kilometre mesafede bir salon var. Orada istemediğin kadar buz gibi su bulabilirsin, hem de bedava! Bu iyiliğimi de sakın unutma!

Taliban, Yahudi'nin tarif ettiği istikamete doğru koşarak uzaklaşır. Bir saat kadar sonra, sürüne sürüne ve ağzı kurumuş bir halde geri döner:

- “Ne oldu?” der Yahudi
- Salonu bulamadın mı?

Taliban’ın cevabı manidardır:

- Salonu buldum bulmasına ama içeri giremedim sağ olsun kardeşin, beni kravatsız dükkâna sokmadı!

Çok mu hızlı girdik hasbıhale, bilmiyorum.

Aceleciliğimi ve heyecanımı bu şehirle ilgili dertlenmeyi sevmeme verin.

Selam; dertlenerek, toplumun derdine derman aramaya kendini adayanların üzerine olsun.

Ben Gidiyorum...

Ben gidiyorum ta ki benden hayırlısı gelsin inşallah.

Bu ifadeyi sohbetin başlangıcında zihinlerinize emanet ediyorum. Hasbıhalimiz noktalanırken tekrar başvuruncaya kadar o söz yarenlere emanet.

İnsanoğlu; kendini bilmeye başladığı ilk günden itibaren hep en önde ve ileride olmaya adadı bedenini, zihnini. Ona inandırıldı, şartlandırıldı. Odaklanılan nokta hep ilerisiydi. İleri, ileri, daima ileri.

Tamam, ilerlemeye, gelişmeye itirazımız yok. Yok, da istikamet daima ilerisi olamaz ki. Eşyanın tabiatına aykırılığı kotarmak ve imkânsızı zorlamak da neyin nesi oluyor diye sorarlar sonra adama. Bu türden başa bela anlayışlar, sonrasında problemlili kişiliklerin yaşam sürdüğümüz toplum içinde oluşumuna yol açıyor. Bedelini ağır ödemek zorunda kalıyoruz.

İlerlemenin ve bağlantılı olarak gelişim gösterip, başarılı olmanın en önemli unsurlarından birisi de

gerektiği yerde durmasını bilmek hatta geri çekilmeyi akıl etmekte gizli olsa gerek.

Toplumsal yaşamın her kademesinde kendisini vazgeçilmez olarak gören o kadar insanla temas ediyoruz ki yaşamımız boyunca, şaşmamak elde değil. Bu zavallılar kabristanların kendilerini vazgeçilmez olarak kabul eden hemcinsleriyle dolu olduğunu dahi unutuveriyorlar. Mutlak gerçeikle yüzleşmekten ise daima kaçıyorlar.

Bazen geriye çekilmek ilerlemenin en önemli ve biricik safhasıdır da, çoğu insan bilmez. Bilinir kılmak ise tecrübe sahiplerinin diğer insanlarla paylaşımına muhtaçtır.

Zamanında çekilebilmek en çok da iş yaşamında gerçekleştirilmesi gerekli, büyük ilericiliktir. Fakat çok az insan bu gerçeikle yüzleşebilir. İçselleştirip, uygulayabilme cesaretine sahip olabilenlerin oranı ise haberdar olanlardan da azdır.

Gelin, meramımızı adetimiz olduğu üzere bir anekdot aracılığıyla dillendirelim:

Dünya nimetlerine ehemmiyet vermeyen yaşayış ve felsefesiyle ünlenen filozof Diyojen, bir gün çok dar bir sokakta zenginliğinden başka hiçbir özelliğe sahip olmayan kibirli bir adamla karşı karşıya gelir. İkisinden biri kenara çekilmedikçe sokaktan geçmek mümkün görünmemektedir. Hal böyle olunca mağrur zengin, hor gördüğu filozofa:

- "Ben, asla bir serserinin önünden kenara çekilmem" diyerek seslenir.

Diyojen, kenara çekilerek gayet sakin şu karşılığı verir:

- Ama ben çekilirim!

Ülkemizde özellikle taşrada konuşlanmış olan aile şirketlerinin yeni nesil patron adaylarının durumu bana nedendir bilinmez İngiliz tahtının veliahttı Prens Charles'ın durumunu hatırlatır.

İfadelerimi ironik bir düşünce olarak değerlendirip, absürt bile bulabilirsiniz. Düşüncelerime katılmama hakkınız her zaman baki.

Söylemlerime katılmayanlar veliahtlıktan emekli olmayı bekleyen Galler Prensinin durumunu nasıl açıklayacaklar? Ben de merak etme hakkımı kullanayım bari.

Bilmiyordum; ben de bu yazı vesilesiyle öğrendim. İngiltere Kraliçesi 2. Elizabeth 86 yaşında - Allah uzun ömürler versin- ve sıkı durun 60 yıldır tahtta, bir nevi iktidarda. Prens Charles böyle anne dostlar başına (!) diyor mudur ki? Bak şimdi ben de merak ettim doğrusu.

Bu yazıya muhatap olan duayen iş adamları da evlatlarından aynı hayır duayı alıyorlar mı ki? Alın size merak edilecek bir konu daha.

İnsan ahdine nankörlük etmez. Zamanı geldiğinde çekilmeyi bilmek ancak kendini bilen insanlardan beklenebilecek bir feraset örneğidir. Kendini bilen ve dostlarını dinleyen insanlar verebilir bu türden davranışların hakkını. Gönüllerinin dilini çözebilecek dostlar bulabilenler zorlanmazlar bu tür önemli kararları alıp, uygularken. Yaşamları boyunca “ben” yerine “biz” kavramını içselleştirip, çok daha fazla kullanabilenler, uygulamaya geçirebilirler bu türden doğru kararları.

Çekilmesini bilmeyenler çokça çekiştirilirler. Hem de en yakınları tarafından tabi tutulurlar bu türden eleştirilere. Çoğu zaman acımasızca gerçekleşir bu eleştiriler. Bu tip sitemleri işitip de yüreğinin bir yerinde ince bir sızı duymasın diye insanlarımız görüş beyan ediyoruz, bu satırlar vesilesiyle. Derdimiz, tasamız sadece bu.

Gelelim yazımızın hemen başında siz değerli dostlara emanet edilen sözün özüne: ***Rivayet odur ki; ben gidiyorum ta ki benden hayırlısı gelsin inşallah*** sözü, Hz. İsa aleyhisselamın, Peygamber Efendimizin geleceğini müjdelediği bir duadır.

Ağız güzel, söz güzel, giden güzel, beklenen ve sonrasında gelen ise en güzel.

Bize bu andan itibaren ancak dükkânı kapatmak düşer.

Gelin; çekerken kepenkleri bir Ömer Hayyam şiirini de hep birlikte mırıldanalım:

Niceleri geldi neler istediler

*Sonunda dünyayı bırakıp gittiler
Sen hiç gitmeyecek gibisin değil mi?
O gidenlerde hep senin gibiydiler*

Yaşanabilir Olursanız Yarışabilirsiniz

Yaşam sürdürdüğümüz zaman diliminin en önemli yaklaşımlardan biri de rekabet kavramıdır. Günümüz dünyasında, rekabet sadece bireyler ya da toplumlar arasında değil ülkeler, hatta ülkeleri oluşturan şehirler arasında dahi yaşanmaktadır.

Yenilikçi ve gelişmiş toplumlarda rekabet korkulacak bir yaklaşım olmaktan çoktan çıkmıştır. Aksine; kavramı doğru çözümlenip üzerinde titizlikle düşünebilen toplumlar için itici bir güç haline dönüştüğü bile söylenebilir. Rakiplerin düşman olarak algılandığı dönemler artık çok gerilerde kaldı. Rakipler; bizim adı konmamış dostlarımız, isteklendirme kaynaklarımız oldular adeta. Bu bağlamda rekabet olgusunun algılanmasında, onu anlamaya çalışan topluluğun, kavramı nasıl okuduğunun büyük etkisi olduğu ise su götürmez bir gerçektir.

Rekabet; bir toplumu topyekûn harekete geçirir, geçirmelidir. Sevda, tutku ve dayanışma duygularıyla desteklenmelidir rekabet. İşte ancak o zaman bir anlama hizmet eder ve bir anlama hizmet etmeyen rekabetin hiçbir kıymeti yoktur kamuoyunun nazarında.

Rekabet fikrini ve sonrasında olgunlaşan düşünceleri yukarıdaki satırlarda ifadelendirdiğimiz üzere şehirler bazında da değerlendirebiliriz. Şehirler arasındaki rekabet, ebedi dostluğun yanında sürekli değişime ve sonrasında gelişmeye hizmet ediyorsa, ancak o zaman maksadın hâsıl olduğundan bahsetmek mümkün olabilir. Şehirleri yarışabilir kılacak olan insanların ise biyolojik yaşları ne olursa olsun zihni ve gönlü genç olan bireyler arasından çıkacağı muhakkaktır.

Takdir edersiniz ki rekabeti zinde tutacak olan değerler kendiliğinden oluşmaz. Planlama, yoğunlaşma, adanmışlık, düzen, irade, gayret ama çok daha önemlisi kadro gerekir rekabet edebilmek için. Sonrasında avantaj sağlayacak olanlar, kuvvetli kadrolarla sahada yer alabilme imkânına sahip toplumlar arasından çıkacaktır.

Bir şehri yarıştırmayı yeteneğine sahip olan bireyler, yaşam sürdürdükleri şehrin olumlu ve etkileyici değerlere sahip olmasına özen gösterirler. Salt kendileri için yapmazlar bu değerlendirmeyi, öncelik verdikleri aileleridir, en çok da çocuklarını göz önünde bulundururlar. Bu bağlamda sokakları yazın toz, kışın çamur içinde olan, nefes alamayan, modern yaşamın gerekliliklerini yerine getirememiş bir şehir ne derece çekici olabilir bu türden ve her türden insana hiç düşünenimiz var mı?

Yarışmanın galibini belirleme noktasında kilit role sahip olan beyin gücü; sosyal yaşamın her türden olumlu koşulların oluşturulmasını, çocuklarının en yüksek standartlarda eğitim alabileceği kurumların var olmasını, ulaşım ve teknolojik imkânların zaman kısıtına kurban edilmemesini ister ve bekler. Bu türden asgari şartları dahi sağlayamazsanız kaçıp gider. Gitmiştir, gidiyor, gidecektir.

Ben her şehrin bir rengi olduğuna inanırım. Gri seçeneği ise bir şehri tarifleme anlamında en itici olanı gibi gelir bana renkler arasında. Gri renk sizlere ne çağrıştırır bilemem ama benim nazarımda; tozun, çamurun, düzensizliğin, donukluğun, kabalığın, verimsizliğin, adamsendeciliğin, küçük düşünmenin, samimiyetsizliğin, hizipçiliğin sembolize olmuş halidir.

Afyonkarahisar estetik yüklü bir yaşamın ne olduğunu her dönem bilen insanları bünyesinde barındıran şehirlerimizdendir. Ne demek istediğimi anlamaya çalışanlar, Mevlevi kültürüne temas eden Afyonkarahisarlıların sohbetlerine talip olsunlar. Beni

çok daha iyi anlayacaklardır o zaman. Bu şehrin her anlamda rengârenk insanlarının yaydığı duyguların şehri kuşatmasına, sarıp sarmalamasına bir türlü mani olamadığımız grimsi renksizlik yüzünden tanıklık edemememiz ise kahrediyor beni.

Şehri renklendirmek ve ihtiyaç duyduğumuz değerleri bu şehirde tutmak, kaybetmemek bizlerin elinde. Bu bağlamda yüzlerce düşünce geliştirilebilir. Ben, bazılarına ters geleceğini bildiğim halde zihnimde oluşan projeyi paylaşayım sizlerle. Takdiri de kamuoyunun sağduyusuna bırakalım.

Yıllardır yakın çevreme dertlenir dururum. Afyonkarahisar'ın neden profesyonel anlamda Türkiye liglerinde mücadele veren bir salon sporları takımı yoktur diye. Branş dayatmam da yok. Basketbol olur, voleybol olur, hentbol olur fark etmez.

Ulusal anlamda başarı hedeflerini belirleyip, bunu reel anlamda kovalayıp, yakalayabilmek kabul edelim ki futboldan çok daha yakın durmaktadır bu türden sportif dallara.

Neden değişik platformlarda göğsümüzü kabartan işletmelerimiz ve iş insanlarımız temas etmeye çalıştığımız alana kayıtsız kalmışlardır bunca zaman?

Yeni spor kompleksi bünyesinde modern spor salonumuza ve diğer tesislere kavuşmamıza az kaldı. İnşaatlar hızla ilerliyor ve yöneticilerimiz biliyorum ki bu tesislerin üzerlerine titriyorlar. Emeği geçenlerin şimdiden hem zihinlerine hem de ellerine sağlık.

Asıl sorun bu tesisler tamamlandıktan sonra bekliyor bizleri. O salonu kimlerle dolduracaksınız? Hangi organizasyonlara imza atacaksınız? Salonun tamamlanmasına emek sarf edenler yukarıda kaba hatlarıyla temas ettiğimiz türden profesyonel bir oluşumun inşası noktasında proje geliştiriyorlar mı merak ediyorum doğrusu. Afyonkarahisar bu manada güç birliği yapmaya zihinsel olarak hazırlanıyor mu? Yakın geçmişte adının başına "Olimpik" kelimesini ekleyip de el birliğiyle çürümeye terk ettiğimiz kötü örneklerden, geçen zaman zarfında ders alabildik mi?

Afyonkarahisar halkı iddialı bir salon sporları takımının maçlarını çoluk çocuk, ailece izler. Emin olun bu salonlar ailelerin buluşma noktaları haline getirilebilir. Salonları çekim merkezleri yapabiliriz.

Aileleri olayın içine dâhil ettiğimiz nispette, kimsenin çekince duymayacağı tertemiz yeni bir kültürün doğduğuna da tanıklık ederiz. Destekledikleri takımın müsabakaları, insanların birbirlerine randevu verdikleri zaman dilimlerine dönüşür.

Spor kompleksinin çevresinde gezi alanları, bisiklet yolları, estetik abidesi çay ve sohbet bahçeleri, açık hava konser alanları ve muhakkak doğal bir güzellik inşa edildiğini bir nebze olsun düşünsenize. Benim insanım bunu hak ediyor. Hem de fazlasıyla.

Yıllardır gerçekleştirdiğimiz yurt dışı proje çalışmalarında bulunduğumuz ülkelerdeki bu türden alanları görüp de böylesi yapılanmaları Afyonkarahisar'ın ne kadar da hak ettiğini fısıldamadık mı birbirimizin kulaklarına? Dem bu demdir. Zamanı artık ve nihayet gelmiştir.

Bu yolu izlersek insanlarımızı sosyal anlamda bir nebze de olsa rahatlatmış oluruz. Farklı uğraşlara kanalize edilmiş topluluklar yeni bir kültür ve geleneğin gelişimine de hizmet etmiş olurlar. Tribünlerde yerlerini alanlar, sahada kendileri adına mücadele edenlerle bir olurlar, birlik olurlar. Birlikten ancak kuvvet doğar, güç doğar. Siz de alırsanız bu birlikteliği bir şehrin bütünlüğüne ve gelişmişliğine hizmetkâr edersiniz.

Bandırma'nın Banvit'i, Ereğli'nin Erdemir'i, Edirne'nin Olin'i var da neden bu platformlarda bir Afyonkarahisar markası ve takımı yok?

Olursa ne mi olur? Söyleyeyim: O takımın sponsoru olan firma ve ya firmalar, Afyonkarahisar'ın sembol markası haline dönüşürler. Dönüşürler de o firmanın yetkilileri bile şaşır kalırlar bu bağlamdaki kazanımlarına. Arkasındaki kitlenin gücünü sadece yerel anlamda değil, ulusal platformlarda da hissederler. Sonra? Sonra, inanın bana sadece takdir ve taklit edilirler.

Amerika'yı yeniden keşfetmiyorum. Kimseye yeni bir model önerisinde bulunmadığımı da farkındayım. Bu şehrin mücadele ettiği her platformda en üst ligin mensubu olmasına katkı sağlayacak bir öneriyi dillendirmeye çabalıyorum sadece.

Bu türden bir organizasyonun kurulması noktasında finansal anlamda tek başına ortaya çıkabilecek en az on işletmeyi şahsen ben biliyorum.

Teklifim tek başınalık değil onu da yeri gelmişken özellikle belirteyim. G birliğini zliyoruz. Onu savunuyoruz. Onun oluşumunu bekliyoruz.

G birliğini destekleyecek olan işletmeler verecekleri maddi katkıyı kamuoyunun şahitliğinde oluşturulacak bir havuza aktarırlar ve konunun uzmanlarının yönetiminde çok rahatlıkla özlenen organizasyonu yaşama geçirebilirler.

Afyon Güçbirliği Spor Kulübü, seni bekliyoruz.

Başarılarına tanıklık edip, ellerimiz patlarcasına seni alkışlamak için tribünlerdeki yerlerimizi şimdiden almanın heyecanını duyuyoruz.

Ama lütfen forma renginde gri renk olmasın.

Esnaf ve İnsaf

Sohbetin başlığına konu olan temaları; esnaf ve insaf kavramlarını zihnen bir araya getirebilir ve uyumlaştırabilme becerisini gösterebilirsek, yarınlara topyekûn çok daha umutla bakabiliriz.

İnsanoğlu yaşam serüveninde başına gelen olumsuzluklara eleştiri getirme noktasında mahirdir de aynı mahareti bu olumsuzlukların kaynağını analiz etme sırası geldiğinde pek de önemsemez. Kabul edelim ki vicdanlı bir tahlil gerçekleştirebilme yeteneğine sahip olabilseydik, bu konuda en başta kendimize önemli eleştiriler getirmemiz gerektiğini de bilirdik.

Yaşamda; sebep de sonuç da vasıta da insandır. Fikre şekli veren bizleriz. Boş yere kabahatli arayıp, hedef şaşırtma kolaycılığına sığınmayalım.

Yaşam sürdüğümüz çağın ekonomik kurallarını belirleme noktasında neredeyse rakipsiz olduğu kabul edilen, daha doğrusu kabul edilmesi dayatılan kapitalizm; gücü kutsar, kârı ve kazancı önceler. Yeri geldiğinde insani değerlerin ayaklar altına alınmasına, bahse konu olan amaçlara ulaşılması adına itiraz etmez. Hatta göz yumar. Teşvik eder.

Oysa günümüz iş yaşamında bir çalışma sahasının profesyonel meslek olarak tanımlanabilmesi için üç temel koşulu bünyesinde barındırması gerektiğini bizler biliyoruz. Nedir bunlar? Sıralayalım ve bahse konu ettiğimiz ahlaki tutumların önemine bir de bu perspektiften göndermede bulunalım: Mesleğin yasal olarak tanınması, yetiştirme standartlarının olması ve uygulanabilir etik kuralları ve yaptırımlarının bulunması.

İşte ahlak bu kadar değerlidir. Bu kadar önemlidir. Peki, ahlaki öncelemez, onun getirdiği kuralları yok sayarsanız ne olur? İşte size ne olabileceğine yönelik bir örnek.

Bir zamanlar köyün birine bir adam gelmiş ve tanesi 10 dolar'dan maymun alacağını söylemiş. Köyde çok maymun olduğu için köylüler sevinçle ormana koşup maymunları yakalamaya başlamışlar. Adam, binlerce maymunu 10 dolar'dan satın alınca ortalıkta maymunlar azalmış, yakalaması zorlaşmış elbette. Köylüler tam maymun yakalamaktan vazgeçmek üzereyken adam bu kez maymunların tanesine 20 dolar vereceğini söylemiş. Tekrar heveslenen köylüler yeniden maymunları yakalamaya başlamışlar. Bir süre sonra adam fiyatı 25 dolar'a çıkarmış. Ancak bırakın maymun yakalamayı, rastlamak bile çok zorlaşmış. Bunun üzerine adam fiyatı 50 dolara çıkardığını, ancak kendisinin işi olduğu için şehre gitmesi gerektiğini, yardımcısının onun yerine alım yapacağını söylemiş. O yokken yardımcısı köylülere demiş ki;

— Şu büyük kafesteki maymunlar var ya ben onların tamamını size tanesi 35 dolardan satayım, siz de adam gelince ona 50 dolardan satarsınız.

Köylüler bütün birikimlerini bir araya toplayarak bütün maymunları satın almışlar. Tahmin edersiniz ki sonrasında ne adamı ne de yardımcısını bir daha gören olmamış. Bilmem bu anlatılanlar sizin zihinlerinizde de bazı acı hatıraların oluşmasına neden oldu mu?

Benim esnafım diyeceğim insanlar bu anlatılardan vareste tutulmalıdır. Çünkü benim esnafım, dolayısıyla ticaret geleneğimin beslendiği ana damar Ahi Evran öğretisi ve ahlakıdır.

Bu cümleden hareketle; alınının terini bu topraklara akıtan, geleceğin büyük Türkiye'sinin inşası için çalışan tüm esnaf topluluğunun önünde, onlardan birisi olmamın da verdiği özgüvenle saygı ile eğiliyorum.

Ailesinin rızkını kazanmak için elli yıl esnaflık yaparak didinen bir babanın oğluna kulak verdiniz.

Güven Kavramı ve İş Yaşamı Üzerine

Kendimizi aldatmayalım, iş hayatında her şey dönüp dolaşp güven kavramına dayanıyor. İnsanın ilk etapta kendisine duyduğu güvenden başlayan yaşamışlıklar silsilesi, sonrasında aynı bireyin çevresine kattığı ve yaydığı güven ortamına kadar uzanan zorlu bir sürece dönüşüyor.

Bir gerçeğin artık farkına varalım. Günümüz işletmelerinin devamlılıklarını sağlayabilmeleri için sürekli evrilmeleri, kurum kültürlerini geliştirip, iyileştirmeleri gerekiyor. Doğmakla meşgul olmayanların, ölmekte olduğu dönemde soluk alıp veriyoruz.

Eski köye yeni adet getirmeye gayret edenler her daim ayakta kalabileceklerinin bilincindedir. Ortaya bir ürün koymak günümüzde her zamankinden çok daha kolay olmaya başladı. Başarının karşılığının alınmasının apayrı bir sorun olmasıyla ise yeniden yeniye yüzleşiyoruz ve bu çetrefilli süreç girişimcilerin ortak sorunu olmaya maalesef devam ediyor.

İşte tam da bu esnada, unutulmuş ya da unutturulmaya çalışılan insani değer yargılarının yeniden hatırlanmasına olan muhtaçlığımızla yüzleşiyoruz.

Üstelik merhamet ve mülkiyet kolay uzlaşmaz diyenlere inat sergilemeye çalışıyoruz bu tutumu.

İkinci Dünya savaşında bir Nazi subayı; küçük bir Yahudi çocuğa:

- “Hangi gözümün takma olduğunu bilirsen senin ve ailenin savaşın olmadığı güvenli bir yere gitmenize yardım edeceğim” der.

Çocuk kısa sayılabilecek bir zaman dilimi geçmiş olmasına rağmen muhatabına görüşünü bildirir. Yanılmamıştır. Çocuğun doğru tahmininde bulunması Nazi subayını oldukça şaşırtır, nasıl olurda doğru tahminde bulunduğunu öğrenmek ister. Çocuğun cevabı manidardır:

- O göz, diğerine nazaran çok daha insani bakıyor.

Bu gün insani bir gözle olaylara yaklaşmayı becerebilenlerin yaşamın hangi alanında olursa olsun bağrından çıktıkları topluma çok daha yoğun bir değer kattığında hemfikir olduğumuz inancımı canlı tutmaya çalışıyorum.

İş yaşamının gelgitlere çokça tanıklık eden tarihi, kendisine bir türlü güven duymayan ve dolayısıyla bu değeri çevresine yayamayan koca unvanlı adamların aldanmışlıklarıyla doludur. Sırasıdır diyerek o örneklerden birini paylaşmak isterim:

Kurucusu Walter Chrysler’in ölümünden sonra şirkette meydana gelen olaylar çok ilginçtir. Bahse konu olan şirketin yöneticilerinin kendilerine güvenleri o kadar azdı ki böyle bir durumda kendisi olsa ne yapardı diye Walter Chrysler’in ruhuna sormak için ruh çağırma seansları dahi yapmaktan kendilerini alıkoyamıyorlardı. Muhataplarının Walter Chrysler’in ruhu ile temasa geçip geçemedikleri bilinmiyor. Şahsi düşüncemi paylaşayım. Bence umdukları teması kuramadılar. Kurabilselerdi eğer inancım odur ki Chrysler hepsini o an işten kovardı.

Konunun ilgililerinin malumudur 1929 yılından 1941 yılına değin Amerika Birleşik Devletleri “Büyük Bunalım” diye adlandırılan şiddetli bir ekonomik kriz yaşadı. 1929 yılında ABD Menkul Kıymetler Borsası yatırımcıların büyük kayıplara uğramasına sebep olarak iflas etti. Sonunda ne mi oldu? 1940 yılında patlak veren 2. Dünya Savaşı bunalımı bir çırpıda durdurdu. Piyasada;

uçak, tank, silah ve diğer savunma araçlarına yönelik üretim imkânları savaş baronlarınca teşvik edildi. Milyonlarca masum insanın canına, kan emici bir vampir misali kast edenler, ülkelerinin ekonomilerini diriltmek için zavallı (!) bizleri öldürmekten çekinmediler.

Bir insanın anavatanı çocukluğudur. Odaklanmaya çalışmamız gereken asli dönem çocukluk dönemi olsa gerek. Yaşam denen zorlu maratona hazırladığımız çocuklarımızdan alacağımız mesaj bizler için hiçbir zaman bu kadar değerli olmadı.

Daha yaşanabilir bir dünya, toplumların vicdanlı insanların çocuklarına yapacakları insani hasletleri önceleyen aktarımlarla çok daha anlamlı bir hal alacaktır. Şimdi sizlerle paylaşmak istediğim örnekte olduğu gibi:

New York'ta gerçekleştirilen bedensel ve zihinsel engelliler olimpiyatının final koşularından birisinde engelli yarışmacılardan birisi tökezleyip, düşer ve ağlamaya başlar. Ön grupta koşan arkadaşları -dikkat edin lütfen rakipleri değil, arkadaşları- bu ağlamayı duyarlar ve koşmayı kesip, düşen yarışmacının hep birlikte yanına giderler. Onu yerden kaldırdıktan hemen sonra yavaş bir tempoda yürüyerek yarış çizgisini birlikte geçerler. Bu davranış yarışmayı anlamsız kılan, yarışmanın önüne geçen bir davranış olarak izleyenlerin hafızalarında yer eder.

Sorarım sizlere, iş yaşamı başta olmak üzere ömrümüzün hangi döneminde bu türden asil davranışlara tanıklık edebiliyoruz?

Varsın birileri bizi hayalci, maceraperest olmakla suçlasınlar. Ve daima bizlerden daha fazla bildikleri için kendileri kadar zengin olamadığımızı "karizma" (!) denilen rezillikle açıklamaya çalışsınlar. Biz bulunduğumuz yerden memnunuz ve bizim yerimiz daima arkadaşlarını yerden kaldıran özürlü (!) çocukların yanındır. Ve çoğu insan bilemez ama orası ne güzel bir sığınaktır.

Bırakın herkes bu güne kadar neredeyse orada kalsın.

Şahsen ben buna razıyım ve yerimden de çok ama çok memnunum.

2023 Yılında Nasıl Bir Türkiye? (I)

Bendeniz; Milli Kurtuluş mücadelesinin zafer ile sonuçlandırıldığı topraklarda kurulup, yeni zaferleri bu mümtaz millete çok daha farklı platformlarda kazandırma azminde olan bireylerden oluşan Afyon Kocatepe Üniversitesinin bünyesinde hizmet veren Afyon Meslek Yüksekokulu Pazarlama ve Dış Ticaret Bölümünde Öğretim Görevlisi olarak görev yapıyorum.

Yüksekokulumuz Pazarlama programının ders müfredatının dördüncü ve son döneminin en komplike derslerinden birisi Mesleki Çalışma ve Seminer dersidir.

Ben, bu dersin planlayıcısı ve yürütücüsü olarak son dört yıldır belirlenen ana konulara, öğrencilerimi yönlendirme noktasında gayret sarf ediyorum.

Bu dersin ana amacı; eğitimlerinin son dönemine erişmiş ve kısa bir süre sonra mezun olup, iş yaşamında istihdam edilecek olan öğrencilerimizin, mesleki bilgi ve becerilerinin bütünüyle derlendiği özgün çalışmalara imza atmalarını sağlayacak organizasyonlara arkadaşlarımızın kanalize edilmesidir.

Bu bağlamda 2007 yılında belirlediğimiz konu başlığı ***Spor Pazarlaması*** idi ve çok güzel ve özgün çalışmalar ortaya konuldu. Bu dönemde, ülkemizde

spor alanında marka olmuş kurum ve bireylerin önemli bir kesimiyle, izleyenlerin beğenisini kazanan çalışmalar gerçekleştirildi.

2008 yılı için seçtiğimiz konu başlığı ise; **Sanat Pazarlaması** olarak tespit edildi. Sanatın tüm alanlarında toplumun marka olarak değerlendirdiği şahsiyetlerle çalışmalar gerçekleştirip, **Bana Marka Olmayı Anlat** başlığı altındaki söyleşiler Afyonkarahisar kamuoyu ile paylaşıldı ve bu organizasyon da bir önceki yılda olduğu gibi büyük beğeni ile takip edildi.

Bu anlayıştan hareketle, 2008 yılında elde edilen başarı sonrasında hemen kolları sıvadık ve 2009 yılı için; **Gökkuşağının Renkleri Türkiye'nin Değerleri Konuşuyor** başlığı altında, toplumun fikir önderi olarak kabul ettiği kişi, kurum ve markalarla bağlantılı çalışmalar gerçekleştirdik.

Bizler; **insan insanın imkânıdır** anlayışına yürekten inanan bir grup olduğumuz için bu çalışmalar boyunca büyük bir keyif aldık. Aynı zamanda bu tür ulusal çalışmalar marifetiyle Üniversitemizin tanıtımına da katkı sağladığımız inancındayım.

Çalışmalara katkı sağlayan, her biri birbirinden değerli konuklarımızın birçoğu yaşadıkları şehirdeki Üniversitelerden bu tür bir çalışma için kapılarının çalınmamasına rağmen Afyon Kocatepe Üniversitesinden gelen misafirlerinin varlığının şaşkınlığını her fırsatta bizzat öğrencilerimle paylaştılar.

Prensip olarak, bizim gerçekleştirdiğimiz her çalışma, bu güne dek başka projelere zemin hazırlamıştır. 2010 yılı geldiğinde ise **2023 Yılında Nasıl Bir Türkiye?** başlığı ve sorgulaması ön plana çıktı. Neden bu konunun tercih edildiği muhataplarında merak uyandırmış olabilir. Anlatayım:

Kanaatim odur ki; her toplum geçmişini iyi analiz etmelidir. O toplumun mensupları, tarihlerini iyi öğrenmeli ve o tarih ile gerektiğinde yüzleşme cesaretini de gösterebilmelidirler.

Aynı toplumun mensupları, yaşadıkları ve gelecek nesillere bu günden miras olarak bırakacakları, geçmişten ders çıkartılarak ortaya konan güzelliklere de imza atabilmelidirler.

Yeri gelmişken belirtelim ve kabul edelim ki bütün bu söylenenlerden çok daha önemlisi ve zaruri olanı ise, gelecekle ilgili plan, strateji ve hedeflere sahip olunmasıdır.

Bu hedefleri idealize edemeyen toplumlar millet olamazlar. Millet, baştan sona bir ruhun canlanmış halidir, çünkü. Biz böyle algılıyor, böyle değerlendiriyoruz. Bir medeniyet temeline dayanmayan toplumlar ise asla millet olarak tanım bulamazlar bizim vicdanımızda.

Ebedi olanın ne olduğunu yeryüzünde en iyi algılayıp, içselleştiren toplum olan bizim milletimiz **Devlet-i ebed müddet** olarak tanımlayarak, devlet kavramının devamlılığının sağlanması noktasında ki duyarlılığına da asırlar öncesinden göndermede bulunmuştur.

Aziz milletimizin geçmişini; bu günden, bir asırla sınırlandırmak elbette mümkün değildir. Bizler bin yılı aşkın bir geçmişi ve tarihi olan bir milletin fertleriyiz. Ancak şunu da göz ardı etmeyelim ki genç Türkiye Cumhuriyetinin kuruluşunun yüzüncü yılına doğru hızla ilerlerken her anlamda lider ülke olma yolunda gayret göstermeliyiz.

Türkiye Cumhuriyeti Devleti, kuruluşunun yüzüncü yılını planlamalıdır. Geleceğe yönelik öngörülerde bulunup, hedefler belirlemelidir.

Unutmayalım; bu hedefler yalnızca yetmiş üç milyon memleket evladını bağlamaz. Zikredilen bu rakamın fersah fersah fazlası insanı, toplumu, milleti ilgilendirmektedir. Bakmasını bilenler bu günden bahse konu olan gerçeği rahatlıkla gözlemleyebilmektedirler.

Bu bağlamda, dört yıl boyunca, değerli öğrencilerim harkulade çalışmalara imza attılar ve muhataplarınca gıpta ile takip edildiler. Belli bir disiplin içinde sizlerle paylaşacağım bilgileri derleyip, meraklılarıyla buluşabilecek kıvama getirdiler.

Bu anlamda, muhatabı olduğunuz ilk yazıyı periyodik bir dizi çalışmanın girizgâhı olarak değerlendirmenizi rica ediyorum. Çalışmaya konu olan değerli toplum önderlerinin bizlerle paylaştıkları

görüşleri bu sütunlar aracılığıyla sizlerle peyderpey paylaşacağım.

Peki, kim bu düşünce sahipleri? Sıralayayım:

Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı - Adalet ve Kalkınma Partisi Genel Başkanı Recep Tayip Erdoğan, Cumhuriyet Halk Partisi Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu, Milliyetçi Hareket Partisi Genel Başkanı Dr. Devlet Bahçeli, Büyük Birlik Partisi Genel Başkanı Yalçın Topçu, Hak ve Eşitlik Partisi Genel Başkanı Osman Pamukoğlu, Çevre ve Orman Bakanı Prof. Dr. Veysel Eroğlu, Devlet Bakanı ve Başmüzakereci Egemen Bağış, Diyanet İşleri Başkanı Prof. Dr. Ali Bardakoğlu, Fener Rum Ortodoks Patriği I Bartholomeos, Eski Milletvekili - Yazar Aydın Menderes, Öğretim Üyesi – Yazar Prof. Dr. İskender Pala, Türk Hava Yolları Genel Müdürü Doç. Dr. Temel Kotil, Araştırmacı – Yazar Turgut Özakman, o dönemki Adana Büyükşehir Belediyesi Başkanı Aytaç Durak, Hocaların Hocası Prof. Dr. Nevzat Yalçıntaş, Gazeteci - Yazar Taha Akyol, o dönemki Fenerbahçe Futbol Takımı Teknik Direktörü Christoph Daum, TÜSİAD Başkanı Nazlı Ümit Boyner, İşadamı Nafi Güral, Turizm Tanıtım Genel Müdürü Cumhur Güven Taşbaşı ve eski Milli Futbolcu – Gazeteci Rıdvan Dilmen.

Tarihe bir not da biz düşeceğiz bu yazı dizisiyle. Ve nihayetinde on üç yıl sonrasını yaşamak nasibimizde var ise o zaman diliminde, bu günden bizimle paylaşılan hedef ve düşünceleri yeniden gözden geçirebilme imkânına sahip olacağız.

Biricik dileğim; kendi çapımda, bu büyük milletin fertlerinin 2023 yılına yönelik bireysel ve toplumsal hedeflerini belirleyip, gecesini gündüzüne katarak çalışması, çalışması, çalışmasıdır.

Kısır çekişmeleri, suni gündemleri elimizin tersiyle itme vaktidir. Dem bu demdir.

Gün; 2023 yılı Türkiye'sinin bu andan tezi yok dünyanın en güçlü on büyük ülkesi arasında ki yerini alması için var gücüyle çalışan bir toplumu oluşturma seferberliğinin başlatıldığı gündür. Olmalıdır.

Meslektaşlarımdan birçoğu böyle özgün ve uzun soluklu çalışmaların oluşumu noktasında

öğrencilerimi nasıl motive ettiğimi sorduğunda, muhataplarıma hep aynı cevabı verdim:

— Onların gözlerinin içine bakıyor ve şöyle sesleniyorum: ***Sizlere çok güveniyorum.***

Bu gençler benim nazarımda yıllar yılı daima güvenilmeyi en çok hak eden bireyler oldular çünkü.

Bu süreçte siz değerli okurlarımdan ricam; azımızı, çoğa saymanız ve bizimle büyük Türkiye'nin inşası yolunda kafa yormanızdır.

Bu anlamda bizi takip etmeye lütfen devam edin.

2023 Yılında Nasıl Bir Türkiye? (II)

İnsanların birçoğunun duvar örme niyetini içselleştirdiği, pek azının köprüler inşa etme heveslisi ve gönüllüsü olduğu zaman dilimde; Milletçe, Cumhuriyetin ilanının 87. yılını kutlarken, 100. yılına kafa yormaya ise devam ediyoruz. Bu cümleden hareketle toplumumuzun kanaat önderlerinin seslenişlerine hep birlikte kulak kabartıyoruz.

Bu bağlamda ilk söz, bir dönemin büyüklerinin, evlatlarına miras olarak rahmetli babasının sevgisini bıraktığı merhum Başbakan Adnan Menderes'in oğlu, eski milletvekili, gazeteci, yazar Aydın Menderes'in. Sayın Menderes, Cumhuriyetin bizzat kendisinin büyük bir başarı ve kazanım olduğunu belirterek başlıyor sözlerine ve Cumhuriyet döneminde demokrasinin nimetlerinin bir türlü yerli yerine oturtulamamış olmasından, askeri müdahaleler nedeniyle yaşanan kesintilerden dert yanıyor.

2023 yılına kadar elimizden geldiğince Türkiye'de demokrasiyi ve hukuk devleti ilkelerini Anayasanın ilk üç maddesinde yer alan nitelikler itibarıyla oturtulmasına ve bütün Dünya'ya örnek olacak demokrat bir ülke haline dönüşmesine ise hasretle göndermede bulunuyor.

2023 yılında Dünyanın en güçlü ilk on ekonomisinden birisi olmamızı asli hedeflerimiz içinde değerlendirilmesi gerektiğinin altını çizen Menderes, işsizliğin en büyük sosyal adaletsizlik kanıtı olduğunu belirtirken, özellikle Üniversite mezunu genç kesimin

istihdamı konusunda sonuç alıcı ve çözüme yönelik projelere hız verilmesinin gerekliliğini savunuyor.

On üç milyon ile Cumhuriyeti kuran devletin, yetmiş beş milyon nüfus ile bölgenin en güçlü ülkesi olması gerektiğinin bilincinde bir neslin yetiştirilmesi gerekliliğine işaret eden Menderes, 2023 Türkiye'sinin ana koordinatlarının ulusal bir mutabakatla belirlenmesinin gerekliliğine ise dikkatlerimizi çekiyor.

Sayın Menderes'in bu önemli tespitlerinden sonra sözü hemşerimiz, Çevre ve Orman Bakanı Prof. Dr. Veysel Eroğlu'na devrediyoruz. Bakan Eroğlu; iğneden, ipliğe her şeyi ithal eden bir ülkeden şu anda ihracatının önemli bir bölümünü sanayi malları üreterek gerçekleştiren bir ülke haline dönüşmüş olmasının muhteşem bir dönüşüm olduğunu vurgulayarak başlıyor sözlerine. Cumhuriyet döneminde elde edilen bu gelişimin yakalanmış olmasında bu güne kadar görev yapan tüm hükümetlerin paylarının olduğunu da sırası gelmişken centilmence teslim ediyor.

Türkiye'nin 2023 yılının çok öncesinde Dünyanın en büyük on ekonomik yapısının içinde yer alması için çalışmalar yürütüldüğünden bahseden Prof. Dr. Eroğlu, şu an ki on altıncılık sıralamasının kendilerini tatmin etmediğini itiraf ediyor. Bakan Eroğlu insanımızın doğasında var olan müteşebbis ruhun harekete geçirilmesinin bu hedefin yakalanmasında etkili olacağını öngörüyor.

Hedeflerinin 2023 yılında Dünyada siyasi itibarı en üst noktada olan, bölgesel hatta küresel bir güç olan Türkiye'yi oluşturmak olduğuna da göndermede bulunuyor.

Bakan Eroğlu; hidroelektrik santral potansiyelin tamamının kullanılabileceği bir Türkiye için gece gündüz çalıştıklarını belirtirken, orman varlığımızın ciddi bir şekilde ıslah edileceğini, halen % 50 oranında verimsiz olan ormanlarımızın halkımızın faydasına kazandırılacak çalışmalara odaklandıkları bilgisini paylaşıyor bizlerle.

Ülkemizin on beş, on sekiz aylık ömürlere sahip hükümetlerin dönemlerinde durağanlaştığını belirten Prof. Dr. Eroğlu, istikrar olmayınca müreffeh bir Türkiye'nin inşasının mümkün olamayacağı

öngörüsünü dillendiriyor. Gelecekle ilgili en büyük endişesinin ise siyasi istikrarsızlık dönemlerine geri dönülmesi olduğunun altını çiziyor.

Türkiye'nin halen var olan dinamik yapısının kaybolmaması için nüfus artış hızındaki azalmanın önünün kesilmesi noktasında temennilerini sıralayan Bakan Eroğlu, en büyük hedefinin şehirlerin bütün alt yapı çalışmalarının, kanalizasyon, atık su arıtma tesislerinin tamamlanmış olmasına dayandırıyor. Musluklarından sürekli temiz ve kaliteli içme suyu akan bir şehircilik yapısı hedefliyor. Hava kirliliği problemini çözmüş, daha çok milli parka kavuşmuş, şehirlerinin çok daha yeşil alana kavuşmuş olduğu Türkiye için çabaladıklarını vurguluyor.

Sayın Bakan'dan sonra söz sırası gerçekleştirdiği birbirinden değerli çalışmalarla başında bulunduğu kurumu kanaatimce Dünya markası yapmayı başaran bir yöneticiye, değerli bir akademisyene geldi. Görüşlerini sizlerle paylaşacağımız kişi Türk Hava Yolları Genel Müdürü Doçent Doktor Temel Kotil.

Sayın Kotil sözlerinin hemen başında Türkiye'nin, pazar payı anlamında Dünya havacılık sektörünün % 1,6'sını elinde bulundurduğu bilgisini veriyor ve bu rakamın % 5'lere yaklaşması için çaba sarf ettiklerini belirtiyor. Bu cümleden hareketle yıllık 15 milyar dolar bir ciro hedefinin ulaşılmaz olmadığını da vurgulamaktan geri durmuyor. Türk Hava Yolları olarak 2023 yılında Türkiye'ye her yıl net 10 milyar dolar kazandırmak zorunda olduklarının altını çizen Doç. Dr. Kotil, İstanbul'un dünyadaki en cazip transfer hattı olması için yoğun çaba sarf ettikleri bilgisini paylaşıyor.

Rize'nin şirin bir köyünde başlayan hayat serüveninde Türkiye'nin en saygın markalarından birinin Genel Müdürlüğüne gelen Temel Kotil'in ülkemizin 2023 yılı hedefleriyle ilgili tespitleri de oldukça iddialı: *“Ülkeyi, ülke yapan bütün parametrelerde Avrupa'daki karşıtlarıyla aynı zemine ulaşmış, etrafında yükselti kalmamış, zirvede bir Türkiye.”*

Günümüz dünyasında kültür ve ekonomik ağırlık merkezlerinin Amerika'dan Uzak Doğu'ya kaydığı tespitinde bulunan Türk Hava Yolları Genel Müdürü, akademisyen kimliğinin de etkisiyle olsa

gerek 2023 yılında Dünyadaki ilk on üniversite içinde bizim üniversitelerimizden en az birisinin yer alması temennisinde bulunuyor.

Türk Hava Yollarının şu anki konumunu ve bundan sonra olması gereken boyutu tek bir kelime ile dillendiriyor Temel Kotil: “*Liderlik*”. Avrupa’da lider olmanın sonrasında, Dünya liderliği beklentisini ve iddiasını dillendirmekten ise asla geri durmuyor. İş yaşamının her aşamasında israfın önlenmesinin toplumsal yaşama büyük katkı sağlayacağına inandığını belirten Kotil, son noktayı çok çarpıcı bir dilek ile koyuyor: “*Bu ülkede herkes 25 saat çalışmalıdır.*” Sayın Genel Müdürün bu sözü kepenkleri indirtecek, dükkânı kapattırarak kadar anlamlı ve etkili geldi bana. İçselleştirebilme becerisine sahip olabilenlere ne mutlu.

Bu bölümün son sözünü, edebiyat dünyasının en üretken isimlerinden birisine, çok değerli bir akademisyene, Prof. Dr. İskender Pala hocaya ait. İskender hoca; Osmanlı Devletinin, Cumhuriyete evrilen yıllarında bu topraklarda belirli anlayışların, prensiplerin ve medeniyet birikiminin olduğuna vurgu yaparak başlıyor hasbihale. Hemen ardından, gelecek zaman diliminde ortak tavır ve anlayışların, hedef ve vizyonların toplumsal anlamda belirlenmesi gerektiğinin önemine vurgu yapıyor.

Ülkemizde, bilgi sahibi olmadan kültür sahibi olduğunu zanneden insanların varlığından sıkıntı duyan İskender hoca, bu yaklaşımın yurt dışında prim bulamayacağını da bilgisini paylaşıyor bizlerle.

Cumhuriyetle birlikte yeni bir medeniyet sürecine girildiğinde, bilgiyi sıfırdan üretmek, kültürü yeniden harmanlamak, o kültürü yaşanır kılıp bunu bir medeniyet birikimine dönüştürmek gibi bir hedef seçilmiş olduğunu vurgulayan Prof. Dr. Pala, bilgiyi fazla üretmediğimiz için kültürel manada da bir kısırlık ve sığılığın hali hazırda kendini gösterdiğinden bahis açıyor.

Sohbetin tam da bu yerinde İskender hoca müthiş bir tespitte bulunuyor. Noktasına dokunmadan sizlerle paylaşalım: *Mesela, teknolojiyi üreten medeniyetler var. Size kültürünü dayatıyor. Siz beyaz eşyayı alıyorsunuz, içinden bir prospektüs çıkıyor. Prospektüse göre hareket edeceksiniz, kendinizi ona göre dizayn edeceksiniz. Şu kadar watt elektrik*

kullanılır, şu şartlarda kullanılır, şöyle bir yerde konulur vs. gibi. Öbür taraftan mesela bilgisayarda. Ben bu bilgisayarda Türkçe yazıyorum. Ama buradaki Türkçe yazılım benim Türkçem değil, Türkiye'deki Türkçe değil, Bill Gates'in mühendislerinin Türkçesi. Onlar programlıyor. Onu dayatıyor bana. Kendi medeniyet birikimlerini dayatıyorlar. Doğru söze ne denir? Bu tespitlerden çıkarılacak çokça ders olduğu kanaatindeyim. Zaman; başımızı iki avucumuzun arasına alıp saatlerce zihinleri zonklatma zamanıdır.

Tarihimizin genç nesle bir kronolojik yapıymış gibi sunulmasına ve öğretilmesine itiraz eden İskender hoca, yıllar yılı bin bir emekle vücuda getirdiği eserlerle genç neslin dikkatini çekmeye çalışıp, sevmesine vesile olduğu divan şiirini bu kronolojik yapının satır aralarını dolduran en önemli değer olarak takdim ediyor ve tarihi bilenlerin divan edebiyatını bilmedikleri takdirde eksik tarihçilik yapacağı görüşünü dillendiriyor.

2023 yılına giden yolda yetişmiş insan gücümüzü arttırmamız gerektiğine inanan Prof. Dr. Pala, dîvan edebiyatını bilmeden entelektüel olunamayacağı iddiasını savunuyor. Dîvan edebiyatına yatkın bir bireyin 18.000 kelimelik bir konuşma kabiliyetine sahip olacağından bahis açan İskender hoca, üniversite mezunlarının hâlihazırda 1.800 kelime ile hayatlarını idame ettirme zorunluluğunda kalmasını da dertlenerek takdirlerimize sunuyor.

Günümüz gençliğinin Cumhuriyet elbisesini genişletmesi gerektiğini dillendiren İskender Pala; bunun dîvan edebiyatını ve Türk tarihini öğrenerek, geçmişi yok saymadan yapılması gerektiğinin önemini vurguluyor. Ve bu tezini bana çok çarpıcı gelen bir örneklemeyle açıklıyor. Yine noktasına, virgülüne dokunmadan aktaralım: *İngiltere'de bir delikanlı Shakespeare'i bildiği zaman: "Bravo, helal olsun" denir. İngiltere'de bir genç kız : "Shakespeare gerek yok, dilini bile anlamıyorum. 16. yüzyılda yaşamış bu adam" dese onu psikiyatrik tedaviye gönderirler. Ama bizde Shakespeare'le aynı güneşin altında nefes alıp vermiş olan Fuzuli, birisi Romeo ve Juliet'i yazmış birisi Leyla ile Mecnun'u yazmış. Leyla ile Mecnun'u, Romeo ve Juliet ile tokuşturursanız iki defa döver. Ama bizde bir delikanlı: "Fuzuli çok fuzuli bir adam" dediği zaman, "Bravo işte delikanlı böyle olmalı, işte modern insan bu deniyor. Teşhis mükemmel. Tedavi, hocanın*

emek kokan, estetik kokan harkulade eserlerinde saklı kanaatindeyim.

Sayın İskender Pala son mesajını ise kendine yakışır güzellikte veriyor ve “*yaptığınız işi ilk önce sevgiliniz görecekmış gibi yapın yahut şöyle söyleyeyim ilk önce sevgilinize gösterecekmiş gibi yapın. Ben böyle yaparım*” diyor. Yetim sevgileri bekletmek olmaz. Ferhat’ı, Şirin’e anlatmak olmaz, ne de olsa.

Sırrın çilesini çekmeye talip bir gençlik, yukarıda zikredilen eylemleri hayata geçirme noktasında önemli görevler üstlenecektir. Buna şüphe yok.

Bizim duvarımızdan yüksek duvarlar haraptır iddiasında bulanabilen, bu sözün ağırlığına tahammüllü, içerdği anlama vakıf olan bir gençliğin bu göreve talip olma ruhsatının da olduğu kanaati kaplıyor içimi ister istemez. İşte o an ürperiyorum.

Müjdeler olsun memleketimin yiğit insanlarına. Müjdeler olsun ki; gören gözler için gün ışıkmaktadır artık. Gözlerinin görmemesini alışkanlık haline getirenler için ise elimizden gelen henüz bir şey yok maalesef.

İçinde bulunduğumuz sorunlardan sıyrılmanın, bu sorunları fırsatlara dönüştürmenin reçetesi aslında çok net bir şekilde duruyor önümüzde. Çok ama çok çalışmalıyız. Sahi bizler; *koşu bitti* denildikten sonra da koşması gereken atlar değil miydik? Halen de öyle değil miyiz? Öyleyiz. İtimat edin ki öyleyiz.

Bir milletin sadece olana verdiği tepkiyle yaşayamayacağının bilincine varabilen fertlerden oluşan bir toplum, yaşamın üstüne her an yeni bir şeyler koyabilmelidir. Söylenecek sözü bitmemelidir benim milletimin. Biz söylenecek sözü, özlü olan insanlardanız, toplumlardanız.

Biz bu anlamda doğru bildiğimiz yolda ilerleyeceğiz. Büyük Türkiye yolunda yazmaya, konuşmaya devam edeceğiz.

Bu vesile ile tüm gönül dostlarının; hayvanın, insana verdiği en asil ders olan mübarek Kurban bayramını en içten dileklerimle tebrik ediyorum.

Sağlıkla kalın...

2023 Yılında Nasıl Bir Türkiye? (III)

2010 yılını geride bırakıp, 2011 yılına girdiğimiz şu günlerde, “*2023 Yılında Nasıl Bir Türkiye?*” konulu sorgulamamız ve çalışmalarımız olumlu geri bildirimler aldığı gibi, bu gayretlerimizin amacı hakkında yeterince berrak değerlendirme yapamayan insanlara da rastlandı. Varsın olsun. Kim ne derse desin ben ve öğrencilerim bu konunun ülkemizdeki birçok suni gündem maddesi arasında kaybolmasına razı olmayacağız.

Yazacağız, konuşacağız ve insanımızın belli hedeflere odaklanmasını sağlamak inancıyla karınca misali gayret göstereceğiz. Yolumuzdan dönmeyeceğiz. Bu sütünün takipçisi olan dostlar bilirler, öğrencilerim ile birlikte gerçekleştirdiğimiz çalışmalar kapsamında ülkemizin yetiştirdiği birbirinden değerli bireylerin fikirlerini derliyor ve siz değerli okurlarımızın huzurunda, tarihe not düşmeye gayret ediyoruz.

Türkiye; eğer farklı kültürel zenginlikleri bünyesinde barındıran bir ülke olarak tanımlanıyorsa. Ki öyledir. Bizler de bir kilimin desenleri misali güzellikler oluşturan farklılıklara sahip bir ülkenin

fertleri olmanın avantajlarının artık farkına varabilmeliyiz.

Bahse konu olan kilimin en renkli desenlerinden Ortodoks vatandaşlarımızın temsilcisi **Fener Rum Patriği Bartholomeos** geçlere olan güvenine vurguda bulunuyor gerçekleştirilen mülakatta ve 2023 yılı perspektifli değerlendirmelerinde şu görüşlere yer veriyor: *İnsanlığın geleceğini, istikbalini siz gençler temsil ediyorsunuz. Böyle bir dünyanın emin ellerde olacağına inanıyoruz. Onun için kendinizi iyi yetiştirmenizi istiyoruz. Çünkü bu tahsilinizin, sizin geleceğinizin ve aynı zamanda da Türkiye'nin ve insanlığın geleceğinin temelidir. Onun için yabancı lisan öğrenin ve iyi çalışın. Şimdi çalışma zamanıdır. Yorulma zamanı değildir. İlerde eğlenmeye vakit bulursunuz. Bol bol çalışınız. En azından bir yabancı lisanı çok iyi öğreniniz.*

Kütahya Ticaret ve Sanayi Odası Başkanı, iş adamı **Nafi Güral** ise Türkiye'nin jeopolitik konumuna dikkat çekiyor ve bu konunun Türkiye için çok önemli fırsatlar vaat ettiğini vurguluyor. Türkiye'nin bu fırsatları değerlendirme imkânına her zaman sahip olduğunu dile getiren Güral, akabinde geçlere sesleniyor: *Bunları artık sizler yapacaksınız. Bizler de sizlere ışık tutacağız. Özetlemek lazım gelirse Avrupa Birliği duraklama sürecinde, Asya özellikle Türkiye ise yükselme sürecinde. Türkiye'nin bu fırsatı kullanacağını düşünüyorum.*

Nafi bey Türkiye'nin önceliğinin genç beyinleri kazanmak, genç beyinlerin önünü açmak ve bu genç beyinlerle hedefe ulaşmak olduğunu belirtiyor ve devamında bakın hangi görüşlere yer veriyor: *Cumhuriyetin ilanının ellinci yılını yaşamış birisi olarak yüzüncü yılı yaşamak farklı bir heyecan olacak benim için. Yüzüncü yılında benim hayal ettiğim Türkiye; nüfusu aşağı yukarı seksen milyon olan, gayri safi yurt içi hâsılası bir, iki trilyon dolar olan, kişi başı milli geliri on yedi bin dolar civarında olan, bölgesinde güçlü, sözü geçer bir ülke olacak.*

Nafi Güral son değerlendirmelerinde ise yine gençleri muhatap alıyor: *Gençlerimizin özellikle çağının gerekliliklerine çok ilgi duymalarını tavsiye ederim. Gençler mutlak suretle kendilerine zaman ayırmalıdır. Öğrencilerimizin yaz aylarında mutlak surette bir iş yerinde çalışmalarını tavsiye ederim. İş*

yerlerinde çalışıldığı zaman iş hayatının en azından kokusunu hissedeceklerdir.

İş dünyasının bu önemli temsilcisinden sonra söz, hocaların hocası **Prof. Dr. Nevzat Yalçıntaş** büyüğümüzde. Yılların birikimine sahip değerli hocamızın sözlerine kulak kabartıyoruz: *Rahmetli Atatürk'ün onuncu yıldönümündeki konuşması 1933 yılındadır. Atatürk bu meşhur konuşmanın en son bölümünde Cumhuriyeti Türk gençliğine emanet eder ve güven aşılar. Türk milletine büyük bir güvenle hitap eder. Bu güvene layık olmamız lazım.*

Milliyetçi Hareket Partisi Genel Başkanı **Dr. Devlet Bahçeli** 2023 yılı hedef ve beklentilerini fevkalade özlü bir üslupla ortaya koyuyor ve özetle şu görüşlere yer veriyor: *Türk milleti olarak çok iyi hazırlanmış, hedefleri ortaya konmuş nasıl bir Türkiye düşündüğümüzü çok belirgin bir şekilde ifade ederek yapılmış bir çalışmanın içerisine girmekte yarar görüyoruz. Biz Milliyetçi Hareket Partisi olarak Cumhuriyetimizin yüzüncü yıldönümü olan 2023 yılını dünyadaki değişim ve gelişmelerin tanıdığı olduğu fırsat ve imkânlardan yararlanan lider bir ülke hedefiyle kutlamayı arzuluyoruz.*

Gazeteci, yazar **Taha Akyol** dünyada yaşanan büyük değişime dikkatlerimizi çekerek başlıyor sözlerine: *Çin % 10'un üzerinde bir refah düzeyine ulaştı. Hindistan ise % 7 , % 8 civarında hiç inip çıkmadan, iç kavgaya maruz kalmadan, kargaşaya uğramadan Türkiye'nin hayal bile edemediği istikrarlı bir ilerleyiş gösterdi. Çünkü Hindistan'da fakirlik kültürü vardı ve bu kültürde ki insanların içinden lider insan çıkmaz diye düşünülüyordu.*

Taha Akyol Türkiye perspektifli değerlendirmeye girerken Turgut Özal isminin ön plana çıkartılması taraftarı. Taha Bey, rahmetli Özal'ı 1984'ten itibaren piyasa imkânını geliştiren, kazanabilme imkânını getiren, Anadolu insanından; üretimde bulunan, ihracat yapan, kültürlü, yabancı dilini geliştiren, lider ruhlu yeni nesiller oluşmasına yol açan bir lider olarak tanımlıyor.

Cumhuriyetin yüzüncü yılı için kalan on üç yıllık süreçte Türkiye'nin ihtiyacı olanın ise iyi yönetilebilmek olduğuna vurgu yapıyor ve "bu, başbakanın iyi adam olmasıyla, çok donanımlı,

birikimli birikimsiz olmasıyla değil, sistemin kriz yaratmadan çalışmasıyla ilgilidir” diyor.

2023 Türkiye’sinden beklentisini ise şöyle özetliyor Taha Bey: *2023 Türkiye’sinin özlediğimiz Türkiye olması, yola beraber başladığımız ülkeleri geçmesi, bunun için; kavga ederek değil, konuşarak, müzakere ederek sorunlara, problemlere çözüm yolları bulmamız çözmemiz lazım. Birisinin masaya yumruk vurabilecek güçte olmaması lazım. Masaya yumrukların değil, kafaların vurulması lazım. Gençlerden birinci beklentim çok okumaktır. Türkiye maalesef okuyan bir toplum değildir. Az okuyan bir toplumdur. Bu bakımdan yaratıcılığımız azdır. Yeni yeni geliyor. Bu bakımdan böyle basit formüllere, sloganlara, ideolojik vecizelere çok kolay sığınırız. Ekip çalışması tecrübesi olacak olan bireyler yetiştirmeliyiz. Seyahat etmek insanı girişimcilik kabiliyetini geliştirir. Rasyonel düşüncenin yanında tecrübenin de çok önemli olduğunu görüyoruz. Rasyonel düşüncenin bazen insan yaratıcılığını sınırladığını, insan görmüştür. Descartes’in felsefe tarihindeki mantık tarihindeki yeri büyüktür. Descartes’in metot üzerine konuşmaları kitabını okuduğunuz zaman onun da seyahati tavsiye ettiğini görürsünüz. Gençlere en önemli tavsiyem; ahlaklı olmaktır, açık sözlü olmaktır ve iyi niyetli olmaktır. Fesat, plan yapan, kıskanan değil; açık sözlü, dürüst, iyi niyetli olmalıdır gençlerimiz.*

Taha Akyol’dan sonra söz sırası ise tam bir çılgın Türk’te. **Turgut Özakman** hocamızda: *Türkiye’de her eve bir Serv haritası asmak lazım* diyerek başlıyor söze ve geçmişin çabuk unutulup, unutturulduğundan dert yanıyor.

Turgut Özakman hoca; Türkiye’de özellikle genç nesillere, hiçbir devrimin gerekçesinin anlatılmadığından şikâyetçi oluyor. *Biz; tarihsiz, tarihi yanlış bilen gençler yetiştiriyoruz. Türk devrim tarihini ya da yakın tarihimizi anlatan kitapların okunmasına önem verilmesi gerekir* diyor sözlerinin devamında.

Ve sözü çılgın Türklere getiriyor: *Serv antlaşmasını reddetti bunlar. Yüz elli, iki yüz kişi Ankara’da daha çatısı kapanmamış bir binanın içinde Anadolu’dan, büyük şehirlerden gelmiş Anadolu insanları, Londra’da ki, Paris’te ki, Roma’da ki o rugan pabuçlu diplomatlar bu insanların Serv’i reddetmelerine kahkahalarla gülmüşlerdir. Onları*

*aşağılamak için **Çılgın Türkler** dediler. Ama o çılgın Türkler sonunda bunların hepsini yendi. Çılgın Türkler kelimesi bizim Kurtuluş savaşımızın özeti gibidir.*

Özakman, sosyal devlet olgusuna da bir yaşanmışlıkla göndermede bulunuyor: *Ben hukuk fakültesindeyken florist denilen bir hastalığa yakalandım. Bundan idarenin tesadüfen haberi olmuş. Bir gün bir tane memur yollamışlar bizim eve. Kapıyı babam açmış. Babama; “Turgut Özakman’ın oturduğu ev burası mı?” diye sormuşlar. “Hastalandığımı öğrendik. İstanbul’da Valide Vakfı Orataryumunda hastalığı ile ilgili iki aylık yer ayırtık, parası ödenmiştir, dilediği zaman gidip kalabilir” demişler.*

Turgut hoca’dan tüm siyasetçilerimize bir tavsiye geliyor. Söyledikleri hiç de yabana atılacak cinsten şeyler değil: *Dilerseniz dikkat kesilelim: Beş, altı sene evvel yapılmış bir anket var. Üniversiteyi bitirince ne olacaksın diye soruluyor gençlere. Cevap verenlerin % 70’i Türkiye’den dışarı gitmek istediklerini söylüyor. Biz bu kadar mı küstürdük gençlerimizi? Onlara bu kadar mı az ümit verdik? Onları bu kadar mı az sevdik? Böyle bir şey olabilir mi? Türkiye’de ki bütün politikacılar bu anketin üzerine eğilip, ağlayarak okumaları lazım ve bunu düzeltmeleri lazım. Kavga ile meşgul olunacağına bu konuda çalışmak lazım. Konu hassas ve zaman kaybına tahammül olmayan bir sorun olarak orta yerde duruyor. Umarım verilmek istenen mesaj bu yazı aracılığıyla yerine ulaşmıştır.*

Turgut Özakman: *Aydın; bilgili insandır. Radikal insandır. Mutlaka doğruyu söylemek zorundadır. 2023 yılında Türkiye’nin mutlu olacağına inanıyorum. Çünkü tarih hiçbir zaman tersine akıtlamaz. Böyle bulandırılır, bulandırılır eski yolunu bulur tespitiyle ve geleceğe bugünden duyduğu umutla sonlandırıyor sohbeti.*

Turizm Tanıtım Genel Müdürü **Cumhur Güven Taşbaşı** kendi görev alanıyla ilgili bakın 2023 yılı hedeflerini nasıl belirlemiş ve hangi konulara dikkatimizi çekiyor: *2023 yılı için bizim hedefimiz 50 milyon ziyaretçi temin etmek. 50 milyon ziyaretçi, 50 milyar dolar turizm geliri, hedefimiz bu. Tabi bunu yapmak için de turizmde önemli bir şekilde alt yapı yatırımlarına ihtiyacımız var.*

Turizmin sürdürülebilir olması için öncelikle turizmi yaparken doğal, kültür ve tabiat varlıklarıyla dünya mirasının iyi korunması gerekir. Ülkemizde mavi bayrak sayısında ciddi artışlar görüyoruz. Yavaş yavaş mavi bayrak sayısını arttırıyoruz. Şu anda 12'ye yakın mavi bayraklı plajımız var. Bu sayıyı üç, dört misline çıkartmaya çalışacağız. Türkiye'nin yurt dışındaki imajının iyi bir şekilde sağlanması, yani Türkiye'nin yurt dışında tam bir tanıtım atağına geçirilmesi için yoğun bir çaba göstereceğiz.

Çalışmaya başlarken, yıllardır ülkemizde görev yapan ve adeta bizlerden biri haline gelen yabancı bir ülke vatandaşının da görüşlerine yer verelim istedik. Bu tanıma ve beklentilere herhalde **Christoph Daum** kadar uyanını zor bulurduk. Bakalım Herr Daum ne tür görüşleri paylaşmış bizlerle: *Türkiye; nüfus ve yaş ortalamasıyla dünyanın en genç yaş oranına sahip cumhuriyetlerden. O yüzden, çok harika bir geleceği var. Türkiye; dünyanın yaşadığı son ekonomik krizden diğer ülkeler kadar çok etkilenmedi. Stratejik olarak çok önemli bir konumu var Türkiye'nin. Türkiye büyük ölçüde Batı dünyasının içinde olan bir ülkedir. Batı dünyasıyla, dünyanın diğer tarafı, özellikle İslam dünyasıyla köprü görevi görüyor. Bu görevi çok iyi bir şekilde yapıyor. Özellikle bölgenin istikrarı için yeni ülkelerle ilişkileri anlamında da Türkiye'nin rolü çok önemli. Türkiye'de çok iyi bir potansiyel var. O yüzden Türkiye'nin geleceğine inanyorum. Alt yapı olsun, üniversite olsun, eğitim olsun, eğitim düzeyi olsun hepsi sürekli bir gelişme içinde ve bunlar Türkiye'nin geleceği için çok önemli olgular.*

Çalışmanın gerçekleştirildiği dönemde Adana Büyükşehir Belediyesi Başkanlığını yürüten **Aytaç Durak'ın** değerlendirmeleri de dikkate alınacak cinsten: *Parlamenter rejimin zaman zaman tökezlemiş olması, yasal düzenlemelere ilişkin aykırı görüşlere karşın, bugün artık konuşan, halkı ile çağdaş kriterleri yakalamış bir Türkiye'miz var. Doğu'nun, Batı ile ilişkilerinde köprü olabilecek yerdeyiz. Her iki dünyanın temel kavramlarına yakınız. Komşularımız arasındaki ilişkilerin barışı tehdit etmeden yürütülmesi ise çok önemli.*

Günümüzün görüşleri en fazla dikkate değer bulunan futbol yorumcusu, efsanevi futbolcu **Rıdvan Dilmen** mesleki açıdan her insan ne iş yapıyorsa yapsın ahlaklı olmalıdır diyor ve gençlere tecrübelerini aktarıyor: *Yetenekli olabilirsiniz ama sadece yetenek*

yetmez, hep çalışmamız lazım. Okul hayatında da böyle iş hayatında da böyledir. Başarı için gerekli koşul ailenize bağlı kalın. İşinize sadık olun. Doğru söze ne denir?

Hak ve Eşitlik Partisi Genel Başkanı **Osman Pamukoğlu** Paşa ise kendisine 2023 yılı perspektifli yöneltilen soruya; *Cumhuriyetin ilanının yüzüncü yılında, yurttaşlarımızın onuruna yakışır bir şekilde yaşadığı, adil ve sağlam bir devlet yönetimi oluşturmuş, kendi gücünün ve olanaklarının farkına varmış, halkının demokratik bir toplum oluşturduğu, siyasi ve ekonomik bağımsızlığa ulaşmış, yurt içi ve yurt dışında hak ve eşitliği sağlamış, itibarlı, güçlü, tam bağımsız bir Türkiye hedefliyorum* diyerek karşılık veriyor.

Ülkemizde patronlar topluluğu olarak bilinen Türk Sanayicileri ve İşadamları Derneği - TÜSİAD'ın Başkanı **Nazlı Ümit Boyner**; Türkiye'de son yıllarda yaşanan en önemli gelişmenin hızlanmış olan demokratikleşme hamlesi olduğuna vurguda bulunuyor ve ekliyor:

80'li yıllardan bu yana çeşitli olaylar atlatsak da bütününe bakarsak, geldiğimiz nokta önemli bir nokta. Avrupa Birliği sürecinin burada çok büyük etkisi olmuştur. Türkiye 1995 yılında gümrük birliğine geçerek aslında çok önemli bir adım attı. Bir kere üretim modelimize, iş dünyamıza bakarsak biz gümrük birliğini kabul ederek zaten tüm dünyayla rekabet temek zorunda olduğumuzu ilan ettik. Bu da girişimcimizin, sermayemizin, iş dünyamızın kendini daha ciddi bir şekilde yeniden yapılandırmasına, dünyaya ayak uydurmak için kendi içinde köklü reformlar uygulamasına, kurumsallaşmasına, profesyonelliğin öne çıkmasına neden oldu.

Ben açıkçası tarihîmizdeki en önemli noktayı da 2004 senesinde Avrupa Birliği görüşmelerine başlayarak nitelendirmek istiyorum. Bununla birlikte çok uzun zaman halının altına süpürdüğümüz, çözüme bir türlü ulaştıramadığımız konular, artık onları çok hızlı bir şekilde gündemimize alma noktasına geldik. Bu en basit anlamda bakarsak kişisel hak ve özgürlüklerin çok daha yüksek standartlara getirilmesinden başlıyor.

Türkiye geçtiğimiz dönem içinde kendini hem bölgesinde hem dünyada ciddi bir güç olarak hazırladı.

Şunu görüyoruz: Bir kere yaşadığımız krizlerle, hem ekonomik krizlerle, hem Türkiye’de zaman zaman kesintiye uğrayan demokrasi süreci ile aslında son derece dayanıklı, dinamik bir toplum yarattık. Aslında Türkiye toplumu siyasetçilerin önünde gidiyor.

Şimdi önümüze 2023 yılı perspektifini koyarsak bizim için en önemli olan birinci lige atılmamız. Hem ekonomik yönden hem siyasi ve sosyal yönden atılmamız gerekiyor. Şu an da hala bir orta gelirli ülke tuzağının içinde duruyoruz. % 5’in üzerinde büyüme de bile hala çok işsizimiz var. Onlara mutlaka çare bulmak zorundayız.

Finlandiya örneğini her yerde kullanıyorum. Katma değer üreten, rekabetçi ve yurt dışına hizmet, mal ihraç edebilen bir ülke konumuna gelmemiz gerekiyor. Bu da bizim ekonomik dünyamızda çok ciddi mikro reformlar yapmamızdan geçiyor.

Temsili yüksek bir çoğulcu parlamenter sistemi, demokratik bir parlamenter sistemi, bünyemizde oluşturabilmeliyiz. Bu yeni bir anayasa demektir. Toptan kurulan bir anayasa demektir. Bireyin odakta olduğu, bireyin haklarının ve özgürlüklerinin öne çıktığı ve aslında birey için çalışanların da hesap verme sorumluluğunun eşit olarak dağıldığı, hiçbir ayrıcalığın olmadığı bir Anayasa’dan bahsediyoruz. Bu noktada aslında anayasanın yanında belki siyasi sistemimizi de değiştirmemiz gerekiyor. Bence ön seçim sistemi, bizlerin vatandaş olarak siyasi partilerimizin içine de müdahale edebildiğimiz bir sistemi gündeme getirmesi lazım. Bu gerçekten çok önemlidir. % 10 barajı nedeniyle Türkiye’de çok önemli bir seçmen kesimi meclis dışı kalıyor. Bu da aslında demokrasi değil. Çünkü demokrasi, çoğunluğun azınlığa hükmettiği bir rejim değildir. Demokrasi; çoğulcu anlamda, herkesin uzlaşma tabanında temsil edildiği bir sistemdir.

Ümit Boyner kendisiyle gerçekleştirilen mülakatı, bizim de rahatlıkla imzamızı atacağımız şu sözlerle sonlandırıyor: Hiçbir şey bizlerden, bireylerden daha kıymetli değildir.

*Baş müzakereci ve Devlet Bakanı **Egemen Bağış**, insanların önünü kapayan ülkelerin kalkınmalarının mümkün olmadığına vurgu yapıyor ve sözlerini şöyle sürdürüyor: İnsan yüceldiği zaman devlet de yücelir. Yoksa yüce olan devlet değil,*

bireydir. O nedenle bireyin önündeki engelleri mutlaka kaldırmamız gerekiyor. Türkiye'nin Avrupa Birliği ile müzakere sürecinde en önemli kozu Türkiye'nin gençliği ve dinamizmidir. Dünya nüfusunun yaşlandığı bir dönemde Türkiye nüfusunun % 66'sının 33 yaşın altında olması gelecekle ilgili bizlere umut vermektedir. Cumhuriyetin kuruluşunun yüzüncü yılını kutlarken inşallah dünyanın en büyük on ekonomisinden birisi olacağız.

Büyük Birlik Partisi Genel Başkanı **Yalçın Topçu**, geçmiş ve gelecek arasındaki ilişkiye göndermede bulunuyor ve bakın hangi öngörülerini paylaşıyor bizlerle: *Türkiye Cumhuriyeti devleti, üç kıta da hüküm sürmüş ve üç kıtada bütün insanlığa adalet, barış ve mutluluk getirmiş bir büyük imparatorluğun, bin yıllık bir terkinin bakiyesidir. Bu millet çok acılar çekmiştir. Ama çok şerefli bir mirasa sahiptir.*

Ülkemizde dört mevsimi yaşıyoruz. Üç tarafımız denizlerle çevrili. Önümüzde koskoca Asya enerji kaynakları, tarım ve hayvancılık kaynağı mevcut. Bir tarafımızda Ortadoğu enerji kaynakları önümüzde de teknolojisi olan Avrupa. Türkiye böyle önemli bir jeopolitik konumdadır. Keşke 1938 yılından itibaren bu tarafa ülkeyi yönetenler bizim bin yıllık terkiyle alakalı argümanlarımıza dikkatle bakabilseydiler. Yerli ve milli politikalar üreterek hem dünyayı doyurabilirlerdi hem ısıtabilirlerdi. Hem dünyadaki hammaddeyi buradan oraya gönderebilirlerdi. Bu vesileyle dünyanın barışına ciddi katkı sağlayabilirlerdi.

Ve sonrasında günümüz gençlerine seslenip harikulade bir tespit ve temennide bulunuyor: *Bizlerin tek başımıza mutlu olmamız bir şey ifade etmez. Gençlerin millet ve memleket meseleleriyle ilgili olmalarını istiyorum. Ama geçmişin tecrübelerini yaşamış birisi olarak en aykırı fikirleri bile bir tahammül gösterilmelidir. Karşılıklı diyalogu kesmemeliyiz. Meselelerle ilgili en aykırı fikirlere dahi tahammül gösterilmelidir. Geçmişte bizler münazara ortamlarında görüşmedik. Üniversite kantinlerini, salonlarını paylaşamadık, sokakları paylaşamadık ama neticede bir düdük çaldı üç metre kare nezarethaneleri, mahpushaneleri paylaşmak zorunda kaldık. Gençlerin bu oyunlara gelmemesini istiyorum.*

Sadece Diyanet İşleri Başkanı kimliği ile değil son derece saygıdeğer bir entelektüel olarak **Prof. Dr.**

Ali Bardakoğlu'nun tespitlerine dikkat kesilmeliyiz, kanaatindeyim: Asırlar öncesi birikimini yirmi birinci yüzyıla taşımış bir milletiz. Bir büyük mirası omuzunda taşıyıp, öz güveni olan bir büyük ülkeyiz. Cumhuriyetin başarısını cumhuriyetin sahip olduğu o tarihi mirasa bağlamak gerekli. Bu başarıyı büyük bir milletin ortak sağduyusu olarak görmek gerekli.

Az inanan, çok inanan ayırımı yapmadan ortak bir sağduyu yakalamaya çalışıyoruz. Ortak değerler etrafında buluşuyoruz. 80 kadar ülke ile ilişkilerimiz var. Avrupa'da beş milyon kadar soydaşımıza din hizmeti ulaştırıyoruz. İslam ülkeleriyle çok iyi ilişkilerimiz var.

Bu dünya kuruldu kurulalı daima mücadeleler, münakaşalar olmuştur. Önemli olan doğru mücadeleler, münakaşalar gerçekleştirebilmektir. Bu meddücezir ve dalgalanmanın hayırla, iyilikle, güzellikle sonuçlanmasıdır.

Ben daha özgür, daha bilgili ve özgüveni yüksek kurumların ve vatandaşın karşılıklı güven içerisinde birbiriyle paylaştığı birlikte konuşup anlaştığı yol aldığı bir Türkiye hayal ediyorum.

İnsanların; tercihlerine kimliklerine, inançlarına, iç dünyalarına, duyu dünyalarına önem vermek, değer vermek kimsenin kimseyi zorlamadan, kimsenin kimseyi kendine benzetme çabasına girmeden herkesin birbirini sayması ve özgür bırakması gerekir.

Bizim sağlıklı bilgiyi, doğru bilgiyi topluma yerleştirmemiz lazım. Sadece insanları özgür bırakmak yetmez. Onun sağlam bir bilgi zeminini mesela din hakkında doğru bilginin, tarih hakkında doğru bilginin, sanat, edebiyat hakkında doğru bilginin, dünya algısı, uluslararası, dış dünya, iç dünya hakkında doğru bilginin topluma yerleşmesi lazım. Bizim açımızdan önemli olan bir konu da ahlaktır. Bilgi de yetmez. Çok bilen ve doğru bildikleriyle amel eden insanlara ihtiyaç var. Özgürlük yetmez. Sağlam bilgi, doğru bilgi lazımdır. Sağlam bilgi de yetmez. Doğru bildiklerimizi bir davranışa, bir sorumluluğa dönüştürmemiz lazım.

2023 Türkiye'sinde özgürlükler, doğru bilgi ve davranışlara yansımış bir ahlaki sorumluluk olarak kendini göstermiş bir bilgi toplumu oluşturulmalıdır. Bu üçünü geliştirebilirsek ben önümüzdeki yılların

daha iyi olacağını düşünüyorum. Üniversiteler sadece bilgi üreten değil aynı zamanda bilginin eğitimini veren bilgiyi topluma taşıyacak ama davranışlarıyla da onu temsil edecek aydınlar yetiştiren yuvalardır.

Türkiye’de ana muhalefet görevini yürüten ve iktidar olmaya aday Cumhuriyet Halk Partisinin Genel Başkanı **Kemal Kılıçdaroğlu**, Kuruluşunun yüzüncü yılında daha özgür, daha demokratik, güçler ayrılığı ilkesinin tam oturduğu, gelirin hakça bölüştüğü, bölgeler arası dengesizliğin olmadığı, yoksulluğun ve yolsuzluğun olmadığı bir Türkiye umudunda olduğunu paylaşıyor bizlerle ve devam ediyor 2023 yılı endeksli değerlendirmelerine.

2023 yılı Türkiye’inde ülkemizde yaşayan her bireyin mutlu olmasını istiyoruz. Ülkede yaşamaktan mutlu olduğunu, karnının doyduğunu, istihdam alanlarının yaratıldığını, gençlerin gelecekle ilgili endişe duymadığını, herkesin eğitimini tamamladıktan sonra güzel bir ortamda çalışarak ekonomiye katkıda bulunmasını umut ediyoruz.

Dünyadaki ilk 500 üniversite içinde daha fazla üniversitemizin yer almasını bekliyoruz. Bilim ve teknolojik gelişme aslında gelecekte Türkiye’nin dünyada saygın ülkelerden birisi olmasının temel kuralı, temel yoludur. O nedenle üniversitelere, öğretim üyelerine, öğrencilere daha fazla olanak sağlamak, onların bilimsel özelliklerini olabildiğince genişletmek gerekiyor. Tabi bunu yapmak siyasetçilerin görevidir. Bunu yapabilirsek Türkiye daha saygın bir konuma ulaşacak tüm dünyada.

Siyaset kurumuyla, yurttaşlar arasında son yıllarda ciddi bir güvensizlik ortaya çıktı. Bu süreç Türkiye’de demokrasinin önünde en ciddi engellerden birisi olarak algılanabilir. Çünkü siyasetçinin halka güven vermesi ve toplanan vergilerin nereye harcadığını halka anlatması gerekiyor. Yani politikacılar açısından hesap vermenin onurlu bir görev olması gerekiyor. Ama bizim ülkemizde yurttaşlar hesap sormadığı, politikacı hesap vermediği için kaynaklar savurganca harcandı.

Çağdaş demokrasilerde etnik kimlik ve inançlar, siyasetin konusu değildir. İnançlara ve etnik kimliklere saygı duyarak, inançları ve etnik kimlikleri siyasetin odağına getirmeden, onlara saygı duyarak, onların güncel hayatta yaşadıkları sorunları ve

gelecekteki muhtemel karşılaşacakları sorunları çözmektir. Bu politikayı ters düz etmeliyiz. Gençler siyasete daha fazla ilgi duymalı ve mutlaka siyasette odağı oluşturmalıdır. Çünkü gençler idealizmi savunurlar. Gençler bireysel çıkarlarla yola çıkmazlar. Gençler ülkenin çıkarlarını savunurlar. Siyaset; bana ne verecek değil, ben topluma ne vereceğim anlayışı üzerine kurulur. Bu anlayışı eğer yakalayabilirsek gençlerle beraber o zaman ülkede çözemeyeceğimiz sorun yoktur.

Son söz Türkiye Cumhuriyeti Devletinin Başbakanı **Recep Tayyip Erdoğan**'ın. Başbakan Erdoğan, öğrencilerimizle başarının sırrı olarak hayatında içselleştirdiği kavramları paylaşıyor. Söz Başbakan'ın: *Şu kelimeleri, kavramları ben başarının sırrı olarak hayatımda yaşadım, gördüm. Bunlardan birincisi oku, ikinci kelime düşün, üçüncü kelime uygula, dördüncü kelime neticelendir. Okumak başlı başına yeterli değil. Okuduğumuzu ne yapacağız? Düşüneceğiz. Düşünmek de yeterli değil. Düşündüğümüzü, hayata tatbik edeceğiz, uygulayacağız. O da yeterli değil. Neticelendireceğiz ki başarıyı yakalayalım. Bu dört tane kavram birbirinin adeta tamamlayıcılarıdır. Bu bağlamda bilişim teknolojisi çağında dünyayı takip de de önemli adımlar atılıyor.*

Barışa, sevgiye, saygıya katkı sağlamak da çok önemli. Biz; kalem, kılıcın önüne koymuş bir milletin torunuyuz. Onun için de barışı her zaman kavganın önünde gören bir millet olarak geleceğe yürümeliyiz. Dış politikada ki bizim eksenimiz de budur. Dış politikada çok güçlü bir Türkiye olmalıyız.

On yedi milyon kilometre karelik bir toprak üzerindeydik. Oradan yedi yüz seksen bin kilometre kareye düştük. Şimdi bu yedi yüz seksen bin kilometre kare üzerinde, buraları çok çok verimli hale getirmemiz lazım. Gelecek nesilleri çok çok nitelikli hale getirmemiz lazım.

Bilişim teknolojisi sınıflarını % 95 bütün okullarımıza ilköğretim ve ortaöğretim yerleştirdik. Sekiz yüz bine yakın bilgisayarı kullanıma gönderdik. Kitapları ücretsiz olarak dağıtıyoruz. Bütün bunların hepsi Büyük Türkiye için diyor Başbakan.

Evet; bizlerle paylaşılan düşüncelerden derlediklerimiz bunlar. Biz de birkaç kelam edip, şimdilik kaydıyla bu bahse nokta koyalım.

Milleti yönetmeye talip olan devlet adamlarımız, hâlihazırdaki durumu iyi tahlil etmeli ve gelecek hedeflerini kesin ve açık bir şekilde belirleyip, toplumu bu yönde topyekûn yönlendirebilmelidir. Değişen şart ve koşullar toplumda ki her kesimin anlayabileceği biçimde tasarlanmalıdır. Devlet adamları bütün bu gelişmeleri değerlendirecek tarih suuruna ve analiz gücüne sahip olmalıdır. Devlet adamı, peşinden sürüklediği geniş halk kitlelerini yüksek ideallerle donatabilmelidir.

Bizler; bu yola kendini adayan insanlara, rahatlıkla seçilmiş fertler diyebiliriz ve tarihimizin şanlı sayfalarında bu seçilmiş değerleri de çok rahatlıkla gözlemleyebiliriz. Seçilen bu yiğitler çoğu kez kendilerini feda edercesine çabalayıp, çalıştıkları için onlar bu milletin değerli evlatları olarak anıldılar.

Onlar; Amerikalıların; *lame-duck policy* – *topal ördek politikası* dedikleri türden yanlışlıklara ve acizliklere hiç saplanmadılar. İtibarlarını kaybetmediler. Hükümet olup da iktidar olamama acizliğini de yaşamadı ve yaşatmadı bu yiğitler, ne kendilerine ne de milletlerine. İşte bizler 2023 yılının eşliğinde bu vasıftaki yiğitlerin yenilerinin bekleyicileri ve duacılarıyız.

Büyüklerin dillendirdiği; *sene, baharından bellidir* sözünün ışığında bu günden on iki yıl sonrasına kestirimde bulunmaya gayret ediyoruz. Kolay bir işle meşgul olmadığımızın farkındayız. Amacımız geçmiş yıllarda yapılan yanlışlıklardan ders almak ve bu kutlu milletin eliyle tüm mazlum halkların bir kez daha dirilişine vesile olmaktır. Birileri artık sinsice tezgâhladıkları oyunları rahat uygulamaya koyamasın, benim milletim bir kez daha titresin ve kendine gelsin, aslına dönsün ve emperyalist güçleri bir kez daha yerle bir etsin, su görünsün ve artık teyemmüm bozulsun diye uğraş veriyoruz.

Bizler, artık biliyoruz ki gün bir medeniyet tezi yazma günüdür. Bu tezin merkezinin ne olacağına karar verme günüdür. Hiç lafı dolandırmaya gerek yok. Merkez bellidir. Merkez Türkiye'dir. Bayrağın; düştüğü yerden kaldırılıp, yükseleceğine inanalar için merkezin belirginliği gün kadar açıktır, berraktır.

2023 Türkiye'sini kuracak olan genç adamlar bilmelidirler ki verecekleri dillere destan onurlu mücadele sonrasında sadece onlar kurtulmayacaklar. Sadece sevdiklerini ve ülkelerini de kurtarmayacaklar. Bu günden itibaren gösterecekleri gayretler, onların şahsında bütün dünyanın kurtuluşuna vesile olacaktır.

Görev bu kadar değerli ve önemlidir.

Son sözü üstadın dizelerine bırakalım:

Doğacaktır sana va'dettiği günler Hakk'ın,
Kim bilir, belki yarın, belki yarından da yakın.

Görebilenler gözler için yarın, hiçbir zaman
bugünkü kadar yakın olmadı.

2023 Yılında Nasıl Bir Türkiye? (IV)

Tarih 18 Mayıs 2009 Pazartesi, yer Afyon Kocatepe Üniversitesi Ahmet Necdet Sezer Kampüsü Atatürk Kongre Merkezi. Afyon Meslek Yüksekokulu Pazarlama Programınca hazırlanan ve başkanlığını yürüttüğüm **Gökkuşuğunun Renkleri Türkiye'nin Değerleri Konuşuyor** temalı 3. Gençlik Çalıştayı gerçekleştirildi. Gerçekleştirdiğim çalıştay açılış konuşmasını bu gün tekrar gözden geçirdiğimde güncel mesajlar ile donanmış olduğunu fark edebiliyorum. Bakın, neler söylemişim iki yıl önce bu konuşmamda:

Bizler; insan insanın imkânıdır, anlayışına yürekten inanan bir grup olduğumuz için bu çalışmalar boyunca büyük bir keyif aldık. Meslektaşlarımdan birçoğu böyle bir çalışma noktasında öğrencilerimi nasıl motive ettiğimi sorduğunda muhataplarıma hep aynı cevabı verdim: Onların gözlerinin içine bakıyor ve şöyle sesleniyorum: Sizlere çok güveniyorum.

Prensip olarak, bizim gerçekleştirdiğimiz her çalışma, bu güne dek başka projelere zemin hazırlamıştır. Kim bilir birlikte olacağımız bu akşam,

*zihinlerde, sizlerin vereceği ilham sonrası gelecek yıl için nasıl değerli ve özgün fikirler filizlenecek. Şu an bunu düşünmek bile beni heyecanlandırmaya yetiyor. Son söz; şu an aranızda bu çalışmayı takip eden Pazarlama birinci sınıf öğrencilerime: **Hazır olun, daha iyisi her zaman yapılabilir.***

Hazır olmalarını salık verdiğim öğrencilerim ve sonrasındaki jenerasyonla “**2023 Yılında Nasıl Bir Türkiye?**” sorgulamasına giriştik ve kapsamlı bir çalışma gerçekleştirdik. Bu çalışma 20 Mayıs 2009 tarihinde başladı ve 9 Mayıs 2011 de tamamlandı. Çalışmaya yaklaşık iki yıl emek verildi. Toplumun nabzını tuttuğuna inandığımız her biri birbirinden değerli kırk üç kişiyle birebir görüşmeler gerçekleştirildi.

Kimler yoktu ki tarihe not düşmeyi hedeflediğimiz bu çalışmada: Türkiye Büyük Millet Meclisi Başkanı Mehmet Ali Şahin, Başbakan Recep Tayip Erdoğan, Anayasa Mahkemesi Başkanı Haşim Kılıç, Ana Muhalefet Partisi Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu başta olmak üzere; üç siyasi parti genel başkanı, beş bakan, bir büyükelçi, bir milletvekili, iki belediye başkanı, iki Ticaret ve Sanayi odası başkanı, dört iş adamı, dört akademisyen, beş gazeteci – yazar, iki dini önder, iki genel müdür – bürokrat, üç sanatçı, bir federasyon başkanı, iki sivil toplum kuruluşu başkanı, iki spor adamı.

Bu bağlamda öğrencilerime kapılarını ve gönüllerini açan tüm değerli katılımcılara bu vesile ile şükranlarımı sunuyorum. Bu çalışmanı iki yıl içinde gerçekleştirildiğinden bahsetmiştim. İki yıl boyunca derlenen bilgiler dökümleri yapıp değerlendirildi ve bu sütunlar aracılığıyla üç farklı makale olarak ilgililerin bilgilerine sunuldu. Bu metin uzun bir çalışmanın dördüncü ve son yazıya dökülmüş bölümüdür.

Değerli muhataplarımızın fevkalade önemli görüşleriyle sizleri baş başa bırakmadan önce belirtmeliyim ki. Bu günlerde moda halini alan 2023 Türkiye’si ile ilgili değerlendirmeler yola çıktığımız Mayıs 2009’da bu kadar popüler değildi. Aradan geçen iki yıl içinde bu başlıklı bir konuyu masaya yatırmış olmamızın ne kadar önemli olduğuyla yüzleşmiş olmak da bizleri ziyadesiyle mutlu etti.

Söz sırası şimdi her biri birbirinden değerli konuklarımızda. Bu bağlamda son yazının ilk sözünü Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin başkanı Sayın Mehmet Ali Şahin'e devretme vaktidir. Sayın başkan ilk etapta Cumhuriyetimizin kuruluş aşamasındaki dönemlerden bir tespit yaparak başlıyor görüşlerini bizlerle paylaşmaya: *O zaman lastik satan bayi yok, lastik alacak para yok. Şimdi Türkiye 200'den fazla ülkeye ihracat yapan son derece gelişmiş teknolojiye sahiptir. Ve yılda ihracat rakamı 110 Milyar doları aşan bir ülke olmuştur. Cumhuriyet kurulduğunda nüfusumuz 12 milyondur. Kişi başına düşen milli gelir 45 dolardı. Ve yıllık bütçemiz 23 yılının bütçesi 110 milyon Türk lirasıydı. Ama şimdi biraz öncede söylediğim gibi 73 milyon nüfusa sahibiz. Kişi başına düşen milli gelir son hesaplamalara göre 15.000 doları geçmiştir. Ve artık bizim bütçemiz eski para birimiyle katrilyonlarla ifade edilmektedir. Türkiye gerçekten her alanda büyüyerek Avrupa'nın 6. Büyük ekonomisine, dünyada 16. Büyük ekonomiye sahiptir.*

20 milyona yaklaşan ilköğretim, ortaöğretim ve lise - üniversitelerde tahsil gören gençlerimiz var. 2023 yılında bizim şu anda yaptığımız görevleri bu gençler omuzlayacak yani sizler omuzlayacaksınız. Sizler Türkiye'nin sorumluluğunu üstleneceksiniz. Sizlerin heyecanı, azmi, gelecekle ilgili umutlu beklentileri bizim bu konudaki umutlarımızı artırmaktadır. Türkiye dünyada jeopolitik olarak çok önemli bir noktadadır. Doğu-Batı, Kuzey-Güney enerji kaynaklarının geçiş yolları üzerindedir. 2023 yılında doğudaki birtakım enerji kaynakları battıya Türkiye üzerinden ulaşacaktır. Kuzeydekiler güneye yine Türkiye üzerinden ulaşacaktır. Herhalde takip ediyorsunuzdur Türkiye'nin dış politikası komşuları ile sıfır sorun eksenine üzerine oturtulmaktadır.

Türkiye'yi yönetenlerin bu gücü halktan almakta olduğunu vurgulayan Şahin devam ediyor açıklamalarına: *Çünkü milletimizin ufku geniştir. Türkiye'yi yönetenlerinde ufkunun geniş olması lazımdır. İşte şu an TBMM çatısı altında bulunuyorsunuz. Burası milletimizin iradesinin tecelli ettiği yerdir. Türkiye'nin sorunlarının tartışıldığı ve çözüm bulunduğu tek yer burasıdır. 90 yıl öncede böyleydi, şimdi de böyle, 2023 yılında da böyle olacaktır.*

Cumhuriyet kurulduğunda bir tek üniversitemiz vardı. O da üniversite değildi. İstanbul

Darülfünun 1933'te üniversiteler kanunu çıktığında üniversiteye çevrilmiştir. İstanbul'da üniversite Beyazıt'taydı. Şimdi 154 tane üniversitemiz var. 102 tanesini devlet, 52 tanesini de vakıf üniversitesidir. Bu sayıda gittikçe artmaktadır. Çünkü hükümet tarafından meclisimize yanılmıyorsam 2 vakıf üniversitesi daha kurulması ile ilgili kanun tasarısı geldi. Sevk ettik ilgili komisyona. Afrika'da son üç yılda Türkiye 20'den fazla büyükelçilik açtı. Birçok ülkede bizim temsilciliğimiz yoktu.

Sayın meclis başkanı gençleri de unutmuyor ve tavsiyelerini sıralıyor: *En az bir tane lisan bilin, mümkünse birkaç tane olsun; ama sadece batı dilleri olmasın. Çünkü Türkiye sadece Batıya değil, dünyanın dört bir yönüne yönünü çevirmiş onlarla iletişim kurmaya çalışan bir ülkedir.*

Ülkenin, vatanın ve milletin bölünmezliği ilkesinden taviz vermeden çözüme imkânına sahip olduğunu belirten başkan Şahin, terör sorunu da çözüldüğünde Türkiye'nin elini kolunu bağlayan başka bir sorunun kalmayacağını belirtiyor. Son söz bu bağlamda geliyor: *Türkiye'yi uzun yıllardır meşgul eden terör sorununu Türkiye halletmelidir. Çünkü terör sebebiyle hem insan kaybına yol açtı hem de maddi kayıpları oldu Türkiye'nin terörle mücadelesinde farklı rakamlar ortaya çıkıyor. Ama 300 milyar dolardan fazla parasal olarak kaybımız oldu. Mesela bunu terörle mücadele için değil de Türkiye'nin kalkınması için kullanabilseydik herhalde Türkiye şu anda çok daha farklı yerde olurdu.*

Türkiye Cumhuriyeti devletinin bir imparatorluk bakiyesi üzerine milli bir devlet kurma projesi olarak ortaya çıktığına vurgu yaparak başlıyor sözlerine Anayasa Mahkemesi başkanı Haşim Kılıç ve devamında; *bu süreçte millet oluşturma politikalarının belli zorlukları hala devam etmekle birlikte milli devlet oluşturmakta başarılı olunmuştur. İçeride sorunlarını büyük ölçüde çözen güçlü bir Türkiye'nin uluslararası alanda da sözü geçen saygın bir aktör olmaması için bir neden yoktur görüşlerine yer veriyor.*

Ülkemizde üniversitelerin sayısının çok hızlı bir şekilde artmakta olduğunu vurgulayan Kılıç: *130'un üzerinde üniversitemiz vardır. Bilimsel üretimimiz giderek yükselmektedir. Ancak üretilen*

bilim teknoloji ve sanayiye dönüştürülmesinde hala büyük bir eksiklik söz konusudur tespitlerinde bulunuyor.

Demokrasi ve özgürlükler açısından bütün sorunlarını çözmüş bir Türkiye'nin insani potansiyelini harekete geçirerek, kültürel, sanatsal, bilimsel, teknolojik ve ekonomik konularda özgün ve yenilikçi ürünleriyle kısa sürede bir cazibe merkezi haline gelmesi mümkün gören Kılıç, sanayi üretiminin ve ticaret hacminin artması ile Türk malları dünya pazarlarında saygın bir yere sahip olurken aynı zamanda sanatsal ve kültürel üretimi ile de dünyanın saygın salonları Türk sanatçıları ağırlamalı, en büyük kitapçıların raflarını Türk yazarlar doldurmalıdır temennisinde bulunuyor.

2023 yılına kadar olan süreçte Türkiye'nin önündeki en önemli engeli kendi iç sorunları olarak değerlendiren Kılıç, *ekonomisini güçlendirmiş bilimsel ve teknoloji olarak daha da gelişmiş ve yaklaşık 25 yıldır devam eden terör sorununu çözmüş bir Türkiye bölgesinde ve dünyada daha da aktif bir konuma geleceğinin altını çiziyor.*

Gelişmiş Batı toplumları dünya nüfusunun %13-15'lik oranını oluştururken enerji tüketiminin %75-80'ini tekelinde bulundurduğu tespitinde bulunan Anayasa Mahkemesi Başkanı, bu verilere göre bilim ve eğitim alanında bir stratejisi olmayan ve bu hedeflere ulaşmak için yeterli kaynağı ayırmayan ülkelere başarılı olma şansı vermiyor. Ülkemizde de bu alanlara ayrılan kaynakların diğer alanlara göre az olduğu da önemle vurguluyor.

Batılılar karşısında aşağılık, doğulular karşısında ise büyüklük kompleksine dayalı tepkisel ve hastalıklı ruh halini terk ederek imkân ve kabiliyetlerinin sınırlarının farkında, özgüvene sahip bireyler yetiştirilmesi gereğine vurgu yapan Kılıç, tarihine ve kültürüne vakıf, kültürel değerleri ile barışık aynı zamanda batının ve doğunun zenginliklerinin ve sınırlılıklarının farkında olan analiz ve sentez yapabilen bireyler ülkenin ve dünyanın geleceğine yön vereceğine olan inancını paylaşıyor bizlerle.

Bundan sonra dünyadaki güç dengesini belirleyecek olan en önemli unsurun enerjiyi kontrol edebilmek olduğuna vurgu yapan iş adamı Ali

Ağaoğlu ise batıya açılma noktasında Türkiye'nin jeopolitik önemine dikkatlerimizi çekiyor.

Türkiye'nin enerjisi kontrol edebilen ve bu alanda her zaman söz sahibi olan ülkelerden bir tanesi olacağını öngören Ağaoğlu, yeterli bulmasa bile ülkemizde gerçekleşen atılımlara da dikkat çekiyor: *Biz yerli malı haftalarında okula götürüp de sergilenebilecek yerli malı ürününü bulmakta gerçekten zorlanırdık. Bugün Türkiye özellikle üretim konusunda iyi bir noktaya gelmiştir.*

2023 senesinde ben Türkiye'yi dünyanın ilk 10 ekonomisi arasına gireceğine yürekten inandığını dillendiren Ağaoğlu, son dönemde yaşanan 2008 ve 2009 küresel krizlerinin Türkiye'nin daha önce yaşamış olduğu tecrübelerden dolayı bu kriz ortamında çok çabuk adapte olan iş adamıyla, bürokratiyle, siyasisiyle çabuk karar alabilen çabuk uygulayabilen genç dinamik yapısından dolayı küresel krizden belki en az zarar gören ülkelerden birisi olduğuna dikkatlerimizi çekiyor.

Ali Ağaoğlu'nun tam da bu esnada gençlere de tavsiyeleri var: *Gençlerimiz kesinlikle çabuk pes ediyorlar. Mücadele, biraz daha mücadelecilik huyumuzu kazandırmamız lazım. Aceleci ve tez canlılar. Hemen olayım istiyorlar. Biraz daha mücadelecilik olmalarını tavsiye ediyorum.*

Türkiye'nin en önemli eksikliğinin uzlaşma kültüründen yoksunluk olduğuna göndermede bulunan Ağaoğlu demokrasinin daha yerleşik hale gelmesini temenni ediyor. *Başkasının hakkına tecavüz ediyorsan işte o zaman bu doğru olmuyor. Beraber yaşamayı öğrenmemiz lazım. Birbirimize saygımızı daha çok ön plana çıkarmamız lazım diyor.*

Ekip çalışmasına önem veren bir insan olduğunu vurgulayan Ağaoğlu'nun iş yaşamıyla ilgili tavsiyelerine kulak verelim: *Staj için gelen insanı muhakkak işin içine sokun. Ona ayak işleri, fotokopi işleri yaptırın. Maalesef bakıyorsunuz bir mühendis, bir mimar mezun oluyor, diplomasını alıyor, geliyor ama şantiyeye girdiği zaman dünyasını şaşırıyor. Hiçbir şey bilmiyor yani diploma eğitim çok önemli diploma, önemli ama o diplomayı eğer sen fiili hayatta yani çabuk oluyor işte üç sene dört sene mezun oluyor, diplomayı alıyor ama biz o çocuğu yine şantiyede en az 2 sene daha eğitiyoruz. Avrupa'daki*

12-13 tane üniversiteden talebeler, hocalar geliyor. Bizim şantiyemizde staj görüyorlar ama maalesef bizim yerli üniversitelerimizden bu talepte çok karşılaşmıyoruz. Bu konuda üniversitelerimizle daha sıkı bir iş birliği yapmayı arzu ediyoruz. Tabi burada bizimde eksiklerimiz var.

Bu değerlendirmeler sonrasında söz sırası akademisyen, gazeteci - yazar Prof. Dr. Mehmet Altan hoca'da: *Türkiye, kişi başına düşen gelir açısından Dünyada ki ülkeler arasında 58. sırada, yine rekabet açısından 61. sırada, kadın erkek eşitliği açısından 136 ülke arasında 127. sırada. Bir başka açıdan bu saydığım geldiğim istatistiklerin toplamını verebilecek olan bir başka istatistiğe göre, yani Birleşmiş Milletlerin insani gelişme endeksine göre 169 ülke içinde 83. sırada. Bu sıralamalara baktığımız vakit henüz arzulanan bir noktaya gelemediğimiz ama bir ölçüde bir yol kat ettiğimiz gözüküyor.*

Bizdeki eğitim Türkiye ile Türkiye'yi kıyaslar. Ama Türkiye'nin aldığı yol alması gereken yol ve yer küremizdeki mevcut konumunu daha sağlıklı daha propagandadan uzak, daha sağlıklı, objektif değerlendirmenin tek ölçütü Türkiye'yi diğerleriyle kıyaslamaktır.

Zenginlik konusunda da Türkiye de kişi başına gelir artıyor, bu siyasetin bir propaganda malzemesi, bu artış da gerçekten Türkiye'yi Türkiye ile kıyaslarsan önemli bir artış, olumlu bir artış ama örneğin kişi başına 10.000 dolarlık yıllık bir gelir Amerika Birleşik Devletlerinde fakirlik eşiğidir. Yani hep bir kıyas yaparak bakmak lazım. Temel sorunlarımızı insan odaklı, yönetilen odaklı ve bu klasmandaki yerlerimizi temel alınarak yapılan bir tartışmayı gündeme getirirsek, temel sorunlarımızı gündeme getirirsek Türkiye daha fazla nasıl zenginleşir, mesela Almanya ile aşağı yukarı aynı nüfusa sahibiz ama Almanya bizden beş misli daha fazla üretiyor.

Bugüne kadar tartıştığımız burayı kim yönetecek tartışmasının yerine, bizi nasıl yönetecekler? Tartışmasını geçirebilirsek 2023 te çok daha ileri bir noktaya varabileceğimizi dillendiren Altan sözlerine şöyle devam ediyor: *Türkiye demin söylediğim bağlamda bütün iskeleti yeniden inşa edecek, kurumsallaştıracak, dönüştürecek Dünya*

standartlarında bir insana layık refah ve özgürlük yaratacak yapısal bir atılım lazım, bunları bu şekil tartışsak rahatlıkla bu işi başaracağımızı düşünüyorum. İnsan odaklı özgür, zengin bir Türkiye. Halkına güvenen, insanıyla uğraşmayan, mağdur yaratmayan bir rejim ve birbirini mağdur etmeyen insanlar, vatandaşlar dünya standardında bir zenginlik ve özgürlük.

Altan hocanın siyasetçilere de bir çift sözü var: *Mesela “Dünyanın en büyük 10. Ekonomisi olacağız” diyorlar siyasetçiler ama bunun bir anlamı yok Çin, dünyanın en büyük ikinci ekonomisi oldu ama kişi başına gelirden 99. sırada, insanın, bireyinin geliri. Yani siyaset propaganda yapacağı bir şeyi söylüyor ama esas insanların yaşam standartlarını yükseltecek diğer konuyu eksik bırakıyor.*

Yeni hayatı oluşturan süreçte inovasyonun önemine dikkatlerimizi çeken Altan: *Dünyanın geldiği noktada onun dilini konuşarak, onun verdiği sinyalleri algılayarak kol gücüyle sermaye ile toprakla değil beynin yaratıcılığı ile bağlantılı bir hayat ve dünyanın her tarafında bunu ifade edebilecek idame ettirecek, kuracak, kaldıracak bir özgüven, bilgi birikimi, donanım bunlar olmadığı vakit Türkiye istediği yere gidemez görüşlerini dillendiriyor.*

Avrupa Birliğini; vatandaşın hayatını daha nitelikli hale getirmek için bir mevzuat anlayışı, zihniyeti değiştirilmesini isteyen bir örgüt olarak tanımlayan Altan hocanın bölgemizde yaşanan son gelişmelere yönelik de söyleyecekleri var: *Müslüman 57 tane ülke var dünyada bu 57 Müslüman ülkenin nüfusu 1 Milyar 600 Milyon yani yaklaşık aşağı yukarı dünya nüfusunun dörtte biri 57 Müslüman ülke tarafından oluşturuluyor. Ama bu 57 Müslüman ülkenin toplam üretimi %7 yani 57 Müslüman ülke çok fakir, onun için içeride çatışmalar, kargaşalar, kavgalar sürmekte. Ve yoksulluk çok derin bir acı. Şimdi dünya sistemi bu tek adamlı, devletçi yani halkı yok sayan, zenginliği yok sayan bu anlayışı yavaş yavaş tasfiye ediyor.*

Mehmet Altan hocadan sonra söz sırası Maliye bakanı Mehmet Şimşek'te: *Türkiye ekonomisinde sağlanan istikrarın kalıcı hale getirilmesi için yapısal reformların kararlılıkla*

sürdürülmesi önem taşımaktadır, sözleriyle başlıyor sayın bakan ve devam ediyor açıklamalarına: Bu kapsamda; mali sektör yeniden yapılandırılmış, kamu mali yönetiminde şeffaflık ve etkinlik artırılmıştır. Gelir İdaresinin iyileştirilmesine yönelik düzenlemeler yapılmış, yatırım ortamı ile sosyal güvenlik ve sağlık sisteminin iyileştirilmesine yönelik adımlar atılmıştır. Ayrıca ürün piyasalarının rekabete açılması yönünde önemli adımlar atılmış ve serbest piyasa ekonomisinin işlerliğinin artırılmasına dönük olarak özelleştirme uygulamalarına ve piyasa gözetim mekanizmalarının oluşturulmasına ağırlık verilmiştir.

Son sekiz yılda en büyük kaynağın eğitime ayrıldığına dikkatlerimizi çeken Bakan Şimşek: *Türkiye, OECD ülkeleri içinde eğitime en fazla kaynak ayıran ülkelerden birisidir* diyor. Gerçekleştirilen ar-ge reformu ile verimliliği yüksek, inovasyona ve kaliteli ürüne dayalı, teknoloji yoğun üretimi desteklediklerini belirten Bakan Şimşek; *Türkiye, bu sayede yüksek büyüme potansiyeli ile Avrupa için üretim merkezine dönüşmektedir. Hedefimiz, Türkiye'yi sahip olduğu yüksek potansiyeli ile dünya'nın da üretim üssü haline getirmektir. Enerjide dışa bağımlılığın azalması da ülkemizin geleceği için çok önemlidir* görüşlerini dile getiriyor.

Diğer ülkelerdeki çok uzun bekleme süreleri ve sağlık hizmeti fiyatlarının yüksek olması gibi nedenlerin, Türkiye'yi cazip bir sağlık hizmetleri üssü haline getirdiğini vurgulayan Maliye Bakanı: *Dünyada ilk 225 müteahhitlik kuruluşu arasına 31 firmasını yerleştiren ve yüklendiği iş hacmi itibarıyla yıllık 25 milyar doları aşan dünya taahhüt sektöründe, 130 milyar doları bulan iş kapasitesiyle birlikte dünyada ikinci sıraya yükselmiş bir müteahhitlik sektörüne sahibiz* bilgisini de paylaşıyor bizlerle.

Maliye Bakanı Mehmet Şimşek farklı alanlardaki tespitlerini ise şöyle dillendiriyor: *Avrupa Birliği ülkelerinde satılan her 3 beyaz eşyadan biri Türkiye'den ithal edilmektedir. Türkiye 2040–2050'li yıllarda dünyanın en gelişmiş, kişi başına düşen milli geliri 60 bin dolar civarında olan, dünyanın en büyük ilk 10. Avrupa'nın en büyük 3. ekonomisi noktasına gelecektir.*

Ekonomik kalkınma ile demokrasinin at başı gitmesi gerektiğine inanıyorum. Geçmişte siyasi istikrarsızlığın kronik enflasyon ve bütçe açıkların yol açtığını gördük. Bugün ise sekiz yıldır kazanılmış olan ekonomik ve siyasi istikrar mevcuttur. Türkiye bugün güçlü ve istikrarlı bir hükümet olmanın avantajlarını yaşamaktadır. Ekonomik gelişmede bilgi yoğun, yüksek katma değerli mal ve hizmet üretimi ön plana çıkmış, özellikle iş gücünün eğitim seviyesi ve gerekli yeteneklere sahip olması önem kazanmıştır.

Şu anda atlatmakta olduğumuz küresel kriz bir kez daha gösterdi ki iyi eğitilmiş, dışa açık, yenilikçi ve değişimi kucaklayan, pozitif düşünceye odaklı beşeri sermaye gücü çok önemlidir. Avrupa birliğine üyelik için uyum sürecini tamamlamış, istikrar içinde büyüyen, gelirini daha adil paylaşan, küresel ölçekte rekabet gücüne sahip ve bilgi toplumuna dönüşmüş bir Türkiye için çabalıyoruz. Hedefimiz kuruluşunun 100. yılında dünyanın en büyük 10, Avrupa'nın ise en büyük ilk 3 ekonomisi arasında yer alan Türkiye'dir. Bütün vatandaşların özgür ve güvenli bir şekilde ekonomik ve toplumsal refahtan hak ettiği payı aldığı bir Türkiye hedefliyoruz.

Dokuzuncu Kalkınma Planında, rekabet gücünün ve istihdamın artırılması, beşeri sermaye ve sosyal dayanışmanın güçlendirilmesi, bölgesel gelişmenin sağlanması ile kamu hizmetlerinde kalite ve etkinliğin artırılması ekonomik ve sosyal gelişme eksenleri olarak belirlenmiştir. Gençlerimize mutlak demokrasiye inanan, sağlıklı iletişim kurabilen, farklılıklara saygı gösteren, bütünleştirici, kültürüne sahip çıkan bir nesil olmalarını tavsiye ediyorum. Türkiye, çalışkan ve araştırmacı bir yapıya sahip, teknolojiyi kullanabilen ve yeni teknoloji üretebilen, ortak çalışma kültürüne sahip gençlerle yükselecektir. Gençlerimizin Avrupa Birliği ile entegrasyon, bilgi toplumuna dönüşüm ve adil gelir dağılımı gibi konulara öncelik vermesini tavsiye ediyorum

İş adamı Cemal Kadooğlu; Turgut Özal'ın iktidar dönemi başladıktan sonra Türkiye'nin bir kabuk değiştirip dünya'ya açıldığına inananlardan.

2023'e kadar Türkiye aşağı yukarı 500 milyon dolar civarında bir ihracatın yapmamasının nedenini bir işadamı olarak göremiyorum diyor Kadooğlu ve ekliyor: Bu coğrafyada bizlerle yüzyıldır barış içerisinde yaşamış geçmişte Osmanlının parçası olan

23 devlet ortaya çıkmıştır. Tarihsel geçmişimizin ortak noktalarından dolayı onların gözünde bir ağabey konumundayız. Güven ve istikrar gelecekte bize doğal olarak birçok fırsatlar sunacaktır. Bununla ilgili en önemli zorluk bana göre ekonomik ve sosyal istikrarımızı bozacak kendi iç çekişmelerimizdir.

Ülkemizin bir barış ve istikrar denizi gibi herkesi kendine çeken bir yapıya kavuşmasını dilediğini vurgulayan Kadooğlu sözlerini şöyle sonlandırıyor: *Bir kesim, öbür kesimi ötekileştirmemelidir. Her kesim, diğerinin anayasal hak ve özgürlüğüne saygı göstermelidir bunu da samimiyetle yapmalıdır ki sevgi, saygı ve kardeşlik bu topraklara daha çok kök salsın. İstikrarsızlığın olduğu yerde yatırım, iş, aş, ekmek olmaz hepimiz kaybederiz.*

Antalya Ticaret ve Sanayi Odası Başkanı Çetin Osman Budak ise; ülkemizin son derece stratejik bir coğrafyada bulunduğu vurgu yaptıktan sonra sözlerine devam ediyor: *Baktığımız zaman 3 saatlik uçuş mesafesinde dünya nüfusunun üçte birine hitap edebiliyoruz.*

Ciddi enerji kaynaklarına sahip olmasak da arzın ve talebin kesiştiği noktada olduğumuza vurgu yapan Budak, değerlendirmelerine devam ediyor: *İhracatımız istenilen düzeyde değil. Uzun vadeli sektörel stratejilerimizi belirleyip hareket ettiğimizde bu eksikliğimizi de gidereceğimizi düşünüyorum. Türkiye aynı zamanda enerji kaynaklarının geçiş noktasında. Bu aynı zamanda bir güç demektir. Bu konum iyi kullanıldığında uluslararası alanda söz sahibi olmak mümkündür. Bunun için özellikle dış ilişkilerde uzun vadeli vizyonların belirlenmesi ve bu doğrultuda planlamaların yapılması çok önemli. Başarılı bir hedefin ortaya konması ve o hedef doğrultusunda yapılacak planlama ve bu plana harfiyen uyarak sağlanır. Bu çok önemlidir. Bu anlayış sindirilmelidir. İşletmelerde eskiden üretim önemli iken, zamanla pazarlama öne çıkmış, şimdi ise inovasyon. Gençlerin de bu değişimi takip etmeleri çok önemli.*

Sözü devralan iş adamı ve Adana milletvekili Ümit Özgümüş bizleri seksen sekiz yıl geriye götürüyor ve dikkat çeken, özgün tespitlerde bulunuyor: *Daha 1923'te yaptığı İzmir İktisat*

Kongresinde Türkiye ekonomisinin 50–100 yıllık hedeflerini çizmiş, nerde kalkınmasını, nasıl kalkınmasını ortaya koymuş, özel sektör eliyle kalkınmayı ön plana koymuştur. Şimdi küresel ekonomi ile birlikte yani 90’lardan sonra dünyanın küresel ekonomiye girmesiyle birlikte iyi gelişmeler var. Türkiye sonunda geç de olsa ar-ge faaliyetlerinin ve teknolojiyi geliştirmenin gelişmiş ülkelerle, teknoloji farkının kapatmasını öneminin farkına orada vardı. Üç sene önce ilk kez olarak TÜBİTAK’ın ar-ge faaliyetlerinin 400 milyon liraya ondan sonra 2009 yılında 500 milyon, 2010 yılında 620 milyon liraya çıkarıldı ve bunun sonuçları da görülmeye başlandı.

Israrla söylüyorum ki teknolojik olarak dışa bağımlı olan bir ülke bölgesinde hiçbir zaman gerçek bir lider olamaz tespitinde bulunan Özgümüş’ün gençlere de tavsiyeleri var: Israrla söylemek istediğim sizin gibi gençlere bir defa özgür ve bağımsız bir kafanız olsun. Özgür ve bağımsız bir kafada ancak çok fazla okumaktan geçiyor. Bölümünüz, uzmanlığınız, konumunuz ne olursa olsun, bir defa felsefe okumak zorundasınız. Evrenin değişim dinamiğini kavrayamayan meslek sahibi kendini geliştiremez.

Ankara Büyükşehir Belediye Başkanı Melih Gökçek, son yıllarda dış politika sahasında yaşanan olumlu gelişmelere dikkatlerimizi çekerek başlıyor sözlerine: Sağınız solunuz emniyet içerisinde olursa sıkıntı içerisinde olmazsınız. Otomatikman yatırımlarınızı ülkenin kalkınması için yaparsınız. Bu müthiş diplomasiden dolayı ben iktidarına gerçekten teşekkür ediyorum.

Başkan Gökçek Türkiye’nin istikbalini gençlerin çağın teknolojilerine uygun dalları seçmelerinde gördüğünü dillendiriyor ve kendinden örnek veriyor: 21–22 yaşında olsaydım, herhalde yine döner dolaşır bende medyayı seçerdim.

Başkanın geleceğe yönelik öngörülerini de alıyoruz: Ankara’nın bir alışveriş merkezi, bir eğlence merkezi ve aynı zamanda da inanç turizmine hizmet eden bir merkez haline gelmesini çok arzuluyorum. Bu günlerde dördüncü avantajımızda termal turizmin teşviki.

Çalışmamıza katkı sağlayan bir diğer iş adamı Abdulkadir Konukoğlu ise Türkiye'nin günümüzde atakta olduğunun altını çiziyor ve *Avrupa her ne kadar daha henüz girmediyse de Avrupa bizim ayağımıza gelecek yani biz onlara muhtaç da değiliz ama kriterlere baktığımız zaman bizim bu kriterlere yapmamız lazım görüşlerine yer veriyor.*

Konukoğlu iş adamı duyarlılığı içinde tespitlerde de bulunuyor: *İhracatımız belki 500 milyar dolarlar olacak. Ekonomi çok yükselecek. Türkiye'de ki gelir seviyesi biraz daha yükseğe doğru çıkacak, refah bakımından baktığımız zaman biz Avrupa'yı geçeceğiz diye düşünüyorum. Çünkü Türkiye de gençlik var. Türkiye de bilgi birikimi var. Türkiye de kıvrak zekâ var. Dünya da söz sahibi olabilen, bütün komşuları ile birlikte vizelerin olmadığı Avrupa Birliği'nin de nasıl dolaşıyorsanız, herkesin serbest dolaşabileceği bir Asya kıtası bir Avrupa kıtasının ortasında bir köprü olan ülke olarak geliyoruz. İnsanlarla daha kolay diyalog kurabilen, gelişen teknolojiye ayak uyduran mümkün olduğu kadar daha gelişmiş ve eğitilmiş insanlar görmek istiyoruz.*

Dış Ticaretten sorumlu Devlet Bakanı Zafer Çağlayan; *Mustafa Kemal, Türkiye Cumhuriyeti'ni çağdaş medeniyetler seviyesine yükseltebilmek için ekonomiye mutlaka birinci derecede önem vermek gerektiğinin farkında idi* tespitinde bulunuyor değerlendirmelerine ve devam ediyor: *1980'li yıllardan itibaren Türkiye ekonomisi büyük bir değişim ve dönüşüm yaşamış, devletin ekonomideki etkinliği giderek azalmıştır. Bu döneme kadar sanayi politikalarında uygulanan ithal ikameci büyüme yerine, ihracata dayalı büyüme modeli benimsenmiştir. İhracata dayalı büyüme modeli Türkiye ekonomisinde önemli değişiklik meydana getirmiştir. Bunun sonucunda dünya ile rekabet edilmeye başlanmış, üretim artık sadece yurt içi değil dünya için gerçekleştirilmiştir.*

İhracata dayalı büyüme stratejisi ile bugün Türkiye dünyanın 224 ülkesine yirmi binden fazla ürün satar hale geldiği bilgisini bizlerle paylaşan sayın bakanın Türkiye analizleri ile baş başa bırakmak istiyorum sizleri:

Türkiye; doğu ile Batı arasında köprü konumundadır. Dört saatlik uçuş mesafesinde 54 ülkeye ve 1,5 milyar nüfusa erişim imkânı, güvenli

enerji koridoru özelliği, genç nüfusu Türkiye'yi Avrupa ve Avrasya'nın mal ve hizmet üretim ve ihracat üssü haline getirecektir.

Dünyanın en büyük ilk 10 ekonomisi içerisinde yer alabilmek için, önemli hedeflerimizden biri 500 milyar dolar ihracat rakamına ulaşmaktır. Bu değişim ve dönüşüm sonunda Türkiye "küresel aktör ve bölgesel güç" olarak tescil edilecektir.

Böylece kuruluşunun 100. Yılında temel sorunlarını çözmüş, kişi başına düşen gelirini 30 bin dolarların üzerine çıkarmış, uluslararası arenada saygın ve sözü dinlenen, eğitimde dünya kalitesini yakalamış, işsizliği en aza indirmiş, "Türkiye'de yaşamak ayrıcalıktır" sözünün söylendiği bir Türkiye olacaktır.

Araştırma-Geliştirme ve inovasyon üzerine kafa yormalı, katma değeri yüksek ürün üzerinde çalışmalısınız. Türkiye'nin sorunlarına duyarlı olmalı, sorunun bir parçası olmaktansa çözümün parçası olmayı tercih etmelisiniz.

Günümüz rekabet dünyasında her işi bilen değil, bir işi en iyi ve doğru bilen ön plana çıkmaktadır, bu nedenle mutlaka bir alanda uzmanlaşmak gerekiyor.

Çalışmamızın bu bölümünde söz sırası ise duyarlılıklarını çok daha yoğun yaşayan sanatçı dostlarımızda. İlk söz Edip Akbayram'da:

Cumhuriyetimizin evrensel boyutlara taşınamamasından şikâyetçi olan Akbayram bugün de bunun örneklerini yaşanan siyasal konjektör de görülebileceği tespitiyle başlıyor sözlerine. Cumhuriyet evrenseldir, çağdaştır. Cumhuriyet dünya ülkeleriyle yarışmaktır vurgusunu yapıyor.

Türkiye, dünyanın en güzel ülkesidir. Bizler sanatçıyız. Dünyanın her yerine gidiyoruz. Avrupa ülkeleri, çağdaş ülkeler, diğer kıtalara gittiğimde ah İstanbul da sıcak bir bardak çayın keyfini yaşasam diyorum. Benim ülkem bağımlılık yapan bir ülke. 72 milyon içerisinde devletin herkese karşı aynı seviyede yaklaşması kucaklaması gerekir. Temel sorunlar başında bunlar geliyor.

Akbyram son sözlerinde gençleri muhatap alıyor: *Genç arkadaşlar araştırmacıdır. Sorgulayıcıdır. Güzeli bulmaya çalışan arkadaşlardır. Kocatepe Üniversitesindeki öğretim görevlisi hocalarım ve arkadaşlara sevgimi ve dostluklarımı iletiyorum.*

Ben tek yol devrim diyenlerdenim. Açık söylüyorum. Ama tek yol devrim deyip de bu ülkede devrim gibi kutsal bir sözcüğü hayata geçiren bir insan var Mustafa Kemal Atatürk onu inkâr yarışına girenlerin yanında değilim. Ben Kemalist devrimcilerdenim açıklıkla söylüyorum diye başlıyor sözlerine bir diğer sanatçı konuğumuz İlyas Salman ve devam ediyor: 2023 yılında işsiz bir tek vatandaşım olmasın istiyorum. Ben 2023 yılında Türkiye sosyalist olsun diyorum ama sosyalist bir ülkenin temel direği temelinde yatan en önemli öğe malların değil, sevgilerin paylaşıldığı bir ülke olmasıdır. Bize hep malların paylaşılmasını anlattılar sosyalizm olarak. Ama biz önce aşkları, sevgileri paylaşmak zorundayız.

Türkiye'nin Uluslararası standartlarda baktığımızda çok yol kat ettiğimizi düşünüyorum. Sancılı oldu, kolay olmadı ama yine de önemli bir aşamaya geçtik tespitiyle başlıyor sohbete gazeteci yazar Can Dündar.

Önemli bir modernleşme sürecini sancılı da olsa geçirdiğimize inanıyorum. Hala daha yaşıyoruz belki sancularını ama yine de kendi coğrafyamızın en iyi durumda olan ülkesiyiz. O açıdan ben iyimserim açıkçası. Bu ülkenin bölünme endişesi var, bu ülkenin dağılma endişesi var, bu ülkenin geriye gitme gibi farklı kaygılarımız var. Ama bu tehditler her ülke içinde her zaman olmuştur. Ama bunun kaderini değiştirecek olanda bizleriz. Yani biz ne kadar üzerimize düşeni yaparsak, ne kadar sahip çıkarsak o kadar tehditlerden uzak kalacağız.

Avukat; uluslararası hukuk bilecek, evrensel hukuka endekslenecek. Siyasetçi; ülke çıkarını gözetecek. Ev sahibi; insaflı olacak, kadınlar; şefkatli olacak, erkekler; saygılı olacak. Herkes üzerine düşenin en iyisini yaparsa ortay iyi bir toplum çıkaracağız. Ve nerede aksarsak o zincirleme birbirimizi etkileyecek görüşleri de Can Dündar'a ait.

Çalışmamıza konuk olan spor adamı Basketbol federasyonu başkanı Turgay Demirel; *İhracata yönelik ve liberal bir almayıştan bir takım politika değişikliğine gitmesi ülkeyi batıya açması iletişim ve haberleşme sektöründe özellikle yeni atılımlar yapması telekomünikasyon dalında televizyonların yayılması anlamında tekelcilikten çıkılması ülkenin gelişmesi bunların hepsi Turgut Özal döneminde yaşanan ve ülkenin önünün açan gelişmeler olarak kayda geçti ifadeleriyle başlıyor sözlerine ve ilave ediyor:*

Bu süreçte Cumhuriyetin 88 yılındaki yaşanan gelişmeleri süratli bir şekilde bu şekilde değerlendirirsek herhalde kısaca iyi bir özet yapmış oluruz diye düşünüyorum. Ülkemizi yöneten yöneticilerimizle özellikle son yıllarda çok doğru bir yaklaşımla doğuyla batı arası köprü olan ülkemizin ve çok farklı unsurları kültürleri, dinleri bir arada bulunan toprakların daha güçlenmesi için daha büyük söylemlerle ülke bölgenin lider ülkesi olması için yaptığı çalışmaları görüyoruz.

Başkan Demirel geleceğe yönelik avantajlar elde etmemiz için ortak akıl çerçevesinde bu oyun planını uygulamak gerektiğine göndermede bulunuyor ve devam ediyor tespitlerine:

Özellikle genç nüfusumuzun iyi yönlendirebilmesi, geliştirilmesi, yetiştirilmesi ve onlara dediğim gibi iş sahalarının açılması ve bu nüfusun bütün güney, doğu, batı, kuzey bütün bölgelerde gezen bütünlük içerisinde hareket etmelerini yaşayabilmeleri ortak hedeflerle ilgili olarak bir sıkıntı olmadan devam edebilmeleri en önemli konulardan bir tanesi burada yaşanılacak bir zorluk bizim için gerçekten önemli zaman kaybı, önemli fırsat kaybı olacaktır.

2023 yılına kadar öncelikle herkesin çok daha iyi bir eğitim sahibi olmaya dikkat etmesi gerektiğinin önemini vurgulayan başkan Demirel *Hangi açıdan olursa olsun herkesin öğreneceği çok şey var ifadeleriyle paylaşıyor görüşlerini ve devam ediyor:*

Biz Avrupa birliğine mutlaka girmeyi hedefleyerek ve mutlaka bir üyesi olacağız şeklinde bir stratejiyle hareket etmesek çok bir şey kaybetmeyiz diye düşünüyorum. Tabi ki Avrupa birliği ülkelerinin her türlü demokratik ve ekonomik

olarak tüm üst düzey normlarına ulaşmayı hedeflemeliyiz. O kalitede o seviyede olmalıyız. Bunları kendi kendimize yapmalıyız kendi insanımız için yapmalıyız.

Basketboldan örnek vermemiz gerekirse basketbolda da 20 yıl önce Türkiye'deki basketbolun konumunu değerlendirdiğimizde bugün değerlendirdiğimizde 20 yıl önce neredeyse üç, dört kişinin çalıştığı bir organizasyondan bugün yüz kişinin çalıştığı çok modern bir organizasyona dönüşmüş bir basketbol federasyonu var. Yıllarca Avrupa şampiyonlarına katılamamış bir milli takımlar organizasyonundan bugün dünya ikincisi olmuş dünya sıralamasına ilk altıncı ülke haline gelmiş bir basketbol var ve bütün bunların sonucunda da geldiğimiz noktada diğer bütün ülke federasyonlarının gıpta ile baktığı bir federasyon konumuna gelmiş durumdayız. Yani Türkiye güçlenirken Türk basketbolu da güçlendi. Türkiye'nin sözü daha çok geçerken dünya da Türk basketbolunun sözü basketbolda daha çok geçmeye başladı.

Mutlaka tarihle ilgilenmek lazım nereden geldiğimizi ne zorluklar yaşadığımızı yahut diğer ülkelerin diğer insanların bizlerle olan münasebetleri bunlardan nasıl dersler çıkarmamız gerektiği bunları bilmek çok önemli ve tabii bu çağda artık yeni iletişim teknolojilerini kullanmak ve bu konuya çok hâkim olabilmek gençler için çok çok büyük avantaj sağlayacaktır.

Afyonkarahisar'ın tanınmış simalarından gazeteci-yazar İbrahim Küçük Kurt; enerji hatlarının keşiştiği yerde bulunan Türkiye'nin üzerinde büyük oyunlar oynandığı uyarısında bulunuyor ve yöneticilerimiz ve halkımız birlik beraberlikte hareket ettiği sürece bunların üstesinden gelineceğine vurgu yapıyor.

Emperyalist ülkelerle, devletlerle planlı programlı mücadele etmemiz lazım diyen Küçük Kurt gençliğe de mesajlar veriyor:

Şuan da 150' ye yakın üniversite de yetişen gençler dünyada örnek bir gençlik. Bütün iş bunları planlayıp programlayıp ona göre onlara eğitim vermek, onları ona göre eğitmek, ihtiyaçlara göre eğitmek faydalı olur. Bizde hammadde bol bunu katma değerini üzerine kattıktan sonra ihraç etmek

varken biz maalesef bazı maddelerimizi, bazı tabii kaynaklarımızı çalışarak katma değere az fiyata çok düşük olarak ihraç ediyoruz.

Bir diğer gazeteci-yazar Nihat Genç özgün bir değerlendirme yapıyor ve ülkenin zenginliklerinden şimdiye kadar on tane İzmir çıkmalyken bir taneyi çıkartabilmiş olunmasına eleştiri getiriyor. 2023 'te üç tane dört tane İzmir büyüklüğünde, İzmir güzelliğinde şehirlerimizi olursa, 100. yılda bu bizim çalıştığımızı ve toprağımızı iyi beslediğimizi gösterir diyor Genç ve ilave ediyor:

Bütün Afyon, Kütahya, Aydın şu soruyu sormalı; Niçin benim dünya çapında bir zeytinyağı markam yok. Bunu sormalı. Niçin üzüm, üzüm kurusu hala dünyanın en çok istenilen marmelâtlara girememiş. 2023 'de ülkemizin değerlerini markalar yapabilmek, marka yapabilmek, marketing, piyasaya sürebilsek yani toprağımıza ürünlerimize sahip çıkabilirsek güzel bir ülkemiz olur. Tabi ki dünyada yaratılmış en büyük değer ülkedir, topraktır, bağımsızlıktır. Bağımsızlıktan büyük bir değer yoktur.

Herkeste ticari, siyasi, yoğun kompleks ilişkileri içine girersiniz ama siz karar verirsiniz. Ermeni sorununuza, Kıbrıs sorununuza, toprağınıza, neyi ekeceğinize... Hatırlayın haşhaş ektirilmedi size bir dönem. Şimdi neyi ekeceğinize ve nasıl üreteceğinize sizin karar verdiğiniz bir ülke en büyük değerdir.

Hepimiz kendi askerimiz olalım. En büyük değer budur. Şimdi başkalarının askeri neden olayım. Biz bu topraklarda bin yıldır kimseye efendi demedik. Hiç kimseye ağa, paşa diyemeyiz. Kimseye köle olmamak için ve kimseye efendi dememek için. Kendi efendimiz kendimiz olacağız.

2023 derken yarın demek, istikbal demek, ati demek, gelecek demek. Akademiler mutlaka Ar-Ge dediğimiz araştırma geliştirmeye girmeli. Büyük fonlar ayırmalı. Türkiye dışarıya ne kadar az bağımlı kalırsa, yabancı ürünlere ve kendi ürünlerini ne kadar değerli hale getirirse, bakın tarıma dayalı endüstri, ne demek tarıma dayalı endüstri; işte buğday var.

Sen neden hala buğdayını teneke teneke satıyorsun? Buna artı değer kayacaksın. Artı değer nasıl koyulur? Bunu makarna yaparsan artı değer

olur. Bir kilo pamuğu bir buçuk liraya satmak varken, elbise yapar beş bin dolara satarsın.

Nerde çayın? Çuval çuval satıyorsun. Senden alıyor Lipton minnacık minnacık çaya batırıyor. Git Mısıra, git Orta Doğuya sen çayını satamıyorsun, İngiliz gelmiş satıyor senin çayını. Senden bir kilosu bir dolara alıyor. Kendisi dört tanesini bir dolara satıyor. Hatta belki de bir tanesi geliyordur. Yanlış politika, yanlış kalkınma. Ekranları ele geçiren bu zenginler, bu holding sahipleri, bu ülkenin bana sorarsan canına kastetti. Köylülerden tarlalarını aldılar.

Ektiğini bilmeyen bir halkla karşı karşıyayız şu an. Deden otları yiyordu, otta yolup yiyordu, çorba yapıyordu unla ama şimdi otunu bile tanımayan bir nesil, tarlasını bilmeyen bir nesille karşı karşıyayız. Bundan büyük bir felaket olmaz. Tarihin en güzel topraklarının üstüne oturduk ve bu topraklar elimizden holdingler, siyasi müteahhitler tarafından yavaş yavaş alındı. O halde 2023 diye bir özelimiz mi var? O halde bunlara sahip çıkın. Bu cumhuriyeti kuranların ilk işi bu madenlere ve bu kaynaklara sahip çıkmaktı.

12 Eylül ihtilali olduğunda biz ilk olarak patronlara baktık. Hiç biri zarar etmedi. Biz öldük, biz işkence gördük, biz sürüldük, bizi dövdüler. Şimdi Türkiye zor günler yaşıyor. Bir bizim maaşlarımıza baksınlar. Senin çektiğin acıları hiç bilmez. O senle maddi bir ilişkiye girer. Burada iş kurdum diye de sana hava basar. Ama senin hikâyelerini kimse yazmaz. Senin acılarını kimse yazmaz, anlamaz. Sonra siz açarsınız televizyonu Amerikalıların ve Fransızların Maria Rilke hikâyelerini okuyarak hayatın geçer. Bu toprakların çocukları kendi türküsünü söyleyecek.

Opera sanatçısı Suat Arıkan'ın tespitleri de bir sanatçı duyarlılığında algılanıp değerlendirilmeli kanaatindeyiz: Bugün insan yapısı olarak Türk gençleri Avrupa sahnelerinde boy gösteriyorlar, bizi gururlandırıyorlar. Bunların sayısı çok daha fazla olabilirdi. Türkiye çok genç bir nüfusa sahiptir. Birçok ülkenin gıpta ile izlediği bir enerjisi var. Bu açıdan büyük bir umut var. Yani bu yapılanan gençlere yapılacak olan yatırımlar müthiş bir artı değer olarak geri dönecektir diye düşünüyorum.

İçinde bulunduğumuz coğrafya nedeniyle etrafımızda çok sıcak gelişmeler oluyor. Biz bir kuzey Avrupa ülkesi değiliz, gündemimiz çok hızlı değişiyor, her gün çok farklı şeyler oluyor. Çok önemli ve çok tehlikeli bir bölgedeyiz herkesin gözünü dikkat çektiği bir noktadayız. Bu tehlikeli konumdan bunu bir avantaja dönüştürüp burada bir liderlik demeyeyim ama burada bir labirentten çıkabildiğimiz takdirde insan gücümüzün yeteneği ve potansiyelini doğru kullanacağımızı düşünüyorum.

Prof. Dr. Toktamış Ateş hoca; 1920'den 2011'i mukayese edip karşılaştırdığımız zaman yani şu ya da bu hükümetler değil cumhuriyetin bütün hükümetlerinin uygulamalarına bakıldığı zaman çok ciddi bir ilerleme olduğunu görüyoruz. Örneğin; milli eğitim alanında, ulaşım alanında, iletişim alanında, sağlık alanında rakamlara baktığımız zaman hakikaten baş döndürücü bir gelişme görüyoruz tespitinde bulunarak başlıyor sözlerine.

Cumhuriyetimizi eğitime dayanan bir modernleşme projesi olarak değerlendiren Toktamış Ateş; *Bizim zenginliğimiz insan zenginliği, eğitilmiş insan zenginliği ve doğrusunu isterseniz bu potansiyelle bölgemizde ağırlığı olan bir ülke konumundayız. Ve bunun 2023'e kadar artarak devam edeceğini düşünüyorum. Eğitilmiş meslek sahibi insan çok önemlidir* diyor. Ateş hocanın gelecekle ilgili endişeleri de yok değil: *Farklı etnik gruplardan gelen vatandaşlarımızın ayrılıkçı talepleri başımızı çok ağrıtabilecek gibime geliyor. Hani benim ülke parçalanır gibisinden bir düşüncem asla yok. Ülke içi bütünlüğümüzü koruma konusunda zorlanacağız.*

Ateş hocanın görüşlerini önemli bir tespit ile sonlandırırım: *Türkiye cumhuriyeti halk egemenliğine dayanan laik ve çağdaş bir cumhuriyettir. Bu üç unsur yani halk egemenliği, çağdaşlık ve laiklik asla ödün verilmemesi gereken ödün verildiği takdirde ciddi sıkıntılara sokabilecek üç özelliktir.*

Söz sırası şimdi de Milliyetçi Hareket Partisi İzmir milletvekili Oktay Vural'da: *Osmanlı devletinin yıkılması akabinde devleti ebed müddet anlayışı içerisinde yeni Türkiye cumhuriyetinin farklı temel ilkeler çerçevesinde kurulması bu coğrafyayı vatan yapmış milletimizin açıkçası kararlılığını*

ortaya koymaktadır. Bu bakımdan bu geçmiş dönemden bugüne geldiğimiz bu süreç içerisinde bu coğrafyayı vatan yapan milletimizin varlığına yönelik tehditleri bertaraf etmiş kul olmaktan, vatandaş olmayı yükselmiş demokrasi demokratik tercihleri özümsemiş bir devlet yapısı oluşturmuş ancak bu süreç içerisinde maalesef devlet yapımıza millet yapımıza yönelik çok ciddi tehditler oluşmaya başladı nerden bakarsanız bakın imparatorluk bakiyesi bir devletin kurulması Türk milletinin varlığını burada ortaya koyuyor.

Ortadoğu eksenindeki gelişmeleri dikkate aldığımız zaman burada henüz milletleşme sürece oluşturamamış bir millet olarak devleti yönetme kabiliyetine erişememiş toplumların varlığını dikkate aldığımız zaman bugün Türkiye cumhuriyeti devletinin etniğe, mezhebe ya da kabillilere ayırarak ve bu eksende bir siyaset oluşturmak Türkiye cumhuriyeti devleti ve milletini Ortadoğulaştırır o bakımdan en önemli tehdidin bu olduğunu düşünüyorum günümüzde.

Küreselleşme süreci aslında ulus devletin milli kimliğin ve milletin daha fazla olduğu bir devreye giriyoruz çünkü küreselleşme hâkim güçlerin kendi menfaatleri doğrultusunda ülkeleri ve ülkelerin ve milletlerin dizayn ettikleri bir sistem o zaman biz ne yapmamız lazım kendi ülkemizi kendi istek ve arzularımızı göre muhafaza edip onlara rekabet edebilecek potansiyeli küreselleştirerek oluşturmamız gerekmektedir bu bakımdan da ben bu tartışmaların çok önemli olduğunu ve gençlerin bu tartışmaların içinde olduğunu düşünüyorum.

Milli kimliğine, milli birliğine, milli kültürüne sahip çıkacaksın, insana değer vereceksin insanın bilgi üretmesine izin vereceksin ve insanın eğitimini sağlayacaksın eğitilmiş insan gücünü istihdam edebilecek geleceğe insanda daha fazla sanayileşme politikaları ve bilgi toplama politikaları oluşturacaksın şu örneğe bir bakalım şu çevremize bakalım şu çevremize baktığımız zaman batımızda işte balkanlar, doğumuzda Ortadoğu bütün bu ülkelere bakıldığı zaman Türkiye bu ortamda bir kutup yıldızı gibi parlıyor dolayısıyla Türkiye bu iç çekişme iç çatışmalardan uzaklaşmalı kendisini var kılan değerlere sahip çıkmalı.

Sayın Vural'dan sonra görüşlerine kulak vereceğimiz Selahattin Onur, Türkiye Mermer Doğal taş ve Makine Üreticiler Birliği Başkanı. Görüşleri geniş bir kitleyi temsil etmesi anlamında önemlidir. Bu bağlamda noktasına, virgülüne dokunmadan kulak kesilelim:

Tarihi biz resmi tarihlerden okuduk. Bu süreci anlatma adına söylüyorum. Ama gerçek tarihi daha yeni öğrenmeye başladım. Ki gerçek tarihi öğrenen bilirsek gerçek tarihi tüm çıplaklığıyla biz ve bizden sonra gelecek nesil en kısa zamanda öğrenirse geleceğimiz ona göre şekillenir.

2023'e gelirken Türkiye böyle bir ülkeydi ama 2023'ten sonra ben Türkiye'nin daha da güzel olacağını kendisiyle hesaplaşmış kendisiyle gerçekten barışmış ve en önemlisi ezberleri bozulmuş tekrar daha ezberlenme aşamasına gelen geleceğe bakan Atatürk'ümüzün dediği gibi muhasır medeniyet seviyelerine ulaşacak bir seviyeye gelecektir Türkiye.

Mutlaka insanların fix olmaması lazım fikirlerinde sabit fikir olmaması gerekir. Türkiye'nin de bu teknolojiden ekonomiden, refahtan, pay alabilmesi için siz gençlere çok önemli bir görev düşüyor. İdarecilerimizi iyi seçmeniz gerekiyor. Sizde öncelikle kendinizi çok iyi yetiştirmeniz gerekiyor. Çocuklarınızı çok iyi yetiştirmeniz gerekiyor. Ve haram ve helali önce kendiniz sonra çocuklarınıza öğretmeniz gerekiyor.

Herkes üretme peşinde olacak herkes yaptığı işin en iyisini yapacak. Türkiye'nin geleceği karanlık diyorlar. Bunlar kendileriyle barışık olmayan insanlar. Hep bir başka yerden beslenen veya bir odak noktalarına konan insanlardır. Türkiye'nin meseleleriyle ilgilenmemiz lazım. Türkiye'nin şartlarına göre Türkiye'nin meselelerine ilgilenmemiz lazım.

Dünyada entegre olmanız lazım Türkiye'deki insanların ticaretinin kültürlerinin neden bazen alevleniyor neden bazen durduğu yerde kaynamaya başlıyor bunlarda bir araştırma başına ama lütfen sizden ricam tek fikir bazında bakmayın olaya bazen hep şu örneği veriyorum ben şimdi buradan dışarıya bakıyorsun pencereden dışarı bakarken hep aynı şeyi görürsün hep dışarıya aynı şeyi görürsün bazen gidip dışarıdan da içeri bakmak lazım onun için her

zaman fikirleriniz sabit değil esnek olsun çünkü lafıma konuşmaya başlarken dedim ya ezberler bozuluyor bozulmaya başladı her zaman bozuluyor bu ezberler şimdi bozulmayan tek bir şey Allahın Kuranı bozulmayan tek bir şey var dünyada başından beri o bozulmamış değişmemiş.

Bu kapsamlı ve emek kokan çalışmanın son sözü Katar'ın Ankara Büyükelçisi Abdulrazzak Al-Abdulghani, şüphesiz ki Türkiye tarihi derinlere uzanan bir ülkedir tespitiyle başlıyor görüşlerini dile getirmeye ve bakın devamında hangi tahlillerde bulunuyor:

Ayrıca biz biliyoruz ki Türkiye komşularıyla olan ilişkilerini iyileştirmeye yönelik büyük çabalar harcamaktadır. Önemli bir stratejik konuma sahip olan Türkiye doğu ve batıyı birbirine bağlayan, çeşitli medeniyetlerin ve kültürlerin birleştiği bir ülkedir. Bu özelliği Türk hükümetine önemli bir destek olmuş ve BM'nin ortaya attığı Medeniyetler İttifakı projesine İspanya ile birlikte talip olmuş ve önderlik etmiştir. Türkiye'nin geleceğine iyimser bakıyorum. Türkiye, bölgesinde lider bir ülke konumundadır.

Türkiye bölge ülkelerinde ve özellikle körfez ülkelerinde büyük yatırımlara yapmaktadır. Bütün bunlar Türkiye'nin geleceğini parlak olacağını ortaya koymaktadır. Dolayısıyla ben Türkiye'nin geleceğine iyimser bakıyorum.

Bence son 10 yıl içinde elde ettiği istikrarını aynı düzeyde koruyabilirse bölgesinde değil dünyada lider ülkeler arasında yer alır. Türkiye son yıllarda büyük atılımlar gerçekleştirdi. Bu gelişmeleri ve atılımları bizler rahatlıkla görebiliyoruz. Doğal olarak bu süreçte ülkeler bir takım sorunlar yaşayabilirler ama dediğim gibi Türkiye ekonomisiyle, dirayetli siyasetçileriyle ve iş gücüyle bu sorunları aşabilecek güçtedir. Bakın bugün Dışişleri Bakanınız Sayın Davutoğlu çok idealist bir bakandır. Çok iyi işler başarmaktadır. Örnek alınacak bir şahsiyettir.

Son dönemde dünyayı sarsan ekonomik kriz birçok büyük ülkeyi etkisi altına alırken Türkiye bundan etkilenmemiştir. Bu da Türkiye'nin ekonomisinin güçlü olduğunu ortaya koymaktadır. Bugün Türkiye'nin GAP projesi gibi dev bir proje

vardır. Çok sayıda elektrik üretecek barajlarınız vardır. Sanayicilikte büyük atılımlar gerçekleştirdiniz. Bütün bu olanakları değerlendirdiğiniz takdirde siz değil, batı sizin ayağınıza gelecektir.

Bütün bu görüşler sonrasında moda tabirle sözün bittiği yere geldik ve kelamı uzatmadan noktayı koyma zamanı geldi.

Yarın elbet bizim elbet bizimdir!
Gün doğmuş, gün batmış ebed bizimdir!

Sonsöz

Son sözümüz, nefesimiz yettiğince hep aynı olacak...

İnsan ömrü çok kısa ya da bizlere öyle geliyor. Hayatın uzun ya da kısalığından ziyade bizleri meşgul etmesi gereken ana konu o yaşama anlam katabilmek bence. Çoğumuzun amacı yaşam denilen bu yolda hoş bir seda bırakabilmek, bunu biliyorum.

Ben, bu anlamda hasbelkader dilim döndüğünce konuşuyor ve yazıyorum. Bir tek amacım var: Gelecekte yine ve yeniden sahne alacağına tüm benliğimle yürekten inandığım tertemiz bir medeniyete hizmet edebilmek.

Sırası gelmişken, bir konuya açıklık getireyim. Bu kitabı oluşturan yazıların birçoğunda akıtılan tere, gözyaşları da eşlik etmiştir. Beyaz Yazılar; gece yarılarna kadar süregelen zihni sorgulamalar neticesinde kaleme alınmıştır.

Akıtılmasına mani olunmayan gözyaşlarının büyük bir medeniyetin ayak sesleri, habercisi olduğunu umut etmek ise gönlümüzü gül gülistan kılmaya yetmiştir, o uzun gecelerde.

Canlı olan her şeyin sonlanması mukadderdir. Bu çalışma böyle bir canlılığı da bünyesinde barındırmaktadır. Tek dileğim, eserin okunması için harcadığınız zamana değmiş olmasıdır. Ancak o zaman kendimi bahtiyar hissedeceğim.

Okuduğunuz bu mütevazı eseri lütfen sadece ve sadece bu perspektiften değerlendirin ve gönlüyle konuşmaya çalışın bu adama bir ses de siz verin.

Haydi, gelin, yine iki sene öncesinde olduğu gibi bitirelim:

Bu kitaba katkı sağlayan herkese bir kez daha teşekkürlerimi sunuyorum. Her birine minnettarım.

Yazdığım hiçbir şeyin bu ülkenin mert ve çalışkan insanların bir damla alın terinden daha değerli olmadığını bilincinde olarak, ülkemizin güzel insanların çoğalan sevgi ve hayranlığımla selamlıyorum.

Sürçü lisan ettimse affola...

